

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

MARY JO
PUTNEY
ONCE A LAIRD

“Putney’s stories never fail to inspire and delight.”
—Sabrina Jeffries

➤ Rogues Redeemed ➤

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Neden atlamıyorsun?" dedi sert bir kadın sesi arkasından. "Bu herkesi büyük bir dertten kurtarır."

Yalnız olmadığını fark edince irkilen Ramsay dönüp baktı ve Signy Matheson'ın gözlerinde buzla onu izlediğini, kızıl altın saçlarının ve altın şalının rüzgârda savrulduğunu gördü.

"Özür , intihara meyilli biri değilim," dedi yumuşak bir sesle. "Burada Thorsay'i yönetme işini yapan kişi sen olduğun halde miras bana kalacak diye mi kızgınsın? Büyükbabama seni yeni lair olarak atamasını önerdim ama bunun mümkün olmaması için birkaç neden gösterdi. Yazık, çünkü sen benden daha iyi bir iş çıkarırdın."

"Büyük olasılıkla," dedi, bakışları için için yanarak. "Ama gitmeni istememin nedeni bu değil."

"Benim seyahat edebilmemi ve senin edememeni kıskanıyor musun?" dedi yumuşak bir sesle. Çelimsiz bir genç kızken, onun kitaplarından ve uzak yerlerin haritalarından büyülenmişti.

"Seni görmeye dayanamıyorum çünkü kız kardeşimi öldürdün!" diye tükürürken gözleri kısıldı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Mary Jo Putney tarafından yazılan kitaplar

Kayıp Lordlar serisi

Kayıp Bir Efendiyi Sevmek
Asla Saygın Bir Hanımefendiden
Daha Azı Değildir
Artık Bir Centilmen Değil
Bazen Bir Serseri Tam
Bir Eş Değil
Her Zaman Bir Aziz Değil

Kurtarılmış Haydutlar serisi

Bir Zamanlar Asker
Bir Zamanlar Asi
Bir Zamanlar Alçak
Bir Zamanlar
Casus
Bir Kez Şerefsiz Bir
Kez Laird

Diğer başlıklar

Pazarlık
The Rake
Yaramazlık ve Ökseotu
Son Şans Noel Balosu Karlı Bir Gecede
Baştan Çıkarma
OceanofPDF.com

MARY JO PUTNEY

BİR ZAMANLAR BİR LAIRD

ZEBRA BOOKS
KENSINGTON PUBLISHING CORP.

www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

"Neden atlamıyorsun?" dedi sert bir kadın sesi arkasından.

"Bu herkesi büyük bir dertten kurtaracaktır."

Ayrıca .

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

Adanmışlık

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

Bölüm 33

Yazarın Notu: Thorsay Hakkındaki Gerçekler

Teaser bölümü

OceanofPDF.com

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2021 Mary Jo Putney tarafından

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:
978-1-4201-4812-1
ISBN-13: 978-1-4201-4815-2 (e-Kitap)

OceanofPDF.com

*Bu çok zor zamanlarda medeniyetin dönmesini sağlayan
tüm ön saflardaki çalışanlar için.
Teşekkür ederim.*

OceanofPDF.com

Teşekkür

Orkney rehberimiz See Orkney'den Lorna Brown'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Adaların yerlisi olan Lorna, bize muhteşem memleketinin tarihini ve doğal harikalarını göstermek için sıcak ve harika bir iş çıkardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

İngiltere Büyükelçiliği İstanbul

Mektup kirli ve katlanmıştı, ne kadar uzağa geldiği düşünülürse hiç de şaşırtıcı değildi. Ramsay mektubun mührünü açmakta isteksizdi çünkü mektupta ne yazacağına dair güçlü bir şüphesi vardı. Haklıydı da.

Mektup Kai Douglas Ramsay'e hitaben yazılmıştı ve kısaca şöyle diyordu:

*Kai,
Oynamayı bırakıp eve dönme zamanı, delikanlı. Büyükbaban
ölüyor. Sen bunu aldığında Valhalla'da bira içiyor olabilir. Aylak
aylak dolaşmanın bedelini ödemeye söz verdiğini biliyorsun. Şimdi
faturanın vadesi geldi.
Signy Matheson
Skellig House
Anakara, Thorsay
İskoçya*

Elbette onu yazan Signy olacaktı. Sadece çocukken tanıdığı adalılar ona Kai diye seslenirdi. Signy hem büyükbabasının yardımcısı hem de adalardaki okulların başöğretmeni olmuştu. Ramsay onu, eleştirel bir ruh haline büründüğünde bir balinanın derisini yüzebilecek bir dile sahip, topal dizli bir kız olarak hatırlayarak biraz gülümsedi. İlk ve tek aşkı olan Gisela'nın küçük kız kardeşiydi.

Gülümsemesi soldu. Mektubu masasına bıraktıktan sonra pencereye doğru ilerledi ve Konstantinopolis'in görülebilen kubbe ve minarelerine duvarlarının çevreleyen İngiliz elçiliğine baktı.

Bileşik. Burada beş yıl geçirmişti; bu, gezginlik yıllarında herhangi bir yerde kaldığı en uzun süreydi.

Resmi pozisyonu Özel Projelerden Sorumlu Müsteşar'dı, bu da çeşitli hain faaliyetlerini kapsayacak kadar muğlak bir unvandı. Konstantinopolis'teki tarihin tüm katmanlarıyla birlikte, burada bir ömür geçirebilir ve bu şehrin ve bu toprakların harikalarını ancak çizebilirdi.

Anavatanının uzak kuzey adalarından daha farklı bir yer hayal etmek zordu. Ama Ramsay burada geçireceği zamanın sınırlı olduğunu her zaman biliyordu. Edinburgh Üniversitesi'ndeki eğitimini bitirdiği sırada Gisela aniden ateşlenerek ölmeseydi Thorsay'de kalabilirdi. Acısı o kadar uyuşturucuydu ki adalara dönme düşüncesine bile dayanamamıştı.

Büyükbabası, kurnaz yaşlı şeytan, Ramsay'nin nasıl hissedeceğini biliyordu. Laird, Gisela'nın ölüm haberini verdikten sonra, Ramsay'in büyükbabası ölene ya da ölmek üzere olana kadar gezginlik tutkusunu besleyebileceğini söylemişti. O zaman Thorsay Lordu olarak sorumluluklarını üstlenmek için eve dönmeliydi.

Ramsay hem Gisela'nın gidişiyle Thorsay'e dönmeyi hayal edemediği hem de uzak diyarları ziyaret edip antik kalıntıları incelemeyi arzuladığı için teklif edilen pazarlığı kabul etmişti. Bu özgürlüğü bir düzine yıl boyunca yaşamış ve kendini öldürtmemeyi başarmıştı, gerçi birden fazla kez kıl payı kurtulmuştu.

Bu onu Portekiz'deki bir mahzeni düşünmeye itti; orada dört adamla birlikte kötü konyak içip şafakta idam edilmeyi beklerken esir tutulmuşlardı. Ama beşi birlikte kaçmış ve hayatta kalırlarsa savaştan sonra tekrar buluşmak üzere bir anlaşma yapmışlardı. Şimdi Napolyon temelli gitmişti, deniz kuşlarına hükmetmek için Güney Atlantik'teki kasvetli bir kayaya sürgün edilmişti ve belki de bu yeniden bir araya gelme mümkün olabilirdi.

O mahzende bulunan adamlardan kaç hâlâ hayattaydı? Hepsi de riskli bir hayat sürüyordu. Ramsay eve dönerken Londra'dan geçtiğinde, bilgi alışverişi için seçtikleri yer olan Hatchard's Bookshop'ta mektupları kontrol edebilirdi.

Ramsay dalgın zihnini pratik konulara geri dönmeye zorladı. Bugünün hiç gelmemesini dilemesine rağmen, zihinsel olarak hazırlanıyordu. Akdeniz üzerinden batıya, İber Yarımadası'na, oradan da kuzeye, Manş Denizi ve Kuzey Denizi üzerinden Thorsay'e doğru uzun bir yolculuk yapma zamanı gelmişti.

İskoçya'nın kuzeyindeki üç ada grubu Norveç'in batısındaydı ve Oslo'ya Londra'dan daha yakındı. Orkney, İskoçya anakarasının en kuzey kıyısından zar zor görülebiliyordu. Thorsay bunun ötesinde yer alıyordu ve en kuzeyde de çok uzaklardaki Shetland bulunuyordu. Her üç takımadada da, ana dilleri bir İskandinav lehçesi olan Norn olan sert ve inatçı ada sakinleri Yüzyıllar içinde adalara Galce konuşan Keltler ve hatta birkaç İngiliz de yerleşmişti. Thorseach', yani adalarının insanlarının dillerle arasının iyi olmasına şaşmamalı.

Ramsay, gün batımında parlayan bir gökyüzüne karşı Mısır piramitlerinin resmedildiği tablosuna döndü. Resmin bir tarafı menteşeliydi ve arkasına monte edilmiş aynayı ortaya çıkarmak için duvardan uzaklaştırdı.

Kibirle suçlanmaktan kaçınmak için aynayı gizledi. Aynanın asıl amacı, kalabalık şehirde yabancı olarak tanınmadan seyahat edebilmek için yerel kıyafetler giydiğinde görünüşünü kontrol edebilmesiydi.

Yüzünü inceledi. Güneş altında geçirdiği yıllar tenini bronzlaştırmış ve yıpratmıştı, bu yüzden dünyanın bu bölgesinin yerlilerine çok benziyordu. Ayrıca bir Kuzey Avrupalı olarak göze çarpmamak için saçlarını koyu kahverengiye boyamıştı. Boyamayı bırakacaktı, böylece Britanya Adaları'na ulaştığında doğal açık kahverengi saçları uzamış olacaktı.

Dönüp ofisinin etrafına ve seyahatlerinin dağınık hatıralarına baktı. Eve dönüş yolculuğu için dikkatlice paketlenmeleri gerekiyordu.

İtalya'dan gelen zengin süslemeli gümüş bir aynayı kaldırdı. Gisela buna bayılırdı. Eğer yaşasaydı, hayatının şekli tamamen farklı olurdu ama yine de onun yüzünü zar zor hatırlayabiliyordu. Tatlı, komik ve çok ama çok güzel bir kızdı. Edinburgh'dan dönüp onunla evlenirdi ve muhtemelen şimdiye kadar çocukları olurdu.

Ramsay piramitlerin ardında batan güneşi asla göremeyecekti ama yalnız geçirdiği yılların yalnızlığını da bilemeyecekti. O yaşasaydı hayatı daha mı iyi olurdu yoksa daha mı kötü? Bunu söylemek imkânsız. Kesinlikle önemli ölçüde farklı olurdu.

Yüzü hazırды, ofisinden çıktı ve büyükelçiyi görmek için bir kat aşağı indi. İstifasını vermeyi geciktirmek için hiçbir neden yoktu. Bunu yaptığında buradaki hayatı resmen sona erecekti.

Randevu alması gerektiğini düşünmüş ama sekreter "Sir Robert müsait, hemen girebilirsiniz" demiş.

Burada erteleme yok. Ramsay kapıyı çaldı, sonra içeri girdi. Sör Robert Liston masasından başını kaldırıp baktı. Bir İskoç olan Liston, Ramsay'ın yıllar sonra yaptığı gibi Edinburgh Üniversitesi'nde dil eğitimi almıştı. Ramsay, büyükelçiyi İngiliz delegasyonunun bir parçası olarak kendisi için bu alışılmadık pozisyonu yaratmaya ikna etmek için ortak geçmişlerini kullanmıştı.

Sir Robert ayağa kalkmaya başladı, sonra kaşlarını çatarak sandalyesine geri oturdu. "Kötü gün geldi mi?"

Sir Robert anlayışlı bir adamdı. Ramsay, "Az önce beni Thorsay'e geri çağıran bir mesaj aldım," diye cevap verdi.

Büyükelçinin kaşları daha da çatıldı. "Çağırımı reddetmeyi düşündünüz mü? Elbette bir sonraki lair olma şansına balıklama atlayacak başkaları da var ama burada yaptığınız işi yapabilecek başka kimse yok. Yetenekleriniz eşsiz."

Ramsay kuru bir sesle, "Benim düzenbazlığımı ve itibarsız serserilere olan yakınlığımı kastediyorsun," dedi.

Sir Robert gülümsedi. "Aynen öyle. İngiltere'nin diplomatik kurumlarına katılan genç beyefendilerin çoğu fazlasıyla geleneksel. Pek çok şey için iyidirler ama sizin bu kadar iyi yaptığınız şey için değil."

Ramsay bir an için yaşlı adamın önerisini düşünmek için kendine izin verdi. Çağırımı reddederse, başka bir laird bulunacak ve öğrenmeye, keşfetmeye ve büyük olasılıkla vahşi bir şekilde ölmeye devam etmekte özgür olacaktı.

Hayır. Geri dönüp sorumluluklarını üstleneceğine bir değil iki kez söz vermişti. İlk sözünü büyükbabasına vermişti, ikincisini ise yedi yıl önce Portekiz'deki o nemli mahzende vermişti. O ve esir arkadaşları uzun bir geceyi içerek ve bir mucize eseri hayatta kalırlarsa hayatlarıyla ne yapacaklarını tartışarak geçirmişlerdi.

Hepsi de daha iyi bir insan olmaktan ve geçmiş günahlarını affettirmekten söz etmişti. Ramsay, zamanı geldiğinde Thorsay'in çağrısına cevap vereceğine dair yeminini özel olarak yenilemişti. Artık harikulade keşifler yapamayacak olsa da, hayatının geri kalanını gezginlik yıllarında gözlemledikleri hakkında bilimsel makaleler yazarak geçirmeye yetecek kadar not toplamıştı.

Bu düşünce heyecan verici değildi ama en azından vicdanı rahat olacaktı. "Bu reddedemeyeceğim bir çağrı, Sör Robert."

Büyükelçi üzüntüyle başını salladı. "Onurlu adamların sorunu onurlu olmalarıdır. Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Aldığım mektup büyükbabam hâlâ hayattayken yazılmıştı. Belki de hâlâ hayattadır." Ramsay mümkünse veda etmek istiyordu. O ve yaşlı laird bir çuvalın içindeki iki kedi gibi kavga etmişlerdi, ama havai fişeklerin altında gerçek bir sevgi vardı.

"Siz adalılar çok çetin cevizsiniz. Umarım size son bir kez küfretmek için orada olur." Sir Robert masanın alt çekmecesini açtı ve bir şişe iyi İskoç viskisi ile iki cam bardak çıkardı. "Yaşlı lairde kadeh kaldıralım ve Britanya için yaptığınız tüm kötü ve yararlı şeyler için size teşekkür edelim."

Bardaklara birkaç parmak viski doldurdu, birini Ramsay'e uzattı ve kadehini kaldırdı. "Auld lang syne'a."

"Auld lang syne'a," diye tekrarladı Ramsay viskiyi uzun bir yudumda içmeden önce. "Gelecek Hogmanay'da İskoçya'da olacağım."

"Seni kıskanıyorum." Büyükelçi öne doğru eğildi ve Ramsay'in bardağına biraz daha viski doldurdu. "Benim için bir kadeh kaldır, delikanlı."

"Yapacağım," diye söz verdi Ramsay. Ama Tanrı adına, dünyanın bu kısmını özleyecekti!

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Ramsay'in eve dönüş yolculuğu uygun rüzgârlardan yararlandı ve beklenenden daha hızlı oldu. Kuzeye doğru yol aldıkça ışık daha da mavileşti ve rüzgârlar daha da soğudu. Londra'ya ulaştığında Konstantinopolis sadece güneş yanığı uzak bir hatıraydı.

Londra'da birkaç gününü işleriyle ilgilenererek ve Thorsay lorduna ait olan Thorsay House'da kalarak geçirdi. Evin bakımını üstlenen Brown çifti, yaşlı lairdin öldüğünü duymamıştı, yani belki de Ramsay'in büyükbabası hâlâ yaşıyordu.

Thorsay Evi, seyahat eden Thorsaylılar için bir ara istasyon görevi görüyordu. Ramsay, feci bir skandaldan sonra eve sığınan en sevdiği kuzeni Kendra Douglas'ı kaçırdığını fark etti. Küçük bir kızken çok neşeliydi. Ona, Signy Matheson'a ve diğer birkaç küçük çocuğa eskrimin temellerini öğretmişti.

Hatchard's'a uğradı ve Portekiz mahzeninden kurtarılan haydutların mektuplarından oluşan bir hazine buldu. Etkileyici bir şekilde hepsi savaşlardan sağ çıkmıştı ve Londra'dayken Hawkins adında bir adam ve onun cesur karısı Lady Rory ile yemek yemeyi başardı. Sonra tekrar yelken açtı, önce Edinburgh'a ve son olarak da küçük bir kıyı ticaret gemisiyle Thorsay'e doğru yola çıktı.

Ramsay uzun yolculuğunun bu son ayağının çoğunu teknenin pruvasında geçirmiş, sinir bozucu bir eve dönüş duygusu hissetmişti. Gümüşü denizler ve dağınık adalar, geri dönme konusundaki isteksizliğine rağmen iliklerine işlemiş gibiydi.

Gemi nihayet Skellig Evi'nin altındaki iskeleye demirlediğinde, Ramsay bavullarını boşaltmaları için güverte görevlilerinden ayrıldı. Kişisel eşyaları azdı ama bulduğu en iyi antik eserlerden epeyce vardı.

Sabırsızlıkla Ramsay ailesinin evine giden tepeyi tırmandı. Skellig Evi, Kuzey Denizi'nin en şiddetli rüzgârlarına karşı durmak üzere tasarlanmış, alçak ve geniş bir taş yapıydı. Uzakta, bu adaların eski sakinleri tarafından dikilen yüksek taş monolitlerden oluşan çemberlerden birini görebiliyordu.

Ayrılmasından bu yana geçen onlarca yılda hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Büyükbabasının hâlâ yaşıyıp yaşamadığını merak ederken adımları hızlandı.

Evin girişine yaklaştığında kapı açıldı ve biri dışarı çıktı, bakışları Ramsay'e çevrildi. Hayır, bir erkek değil, uzun boylu bir kadındı bu; rüzgârın gri elbisesini bir kadın figürünün etrafında şekillendirmesinden anlaşıyordu. Aynı rüzgâr onun kızıla çalan altın sarısı saçlarını bir savaş bayrağı gibi dalgalandırıyordu.

Rüzgârda savrulan saçlarını yüzünden ayırdı ve kutup fırtınasından daha soğuk bir sesle, "Neden bu kadar geciktin, Kai?" dedi.

Olduğu yerde durdu ve bakakaldı. Gittiği yıllar içinde, kemikli küçük Signy Matheson lanet olası bir İskandinav tanrıçasına dönüşmüştü!

Ablasının sevgilisi olarak Signy'yi çok görmüştü. Enerji ve merak dolu, kıvrak ve zeki bir dili olan küçük, sevimli bir kızdı. Şimdi yüzünün asık olmasının sebebinin laird'in yaklaşan ölümü olduğunu tahmin ediyordu. Yaşlı adam Gisela öldükten sonra onu Skellig Evi'ne almış ve ona bir baba gibi davranmıştı. Büyükbabasının mektuplarında ondan sık sık bahsedilirdi. Signy şimdi ailesinin geri kalanını kaybettiği gibi onu da kaybetmek üzereydi.

İngilizce konuşan Ramsay, "Tanıştığımıza memnun oldum, Signy Matheson. Laird hâlâ yaşayanlar arasında mı?"

Gözleri kısıldı. "Zar zor da olsa hâlâ hayatta. İyi ki zamanında geldiniz. Güvenilmez torununun son bir azar için geri dönmesini umuyordu."

Signy, Thorsay'ın geleneksel lehçesi olan Norn dilinde cevap verdi ve gözlerindeki kötü niyetli bakılırsa, hâlâ konuşup konuşmadığını görmek istiyordu. Bu eski dili duymasının üzerinden yıllar geçmişti. Sözlerinin bir anlam ifade etmesi için bir an zihinsel bir ayarlama yapması gerekti ama diller konusunda her zaman bir yeteneği olmuştu. Ramsay biraz rahatladı. "Hâlâ bizimle olduğunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Norn dilinde. "Onu görebilir miyim?"

"Sanırım şimdi uyandı ama çok zayıf. Daha dayanamaz." "O zaman hiç vakit kaybetmemeliyim." Ramsay büyükbabasının odalarına çıkan merdivenlere yöneldi ama Signy bir hareketle onu durdurdu. "Biz onun için kütüphanede bir yatak hazırladım."

Başka bir deyişle, büyükbabası merdivenleri çıkamıyordu ve ona evin zemin katında bakmak daha kolaydı. "Sanırım orası her zaman en sevdiği odaydı."

"Eşyalarınızı nereye koyayım?" diye sordu düz bir ses tonuyla.

Ramsay onun, laird'in üst kattaki odalarını devralmak isteyip istemediğini sorduğunu fark etti. *Hayır*. Büyükbabası hâlâ yaşarken olmazdı. Belki de hiçbir zaman. "Eski odam müsaitse sorun olmaz. Değilse, herhangi bir oda olur."

"Eski odan o zaman. En son üniversiteye gittiğinden beri boş."

Yüzü asık olan Ramsay başıyla kısa bir selam verdi ve eve doğru ilerledi. Kütüphane genişti ve evin bir köşesindeydi, bu yüzden iki tarafında pencereler vardı. Kitaplıklar tavana kadar yükseliyordu; kütüphanenin büyüklüğü ve kalitesi Thorsay lairdleri için her zaman bir gurur kaynağı olmuştu.

Ama uzun meşe çalışma masası gitmiş, yerine bir yatak ve içinde ilaçların, kitapların, bir lambanın ve tek gözlü, yırtık kulaklı kocaman gri bir kedinin durduğu yeni bir komodin gelmişti. Kedi ona dik dik bakarken, Ramsay hasta odasının ilaç ve çürüyen bir beden kokusundan ürktüğünü gizlemeye çalıştı. Duncan Ramsay uzun boylu, güçlü yapılı bir adamdı ve devasa yataktaki yorganın altındaki kemikli, acı verecek kadar ince şekil şok ediciydi. Ramsay korkunç bir an için yaşlı laird'in çoktan ölmüş olmasından korktu.

Sonra büyükbabası başını çevirdi, soluk mavi gözleri titreyerek açıldı. "Demek eve gelebildin, Kai," dedi güçlkle fısıldayarak. "Bir yunusun öksürdüğü bir şeye benziyorsun."

"Konstantinopolis'ten uzun bir yolculuk ve Dundee'den kalkan son yelkenlide fırtına üstüne fırtına vardı." Ramsay biraz gülümseyerek yatağın yanına bir sandalye çekti ve büyükbabasının yüzünü görebileceği bir yere oturdu. "Hâlâ burada olmana sevindim. Bu kadar uzaktan gelip de hakaretlerle karşılanmamak yazık olurdu."

Laird güldü, sonra ciğerleri iflas ediyormuş gibi öksürmeye başladı. Ramsay donup kaldı, yardım çağırması gerekip gerekmediğini düşündü ama öksürük kesildi ve büyükbabası hırıltılı bir sesle, "Bana şu viskiden biraz doldur," dedi.

"Buna izin var mı?" Ramsay ayağa kalkıp itaat etmek için masaya doğru ilerlerken sordu.

"Neden durayım ki? Beni öldüreceğinden mi korkayım?"

"Buna itiraz etmek zor." Ramsay viskiyi almak için masaya doğru ilerledi ve gri kedi ona sinirli bir patiyle vurdu. Ramsay gülümseyerek elini geri çekti. Büyükbabası kedileri her zaman sevmişti. "Tek gözlü arkadaşın kim?"

"Odin, tabii ki. İskandinavların tek gözlü baş tanrısı." Laird ince bir elini uzattı ve kedinin boynunu kaşıdı.

karşılığında gök gürültülü bir mırıltı. "Bu Odin bir tanrı değil ama bölgedeki tüm kedileri yönetiyor."

Ramsay dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek viski şişesini ve bir çift bardak aldı. "O da viski alıyor mu?"

"Sadece kremanın içine sıçrarsa."

"Skellig House'un görkemli eksantrikliğiyle ününü koruduğunu öğrendiğime sevindim." Ramsay bir bardağa iki parmak viski, diğerine de kendisi için aynı miktarda viski doldurdu.

Büyükbabası içkiyi titreyen bir elle aldı ama viskinin yarısını uzun bir yudumda içerken hiç dökmedi. "Geri döneceğini düşünmemiştim. Konstantinopolis'i ve lanet olası eski taşlarını seçeceğini düşünmüştüm."

Ramsay bir dizi duygu karmaşası hissetti: kızgınlık, eğlence ve yaşlı şeytanın zayıflayan bedenine rağmen hâlâ kendinde olmasından dolayı rahatlatma. "Benim sözümünden döndüğümü ne zaman gördün?"

"Asla, ama baştan çıkarılmış olmalısın."

"Çok kısaca." Ramsay içkisini dikkatle yudumladı; yerel içkilerin bazı türleri demiri aşındırabilirdi. Ama bu Callan'inkiydi, adaların en iyisiydi; Thorsay dumanı ve turba tadında, yumuşak, iyi yıllanmış bir viskiydi. Evin tadı. Daha büyük bir yudum aldı. "Ama dönmezsem büyükanneimin peşimi bırakmayacağını biliyordum."

"Evet, öyle," dedi Duncan bir kahkaha atarak. "Caitlin diğer tarafta beni bekliyor ve henüz ona katılmadığım için sabırsızlıkla ayağını yere vuruyor."

Ramsay bu görüntüye özlemle gülümsedi. Anne babasının ölümünden sonra onu büyükanne ve büyükbabası büyüttü. Büyükannesi Caitlin gerçek bir Thorsay kadınıydı; güçlü, güzel ve son derece bağımsız. "Eminim haklısındır ve sen de onu görmek için aynı derecede heyecanlısındır."

Büyükbabası ne onaylayan ne de karşı çıkan sert bir ses çıkardı. Konuyu değiştirmenin zamanı geldiğini düşünen Ramsay, "Sana bir hediye getirdim," dedi. Ceketinin iç cebinden eski bir para çıkardı. Büyükbabasının budaklı eline koyarken altın, ince güneş ışığında parlıyordu.

Duncan gözlerini kısarak paraya baktı. "Yunan mı Roma mı?"

"Hayır, bundan çok daha eski. Hakkında pek bir şey bilmediğimiz eski bir uygarlıktan geliyor. Doğu Akdeniz'de ortaya çıkan ve Kenanlılar ya da Fenikeliler olarak adlandırılan bir halk."

"İncil'deki gibi mi?"

"Evet, ancak kimse bu ismin tam olarak neyi kapsadığından emin değil. Doğu Akdeniz'in farklı halkları için kullanılan genel bir terim gibi görünüyor. Yunanlılar onlara Fenikeliler diyordu. Büyük denizcilerdi. Ticaret yolları Akdeniz'in tamamını ve biraz ötesini kapsıyordu. Sikkeye yakından bakarsanız, bir yüzünde silahlı savaşçıların ve bir tür deniz canavarının bulunduğu bir geminin resmedildiğini görürsünüz."

"Huh," dedi Duncan, ilgiyle. "Viking atalarımız gibi."

"Aynen öyle. Vikingler gibi onlar da ticaret limanı haline gelen kasabalar ve yerleşim yerleri kurdular."

"O zaman bir talassokrasi." Ramsay'in yüz ifadesini gören büyükbabası boğuk bir kahkaha attı. "Yunancamı hatırlamamı beklemiyordun, değil mi? Talasokratlar. Kıyılara yerleşen ama iç kısımları fethetmekle ilgilenmeyen insanlar." Parayı ters çevirdi ve gözlerini kısarak diğer yüzündeki kabartmalı başa baktı. "Kıvırcık saçlı adam kim?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ramsay neşeyle. "Muhtemelen bir kral, ama bu gibi şeyleri bilmemiz için çok daha fazla araştırma yapmamız gerekecek. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimiz pek çok eski uygarlık var. Seyahat yıllarımda bu Fenikelilerin izlerini aramak için çok zaman harcadım. Bu neredeyse Portekiz'de öldürülmeme neden oluyordu. Size tüm hikayeyi anlattığımı sanmıyorum."

Büyükbabasının vahşi kaşları en iyi kaşlarına eşdeğer bir çatıklıkla birbirine yaklaştı. "Birkaç yıl önceydi. Yakındaki bazı harabelere bakmak için Porto'yu ziyaret ettiğini ama Fransızların işgal etmeye karar verdiğini ve aceleyle oradan ayrıldığını yazmıştın." "Bir yere kadar doğruydu, ama bundan çok daha heyecanlı bir ziyaretti." Ramsay *heyecanın* neredeyse ölümcül olduğunu düşündü. "Porto, Douro Nehri'nin halicinin kuzey kıyısında, daha küçük olan Gaia şehri ise güney kıyısındadır. Fransız ilerleyişini durdurmak için nehrin üzerindeki köprüler , ama Porto sakinleri kaçmak için çaresizdi, bu yüzden küçük taşlardan geçici bir köprü yapıldı.

teknele birbirine bağlandı."

"Bunu okumuştum," dedi Duncan, sesi titrek ama ilgisi açıktı. "Teknelerin köprüsü parçalanmış. Aralarında çok sayıda kadın ve çocuğun da bulunduğu, karşıya geçmeye çalışanların çoğu boğulmuş."

Ramsay acımasızca başını salladı. "Gerçek ölü sayısını asla bilemeyecekler ama kıyıdaki insanlar mümkün olduğunca çok sayıda kurbanı kurtarmaya çalışırken tam bir kaos yaşandı. Rahibeleri ve onların küçük kız öğrencilerini dışarı çıkaran bir grubun parçasıydım. Başarılıydık, ama şans eseri, diğer adamlardan birkaçı da

İngilizler. Bir Fransız albay şüpheli herkesi yakaladı ve sabah İngiliz casusu olarak kurşuna dizilmemiz için bizi bir mahzene attı. Ağa yakalanacak kadar şanssız dört İngiliz ve bir Kraliyet yanlısı Fransız vardı."

Gür kaşları kalktı. "Belli ki ölmemişsin."

"Gruptan biri bir kaçış yolu buldu. Birlikte çalışarak şafaktan önce kaçmayı başardık," diye açıklıyor Ramsay. "Unutulmaz bir geceydi. Kötü konyağı ve tehlikeyi paylaştıktan sonra, beşimiz gelişigüzel bir şekilde iletişim kurmaya devam ettik. Şaşırtıcı bir şekilde hepimiz savaşımlardan sağ çıkmış görünüyoruz."

"Bunun için minnettarım," dedi Duncan hırıltılı bir sesle. "Burada yaşayan insanların size ölü taşlardan daha çok ihtiyacı var. Thorsay'de yapılması gereken çok iş var."

"Bana mı ihtiyaç var? Torununuz olmam beni bir sonraki lair olmak için en iyi seçim yapmaz," dedi Ramsay açıkça. "Burada büyüdüm ama hayatımın neredeyse yarısını uzakta geçirdim."

"Thorsay'in yeni fikirlere ve yeni enerjiye ihtiyacı var. Sen doğal bir lidersin ve Thorsay'in gelecek için en iyi umudusun." Duncan'ın sesi zar zor duyuluyordu. "Günlük işleri Signy'den öğrenebilirsin. Son yıllarda o bir nimet oldu."

Ramsay yarı ciddi, "Ona laird adını vermelisin," dedi.

Duncan'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bunu düşündüm. Ama yakın kan bağı yok. Norveç'te doğmuş. Ve o bir kadın."

"Hepsi doğru, ama yine de benden daha iyi bir lair olur."

"Muhtemelen." Duncan içini çekti ve gözleri kapandı. "Onunla evlenmelisin."

Ramsay bunun ciddi bir öneri olup olmadığını merak ederek baktı. Elbette değildi! Ama büyükbabası uykuya daldığı için konuşma sona ermişti. Yaşlı adamın yüzündeki canlılık kaybolmuş, ölüme yakın görünüyordu. Ramsay bitkin bir halde ayağa kalkarken, Odin masadan yatağa sıçradı ve laird'in sağ kıvrıldı. Ramsay'e son bir kez baktıktan sonra gözlerini kapadı, burnunu kuyruğunun altına soktu ve uykuya daldı.

Ramsay, uzun yolculuğunun ve kendisine yüklenen beklentilerin yorgunluğunu hissederek hasta odasından çıktı. Etrafta başka kimse olmadığı için minnettardı. Ani bir temiz hava ihtiyacıyla evden çıktı ve denizin kenarındaki kayalıklar boyunca uzanan patikadan güneye doğru ilerledi. Sert rüzgâr kafasını boşalttı ve bacakları esneme fırsatını değerlendirdi.

Yol, Thorsay'in en büyük adası olan Anakara'nın başkenti ve en büyük kasabası olan Clanwick'e çıkıyordu. Clanwick adalardaki en iyi liman üzerine inşa edilmişti, bu nedenle ticaretin merkezi haline gelmişti.

Thorsay, bazıları dalgaların sıçrattığı kayalardan başka bir şey olmayan çok sayıda adadan oluşuyordu. Büyük adaların çoğunun sakinleri vardı, genellikle çiftçilik ve balıkçılık yapan birkaç aile. Yerleşim olan adaların hepsi Ramsay'in çocukluğunda avucunun içi gibi aşındı. Büyürken Thorsay'i hep kaderi olarak görmüştü. Şimdi önündeki onca yıl boyunca kendisiyle ne yapacağını merak ediyordu.

Patika, solunda Ramsay ve diğer çocukların yüzdüğü küçük, hoş bir kumsalla çevrili sığ bir koydan geçiyordu. Kumsal yerel fokların en sevdiği güneşlenme yeri idi. Kumların üzerinde koyu tüylü gözyaşı damlaları gibi güneşlenen yarım düzine foka gülümsedi. Geleneksel olarak foklar ve yüzücüler birbirlerini yalnız bırakırlardı. İnsanlar bu uzak kuzey adalarında hayatta kalabilmek için doğayla uyum içinde olmak zorundaydı.

Yürüdükçe kıyı şeridi yükseliyor, hafif bir kayalıktan Kuzey Denizi'nin üzerinde yükselen bir uçuruma dönüşüyor, dalgalar aşağıdaki kayalıkları şiddetle dövüyordu. En yüksek noktada, dinlenmek ve manzaranın tadını çıkarmak isteyen yürüyüşçüler için birkaç yıpranmış bank yerleştirilmişti.

Bankları görmezden gelerek manzarayı incelemek için durakladı. Sağ tarafta, uzaktaki Clanwick'i, limanda görünen gemi direklerini ve evlerin ve dükkânların üzerinde yükselen sağlam, küçük Aziz Magnus Katedrali'nin kulesini görebiliyordu.

Tam önünde, etrafına dağılmış yarım düzine kayalık çıkıntının bulunduğu devasa bir adacık vardı. Bu gruplaşmaya balina ve kızları deniyordu.

Küçük Asya'nın çöllerinden ve dağlarından çok ama çok uzaktaydı. Bakışları uçurumun dibine çarpan dalgalara kaydı. Umutsuzluğa kapılan insanların, acılarına bir an önce son vermek için buraya atladıkları biliniyordu.

"Neden atlamıyorsun?" dedi sert bir kadın sesi arkasından. "Bu herkesi büyük bir dertten kurtarır."

Yalnız olmadığını fark edince irkilerek döndü ve Signy Matheson'ın gözlerinde buzla onu izlediğini, kızıl altın saçlarının ve altın şalının rüzgârda savrulduğunu gördü.

"Üzgünüm, intihara meyilli biri değilim," dedi yumuşak bir sesle. "Kızgın mısın, çünkü burada bu işi yapan sen olduğun halde miras bana kalacak."

Thorsay'i mi yönetiyorsun? Büyükbabama seni yeni lair olarak atamasını önerdim ama bunun mümkün olmaması için birkaç neden gösterdi. Yazık, çünkü sen benden daha iyi bir iş çıkarırdın."

"Büyük olasılıkla," dedi, bakışları için için yanarak. "Ama gitmeni istememin nedeni bu değil."

"Benim seyahat edebilmemi ve senin edememeni kıskanıyor musun?" dedi yumuşak bir sesle. Çelimsiz bir genç kızken, onun kitaplarından ve uzak yerlerin haritalarından büyülenmişti.

"Seni görmeye dayanamıyorum çünkü kız kardeşimi öldürdün!" diye tükürürken gözleri kısıldı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

Signy bunu söylemek istememişti ama yıllarca bastırılmış öfke, kelimeleri bilinçli iradesi dışında ağzından fırlatmıştı. Onun da kendisi gibi acı çekmesini istiyordu. Ve eğer üzüntü ya da suçluluk duygusu göstermezse, onu uçurumdan kendisi itebilirdi.

Şoke olan Ramsay haykırdı: "Yüzlerce mil uzakta, Edinburgh'daydım ve Gisela'yla evlenmek için eve dönmeyi planlıyordum! Onun ölümüyle hiçbir yok."

"Yanlış!" Signy acı bir sertlikle konuştu. "O ateşten ölmedi. Düşük yaptı ve kollarımda kan kaybından öldü."

Şaşkınlıkla ona baktı, her zamanki sakinliği bozulmuştu. "Bu imkansız!"

"Onunla hiç yatmadığını mı söylüyorsun? Kız kardeşime yalancı diyemezsin!" Signy öfkeyle söyledi.

"Sadece bir kez! İsteyerek yapmadık ama aylardır gidiyordum ve ikimiz de ... tüm sağduyumuzu kaybettik." Durdu, yüzü kül rengi olmuştu. "Bunun sonuçları olabileceği hiç aklıma gelmedi, çünkü Edinburgh'a döndüğümde bana yazdı ve endişelenecek bir şey olmadığını söyledi."

"Seni koruyordu, aptaldan daha aptal! Ölüirken, olanları gizlemem için bana söz verdirdi." Signy gözlerini kapadı, o korkunç gecenin anıları bu ada öğleden sonrasında daha gerçektir. "Söz verdim ve kimseye tek kelime etmedim. Şimdiye kadar."

O ve kız kardeşi, Norveçli babaları öldükten sonra anneleriyle birlikte Thorsay'e gelmiş ve Skellig okulunda öğretmenlik yapan annelerine yardım etmişlerdi. Büyüyünce kendileri de öğretmen olmuşlar.

Hiçbir şey, hiçbir şey Gisela'yı kaybetmek kadar acı vermemişti. Bunca yıldır içine attığı keder ve öfke paramparça edici bir güçle patlak verdi. Kontrolsüzce hıçkırmaya başlarken yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Aşağılayıcı gözyaşlarını, ıstırabının sebebi olan adamdan saklamak için çaresizce arkasına döndü. Tökezledi ve neredeyse düşüyordu, uçurumdan kendisinin de yuvarlanıp yuvarlanmayacağını merak ediyordu. Belki de bu en iyisi olurdu....

Güçlü kollar ezici bir kuvvetle ona sarıldı. Ramsay onu tuttu, acı dolu sesi düzensiz bir şekilde fısıldıyordu, "Bilmiyordum. *Bilmiyordum!*"

Signy onunla mücadele etmek istedi ama onun kederinin de kendisinininkiyle aynı olduğunu fark etti. Gisela'yı en çok seven o ve Ramsay olmuştu ama verdiği söz yüzünden Signy tek başına yas tutmuştu.

Kederinin ortasında, sanki iltihaplı bir yaraya neşter vurulmuş gibi bir rahatlama hissetti. Şimdiye kadar kız kardeşinin ölümü sırlara gömülmüştü ve Signy'nin Ramsay'e duyduğu öfke yıllarca içini kemirmişti. Ona sarıldıkça öfkesi azalmaya başlamış, geriye sadece derin bir hüznün kalmıştı. Eğer Signy'yle birlikte yas tutabilselerdi, daha az öfke olurdu.

Tüm gözyaşları tükenene kadar uzun dakikalar boyunca ona sarıldı. Yıllardır ondan nefret etmesine rağmen, kollarının sıcaklığında garip ama hoş bir rahatlık vardı. İsteksizce geri çekildi, adamın yüz ifadesini incelerken dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Bu beklenmedik kucaklaşmadan en az onun kadar rahatsız olmuş görünüyordu.

Onu çok fazla göreceği için duygularını çözmesi gerekiyordu. Küçük bir kızken, kız kardeşinin talibini çok sevmişti. O zamanlar hep Kai'ydi ve Signy için iyi huylu bir ağabey olmuştu. Onun ailesinin bir üyesi olması hoşuna gitmişti. Gisela'yı kaybetmek onu da kaybetmek anlamına geliyordu.

"Sana patladığımı için özür dilerim," dedi sessizce. "Gisela'nın ölümü senin hatan değildi. Sağlığı her zaman hassastı. Benim gibi sağlıklı bir at değildi. Burada olsaydınız bile bir şey yapamazdınız."

Başını iki yana salladı, yüzünde kederle karışık bir ifade vardı. "Belki, ama bana hamile olduğunu söyleseydi, hemen geri dönerdim. Lütfen buna inanın!"

"Sana inanıyorum. Gisela'ya sana haberlerini yazmasını söyledim ama o senin üniversiteyi bitirmene izin vermeye kararlıydı." Signy içini çekti. "Hamileliği belli olmadan önce senin Thorsay'e döneceğini hesaplamıştı."

"Onunla birlikte olabilirdim ve olmalıydım," dedi sıkıca. "Seni tek başına idare etmek zorunda bırakmaktansa ikimiz bu yükü paylaşabilirdik. Kaç yaşındaydın, on beş mi? Bir çocuktan daha fazlası değilsin. Bu kadar yükü taşımak için çok gençtin."

"Belki, ama başka seçeneğim yoktu." Signy kız kardeşi öldüğünden beri kendini hiç genç hissetmemişti. "Sessiz kalacağıma dair ona asla söz vermemeliydim ama buna mecbur olduğumu hissettim. Ölürken ona verebileceğim tek şey sözümdü."

Ramsay sessizce, "Anlıyorum, ama bugün o sözünü bozmana sevindim, çünkü bu bize arayı düzeltme şansı veriyor," dedi. "Eğer yakın gelecekte birlikte çalışacaksak, aramızda büyük, karanlık sırlar olmaması daha iyi."

Başıyla onayladı. "Kırılıp sana söylememin bir nedeni de bu. Eve dönme zamanının geldiğini yazdığımdan beri, lord bana yapılması gereken her şey konusunda seni eğitmem gerektiğini söylüyordu. Bu kadar kızgınken bununla yüzleşemezdim."

Ramsay, "Şanslısın ki tek önerisi bana iş konusunda öğretmenlik yapmandı," diye karşılık verdi. "Bana sadece seninle evlenmem gerektiğini söyledi."

Kadın hayretle güldü. "Yaşlı şeytanın espri anlayışının onu henüz terk etmediğini duyduğuma sevindim!"

Ramsay ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu düşüncüyü bu kadar gülünç bulman oldukça rahatsız edici."

Onun yüz ifadesini taradı. Gisela'nın ölümüyle ilgili kısa süreli duygu patlaması kaybolmuştu ve gri gözleri yine Skellig House'a geldiği zamanki gibi soğuk ve esrarengizdi. Yakışıklı bir gençti, yıllar ve deneyimler onu yakışıklı ve etkileyici bir komuta aurasına sahip bir adam haline getirmişti. Her ne kadar Gisela'nın sevgilisi olduğu zamanki kadar sevimli olduğundan şüphe etse de, bu ona laird olarak iyi hizmet edecekti.

Teorik olarak iyi bir koca adayıydı ama onu önce bir ağabey, sonra da hor gördüğü bir kardeş olarak düşünmüştü. Ne kadar çekici olursa olsun ona karşı romantik duygular beslemeyi hayal bile edemiyordu. "Eşiniz olmak için başvuran Thorsay'lı kızların sayısı hiç de az değil ve çoğu benden daha iyi huylu."

"Demek korkunç bir öğretmen olacaksın. Sahip olduğum ilk öğretmen değil." Sıraları işaret etti. "İlk dersimin zamanı geldi. İyi bir laird olmayı öğrenmeye nereden başlayacağım?"

Şaşıarak, "Clanwick'e gitmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Bugün olmaz. Bu yolu sadece biraz temiz hava almak istediğim için seçtim." Bankın bir ucuna yerleşti ve Skellig House'a doğru kıyıya bakarken kaşlarını çatı. "Hayal mi görüyorum yoksa kıyı şeridi şekil mi değiştirdi?"

"Bu senin hayal gücün değil," diye cevap verdi bankın en ucuna oturup şalını rüzgâra karşı daha sıkı çekerken. Burası her zaman rüzgarlıydı. "Thorsay'de irili ufaklı fırtınalar olur ama çok nadiren büyük fırtınalar

kasırgalar. Ama bunlardan biri iki yaz önce vurdu. Kıyıdan parçalar koptu. Güney Cronsay'de, içinde dört kişinin yaşadığı bir kulübe denize sürüklendi."

"Hayatta kaldılar mı?" diye sordu usulca.

Başını iki yana salladı. "Dalgaların gücüne kimse dayanamazdı. Hayvanlar da telef oldu ve hasat zamanı yaklaştığı için arpa mahsulünün çoğu yok oldu. Fırtınadan kısa bir süre sonra Thorsay'i kasıp kavuran ve çok sayıda insanın ölümüne neden olan korkunç bir humma baş gösterdi. Kötü bir yıldı ve adalar henüz toparlanamadı."

Kaşlarını çattı. "Bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Yakında hepsi senin omuzlarında olacak." Ramsay'i inceledi ve yaşlı laird Londra'yı ziyaret etmeyi bıraktığından beri Thorsay'de hiç bu kadar iyi giyimli bir adam olmadığını düşündü. Elçilik görevlilerinin etkileyici görünmeye ihtiyaçları olduğunu sanıyordu. "Ama yaşlı laird'in düşündüğü kadar özel derse ihtiyacın olacağını sanmıyorum. Ne de olsa burada büyüdün ve oldukça zekisin. Bunu düşünmek için eve uzun bir yolculuk yaptın. Laird olduğunda görevlerinin ne olacağını düşünüyorsun, söyle bana."

"Beni gerçekten çalıştırmak istiyorsun." Düşünürken uzun bacaklarını uzattı ve bileklerinden çaprazladı. "Sanırım ilk ve en az ilgi çekici sorumluluk idari. Edinburgh'daki İskoç hükümetiyle ve bazen de Londra'daki merkezi hükümetle uğraşmak. Thorsay'i daha büyük bir ulusun parçası yapan resmi bağlantıları sürdürmek."

Hükümet işlerini hiç bu şekilde düşünmemişti. "Bir elçilikte çalıştığına göre bürokraside iyi olacağını düşünmeliyim. Başka ne var?"

"Tüm ada halkını gözetiyoruz," dedi yavaşça. "Thorsay zengin değil ama kimsenin aç ya da evsiz kalmaması için yeterli kaynak olmalı."

"Duncan ve Caitlin'in hem senin hem de benim için yaptığı gibi yetimlere bakmak da buna dâhildir," diye yorumladı. "Adalılar komşularımızla ilgilenme konusunda iyidir, ancak her zaman ekstra yardıma ihtiyaç duyanlar olacaktır. Başka ne öğrenmen gerekecek?"

"Aile mülkleri nasıl denetlenir. Koyunlar. Sığırlar. Turba kesimleri. Balıkçı tekneleri. Ben ne çiftçiyim ne de denizci. Eminim büyükbabamın yetkin yöneticileri vardır ama ben neyin neden yapılması gerektiğini anlamalıyım."

"Takdire şayan bir hırs." Onun turba kestiğini hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. "Laird'in başlıca görevlerinden birinin adaleti sağlamak olduğunu unutma. Thorsay'deki tek yargıç sizsiniz."

Kaşları çatıldı. "Kütüphanede ülkenin kanunlarını içeren büyük bir kitap ve Thorsay geleneklerini ve özellikle ilginç davaları listeleyen daha küçük bir cilt olduğunu hatırlıyorum. Adaletin nasıl uygulandığını daha iyi anlayabilmek için bu kitabı incelemem gerekiyor."

"Eminim çocukken bazı mahkeme oturumlarına katılmışsındır?" Signy bunu yapmıştı ve davalar ve nasıl ele alındıkları her zaman ilgisini çekmişti.

"Evet, ama çok uzun yıllar oldu. Hatırladığım kadarıyla, laird genellikle yaralama veya ciddi mal tahribatı içermeyen suçlara karşı hoşgörülüydü."

Signy başını salladı. "Büyükanne Caitlin bir keresinde bana ada nüfusunun az ve fakir olduğunu, bu yüzden birbirimize karşı nazik davranmamız gerektiğini söylemişti."

"Bu iyi bir felsefe." Ramsay kaşlarını çatı. "Acaba birkaç tane daha sulh hâkimi olmalı mı? Anakaradan sonra en büyük adalar oldukları biri Cronsay'de biri de Stromburgh'da."

"Bu geleneği bozar ama ilginç bir fikir," dedi düşünceli bir şekilde. "Laird'in iş yükünü azaltır ve denizlerin dalgalı olduğu ve dış adalardan Anakara'ya seyahat etmenin zor olduğu kış aylarında daha güvenli olur."

"İyi bir yargıç olabilecek birkaç kişi önerebilir misiniz?"

"Stromburgh'da Ian Maclean ve Cronsay'de Jean Olson." Ona meydan okuyan bir bakış attı. "Tabii böylesine önemli bir göreve bir kadını atamayacak kadar eski kafalı değilseniz."

"Eğer geleneği bozacaksak, eksiksiz de yapabiliriz," dedi soğukkanlılıkla. "Yargıçlar genellikle olgun, bilge ve toplumun saygın üyeleri oldukları için seçilirler. Önerdiğiniz iki kişi için de bunun geçerli olduğunu varsayıyorum."

"Evet, tabii ki kendi sonuçlarını çıkarmak isteyeceksin," dedi dalgınca, rüzgârın saçlarını şakacı bir şekilde savurması dikkatini dağıtmıştı. "Saçlarının uçları neden koyu renk?"

"Konstantinopolis'te saçlarımı koyu kahverengiye boyadım, böylece sokağa çıktığımda daha az Avrupalı görünüyordum," diye açıkladı. "Gözlerimin rengini değiştiremedim ama koyu renk saçlarım, bronz tenim ve yerel kıyafetlerimle pek dikkat çekmedim."

Kaşları çatıldı. "Çoğu elçilik görevlisi uyum sağlamak için bu kadar uğraşır mı? Yoksa bunun büyükelçinin özel proje sekreteri olmanızla bir ilgisi var mı?"

"İkincisi."

"Bu da elçilik için casusluk yaptığınızı gösteriyor," dedi düşünceli bir şekilde. "O işin heyecanını özleyecek misin?"

"Bazı ilginç projeler kapımdan içeri girdi. Burada aynı şeyi beklemiyorum" diye itiraf etti.

"Seyahatlerinizden ve eski eserlere olan tutkunuzdan vazgeçmek zor olmalı."

Kaşlarını çatı. "Büyükbabamın yirmi ya da otuz yıl daha yaşayacağını umuyordum, böylece keşfetmeye ve çalışmaya devam edebilirdim. Kendi kendime, bu kadar zamanım olduğu için minnettar olmam gerektiğini söyleyip duruyorum."

"Yayınlanmış makalelerinizi okudum. İlginç ve iyi yazılmışlardı. Daha fazla yazacak mısınız?"

"Beğendiğinize sevindim," diye cevap verdi, yazdıklarını okumasına şaşırmış görünüyordu. "Uzun kış gecelerinde daha fazla yazmayı planlıyorum. Fenikeliler hakkında birkaç makale ve belki de bir kitap yazmaya yetecek kadar malzemem var."

"Akdeniz'den gelen malzeme tükenirse, Thorsay'de eski taş sıkıntısı çekmezsiniz" diye belirtti.

Gözleri keskinleşti. "Çok doğru. Eski inşaatçılara ve geride bıraktıklarına ilk kez bu şekilde ilgi duymaya başladım." Banktan kalktı. "Sanırım Skellig'in Halkası'na bir nezaket ziyaretinde bulunacağım. Bana katılmak ister misin?"

O da ayağa kalktı. "Kalkacağım. Rüzgârda oturmak çok soğuk. Şu kayanın hemen ötesinde çembere giden bir yol var. Ortak arazi üzerinde keyifli bir yürüyüş ve bol miktarda koyun var."

"Tabii ki koyunlar var. Koyunlar olmasa Thorsay'in hali ne olurdu?" Uçurum patikası boyunca yan yana yürüdükten sonra sola, iç kısımlara doğru giden zayıf patikaya döndüklerinde retorik bir şekilde sordu.

"Daha fakir ve daha boş," dedi pragmatik bir şekilde. "Thorsay yünü mevcut olanların en iyisi, hatta Shetland yününden bile daha iyi, gerçi bunu Shetland'da söylemek kavga çıkarabilir."

"Shetland ya da Orkney'den daha Viking olduğumuzu söylemek de her iki yerde de kavga başlatabilir."

Kıkırdadı. "Görüyorum ki adalarla ilgili her şeyi unutmamışsın!"

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Ramsay, Skellig'in Yüzüğü'nün taçlandığı tepeye doğru ilerlerken arkadaşıyla göz göze geldiklerini fark etti. Signy Matheson'ı okumaya çalışmak, kelimelerin birden fazla anlamı olan eski bir metni tercüme etmeye çalışmak gibiydi. Bir Viking kalkan kızının uzun salınımlı adımları ve kızıl altın rengi saçlarından oluşan o görkemli yelesiyle, vahşi güzelliği her erkeğin dikkatini çekmeye ve çoğu erkeğin de gözünü korkutmaya yeterdi.

Ama onun duygularını okumak daha zordu. Gisela'nın ölümü hakkındaki ifşası her ikisi için de sarsıcı olmuştu, ancak uzun süredir bastırdığı öfkesini ve belki de kederinin bir kısmını temizlemiş gibi görünse de kendi derin üzüntüsünü yeniden uyandırmıştı. İlk acıyı atlattığı gibi bunu da atlatacaktı.

Yine de Signy onun için hâlâ bir gizemdi. Eskiden olduğu o hevesli, enerjik, dünyayı seven ve onu öğrenmeyi seven çocuğa dair bir şeyler görüyordu. Erkek olduğu ve Thorsay'in varisi olduğu için sahip olduğu fırsatlara içerlediğinden şüpheleniyordu.

Kızgınlığı için onu suçlayamazdı. Keskin ve araştırmacı bir zekâyâ sahipti ve lordun kütüphanesinden sonuna kadar yararlanmıştı. Bazen ona üniversitedeyken mektup yazıyor, dersleri ve okuduğu yabancı yerler hakkında sorular soruyordu. Seyahat etmeyi çok istiyordu ama buna fırsat bulamayacağını biliyordu.

"Anladığım kadarıyla son zamanlarda zamanınızın çoğunu lorda yardım ederek geçiriyorsunuz. Hâlâ öğretmenlik yapıyor musunuz, yoksa buna fırsat bulamadınız mı?"

"En ileri düzeydeki öğrencilere ders veriyorum ama yıllarca Bayan Wilson ile çalıştım. Onu hatırlıyor musunuz? Kendisi Thorsay'deki en kıdemli öğretmendir ve çeşitli öğretmen eğitim programları geliştirdik. Thorsay'deki her mezra ve köyde artık tüm çocuklara okuma, yazma ve şekil bulmanın temellerini öğreten ücretsiz bir okul var. Daha ileri düzeyde eğitim almak isteyen daha büyük öğrenciler için de iki öğretmen var ve en iyileri Clanwick'teki gramer okuluna gidiyor. Hatta birkaç çocuk üniversiteye bile gitti."

Gerçek bir zevkle gülümsedi. "İskoçlar ve Adalılar eğitime her zaman saygı duydukları için şükrediyorum. Laird'i ikna etmek zor olmadı.

Bayan Wilson ve ben onu daha iyi eğitimli bir nüfusun adaları zenginleştireceği konusunda ikna ettikten sonra okulların genişletilmesini destekledi ve bunun doğru olduğu kanıtlandı."

"! Onu çağırmak istiyorum."

"Gisela ve benim paylaştığımız kulübede yaşıyor. Bu aralar pek ortalıkta görünmüyor, o yüzden ziyaret etmekten memnun olacağına eminim."

"İnsanlarla tanışmak ve söyleyeceklerini dinlemek için adalarda büyük bir tura çıkmam gerekiyor," dedi düşünceli bir şekilde.

"Çoğu kişi laird'in torununu kabul etmeye meyilli olacaktır, ancak seyahatleriniz yüzünden mahvolmadığınızdan emin olmak için sizinle tanışmak isteyeceklerdir."

Hayatının büyük bölümünü Thorsay'den uzakta geçirdiği düşünülürse, bu mantıklı . Skellig Halkası'na ulaştıklarında bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. En uzun yirmi metreye yakın yükseklikte olan on beş kabaca dikdörtgen taş uca dizilmişti. Diğer birkaç taş devrilmiş, çemberde boşluklar bırakmıştı. Belki bir gün onların tekrar dikildiğini görürdü. Soğuk mevsimde işe ihtiyacı olan çiftçiler için iyi bir kış projesi olabilirdi.

En yakın taşa durdu ve avuçlarını serin pürüzlü yüzeye bastırdı, eski zamanların nabzını ve Skellig Evi'ne girdiğinden daha güçlü bir eve dönüş duygusunu hissetti. "Yapımcıların ilkel aletleri göz önüne alındığında taşların birbirine bu kadar benzemesi beni her zaman etkilemiştir."

"Ne tür aletleri olduğunu biliyor musun, yoksa tahmin mi ediyorsun?" Signy sordu.

"Tahmin ediyorum," diye itiraf etti. "Gerçi akademik bir makale yazıyor olsaydım, teori ürettiğimi söylerdim. Bu kulağa daha hoş geliyor."

Bu yorum onda beklenmedik ve oldukça hoş bir gülümsemeye yol açtı. "Yani öğrenilen makaleler gerçek bilgi kadar kelime dağarcığıyla da mı ilgili?"

"Bu genellikle böyledir." Ellerini taştan çekti ve çemberin dışında volta atmaya başladı.

Signy de onun yanına geldi. "Bu çember kaç yaşında ve kim inşa etti?"

"Bilmiyorum," dedi. "İki bin yaşında mı? Dört bin mi? Biz inşaatçılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Sakin bir şekilde otları kısa kısa biçen bir çift koyunun etrafında döndü. "Kuzey adalarımızda gizem sıkıntısı yok."

"Belki de Thorsay'deki tüm eski yapıların bir envanterini çıkarmalısın," diye önerdi. "Bu seni çok huzursuz olmaktan alıkoyacaktır."

Fenike kalıntılarını özlüyorsunuz. Taş çemberler, monolitler, broşlar ve yıkık kaleler ve kimse kaç tane olduğunu bilmiyor."

Nefesini tuttu, sonra ona döndü. "Bu harika bir fikir. İnsanlarla tanışmak için seyahat ederken genel bir araştırma yapabilirim." Bu olasılık karşısında heyecanlandığını hissetti. Çocukken bu kadim gizemler onu büyülemişti. Şimdi onlar hakkında daha fazla şey öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Antik yapıların yerlerini işaretleyebileceğiniz bir Thorsay haritası ile başlayın" dedi. "Tüm adalara dağılmış ilginç yerler var."

"Haklısın. Umarım bana yardım edersiniz."

"İlgi çekici bir proje olabilir." Yüzük'ten uzaklaştı ve denizin kenarında görünen Skellig House'a doğru yöneldi. "Geri dönmem gerekiyor."

"Ben de öyle." Onunla birlikte adım attı. "Yakında Kuzen Roald'a bir nezaket ziyareti yapmalıyım, benden sonra varis o olacak sanırım." Ramsay'den bir düzine yaş büyük olan Roald'dan hiç hoşlanmamıştı. Babasının kuzeniydi ve kabadayının tekiydi. Belki son yıllarda kendini geliştirmişti, ama Ramsay bundan kuşkuluydu. "Döndüğüm için hayal kırıklığına uğrayacak mı?"

Signy homurdandı. "Onun laird olmak istediğinden şüpheliyim. Daha az sayıda insana bakmak zorunda kalmak para kazanmasını engeller.

Thorsay'deki en büyük yosun yakma tesislerinin sahibi ve bir servet kazandı.

Şimdi Clanwick'te büyük bir evi var ve tüm moda balolara ve eğlencelere katılıyor." Yosun yakma Thorsay'de uzun yıllar boyunca önemli bir endüstri olmuş ve hem yetişkinleri hem de çocukları istihdam etmiştir. Yakılan yosundan sabun ve cam için gerekli bir madde olan soda külü üretiliyordu.

Oldukça kârlı bir işti.

Yine de kaşları çatıldı. "Clanwick'te modaya uygun eğlenceler mi var?"

"Son iki yıl zor geçti ama genel olarak kasaba daha müreffeh hale geldi. Kanada'ya, özellikle de Hudson's Bay Company'ye giden gemiler için uygun bir ikmal limanı, bu yüzden Clanwick hatırladığınızdan daha büyük."

"Ben ayrıldığımdan beri çok şey değişti," diye gözlemledi.

Omuz silkti. "Çok şey değişti, daha fazlası değişmedi."

Kara, deniz ve antik anıtlar değişmemişti. İnsanlar başka bir konuydu. Kadının zarif, kararlı profiline baktı ve kendisine ısınmasının ne kadar süreceğini, hatta bunun mümkün olup olmadığını merak etti. Düzenli olarak birlikte çalışıyorlarsa, zamanla ona karşı daha rahat olacağından emindi.

Bakışları Skellig Evi'ne geri döndü. "Odin kendisini büyükbabamın vasisi olarak mı atadı? Pek hoş karşılanmadı."

Signy gülümsedi. "Bu kedi yıllarca mülkü yönetti ve çoğunlukla ahırlarda ya da mutfakta bulundu. Laird yatalak olduğundan beri Odin zamanının çoğunu kütüphanede geçiriyor. Büyükbaban onun arkadaşlığından hoşlanıyor."

"Kendini dışarı atmak için kedileri ve viskisi var." Ramsay'nin sesi ciddiydi çünkü. "Sence ne kadar zamanı var?"

Ona baktı, gözleri hüznüydü. "Çok olmadı. Bir süredir başarısız oluyordu. Sanırım senin eve gelmeni bekliyordu. Artık burada olduğuna göre, kendini bırakabilir. Günler ya da belki sadece saatler sürebilir. Yakında."

Yarı ciddi bir şekilde, "Öldüğünde, ona bir Viking cenazesi düzenlemek için cesedini yanan bir tekneye mi atalım?" dedi.

"Muhtemelen hoşuna giderdi," dedi eğlenerek. "Ama yerel kilisenin hoşuna gideceğinden şüpheliyim. Aziz Magnus Katedrali'nde Thorsay nüfusunun yarısının katılacağı görkemli bir cenaze töreni düzenlenecek."

"O da bunu isterdi," diye kabul etti Ramsay. "Ve bunu kesinlikle aile ve yas tutanlar için büyük bir cenaze ziyafeti izleyecektir."

"Devam ediyor," dedi Signy. "Hizmetçi Bayan Donovan'ı hatırlıyor musun? Planlarını yaptı ve kızartılacak öküzü seçti bile."

"Büyükbabamın her zaman etrafında yetenekli insanlar olmasında ısrar etmesinden memnunum. Bu benim hayatımı kolaylaştırıyor. Aksi takdirde, onun standartlarına uygun yaşayabileceğimden emin değilim." Çocukken bunu yapabileceğini hissetmemiştir.

"Laird'in senin hakkında hiçbir şüphesi yoktu. Başarılarınızla gurur duyuyordu. Zamanın değiştiğini ve bir sonraki lordun dünya hakkında geniş bir deneyime sahip olmasının iyi olacağını söyledi." Signy ona yan gözle baktı. "Haksız değildi. Buraya tekrar yerleşmek senin için zor olabilir ama Thorsay'e yeni olanaklar getireceksin."

"Umarım haklısındır. Yerleşme kısmı zaman alacak." Ramsay'in bakışları tepeler boyunca tanıdık bir manzaraya kaydı ve çim bloklarının kazıldığını, yığınlar halinde kurutulduğunu ve sonunda yakıtın iki tekerlekli arabalarla taşındığını hatırladı. "Turba hasadı değişmiş gibi görünmüyor."

"Yıpratıcı bir iş ama turba yüzyıllardır adalıların ısınmasını sağlıyor. Yine de daha az zahmetli bir yakıt bulabilirseniz, eminim kimse itiraz etmeyecektir" dedi.

"Daha uygun fiyatlı ya da kullanılabilir bir yakıt kaynağı düşünemiyorum. Turba yerel suyu kahverengiye çevirebilir ama turba ateşinin kokusu gibisi yoktur."

"Bir adalı için bu, evinin kokusudur." Derin bir nefes aldı. "Ama şu anda rüzgârda hissettiğim şey bir fırtınanın yaklaşmakta olduğu. Normal bir fırtına, büyük bir fırtına değil."

"Hava tahminlerinde her zaman iyiydin," diye hatırlayarak gözlemledi. "Normal bir fırtına olacak olsa da, bu gece denizde olmayacağım için memnunum."

Skellig Evi'nin ön merdivenlerine varmışlardı. Ramsay her iki tarafa da korkuluklar eklendiğini fark etti, muhtemelen laird'in inip çıkmasına yardımcı olmak için. Gerçekten de herkes için iyi bir fikirdi.

Skellig House'a daha önce geldiğinde pek dikkatli olmamıştı ama bu kez giriş holüne adımını attığında, sağdaki duvarda kendisi için yeni olan bir resim koleksiyonu olduğunu fark etti.

Dikkatini çeken duvara doğru ilerledi ve suluboya resimleri inceledi. Bunlar daha ziyade soyut manzaralar ve Thorsay'in mavileri, tonları ve grileriyle işlenmiş doğa çalışmalarıydı. Kumsala vuran dalgalar, ıslak kumun üzerine renk sıçratan gün batımları, Clanwick limanındaki yelkenli gemilerin hafifçe çizilmiş ve akılda kalıcı görüntüsü. Deniz kabuğu toplayan bir anne ve çocuğun silüetleri, daha büyük bir deniz manzarası içinde sadece küçük şekillerdi, ancak figürlerin birbirlerine dönüşlerinde şefkat vardı.

Resimler gümüş rengi yıpranmış ahşapla çerçevelenmişti ve çoğu çizimde gökyüzüne doğru yükselen ya da denizin üzerinde alçaktan süzülen deniz kuşları görülüyordu. Bunlar V şekillerinden pek fazla değildi, ancak o kadar ustaca yapılmışlardı ki farklı deniz kuşu türlerini tanımlayabiliyordu.

"Bu resimler olağanüstü," dedi yumuşak bir sesle. "Keşke Konstantinopolis'te de bana nereden geldiğimi hatırlatacak bir tane olsaydı."

"Teşekkür ederim."

"Bu senin işin mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Omuz silkti. "Bu sadece bir hobi, ama laird onları seviyor. Onları Skellig House'un her yerinde bulabilirsin çünkü kulübemde asacak fazla yer yok. İstersen yatak odana da birkaç tane asabilirim."

"hoşuma giderdi," dedi içtenlikle. "Ama bu bir hobiden daha fazlası. Siz gerçek bir sanatçısınız. Baskılarını satabilmek için resimlerini oydurmayı düşündün mü?"

"Kim ilgilenir ki?" diye alay etti.

"Londra'daki galeriler," dedi hemen. "Bir arkadaşıma ait olan özel bir galeri var. Sahibi Richard Maxwell, bir Thorsay'ının torunu ve birlikte okula gittik. İlginç orijinal sanat eserleri sergiler ve satar ve yeni yetenekler keşfetmeyi sever. Bence sizin çalışmalarınıza bayılır."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Sıradan görünmeye çalışıyordu ama gözlerinde sanatının takdir edilmesini bekleyen yaratıcı bir insanın umudunu görüyordu.

"Gerçekten istiyorum." Signy'ye beklenmedik bir duygunun şokuyla bakarken zar zor bir cevap verebildi. Onun gücünü ve güzelliğini görmüştü ama şimdi aynı zamanda kırılganlığını da görüyordu. Gisela'nın ölümünden beri bilmediği bir şekilde onu etkilemişti. Onun karmaşıklığını, kalbini ve ruhunu tanımak istiyordu. Onun kendisine soğukkanlılıkla değil, şefkatle bakmasını istiyordu.

Derin, kararsız bir nefes aldı. Belki de onunla evlenmesi gerektiği konusunda haklıydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Ramsay bakışlarını Signy'ye o kadar yoğun bir şekilde odakladı ki Signy gözlerini kaçırdı. Onu başka hiç kimsenin *görmediği gibi görüyor* gibiydi ve bu sinir bozucuydu. Ama onun gibi dünyevi bir beyefendinin yaptığı işi gerçekten beğenmesi de gurur vericiydi.

Konuyu kapatarak, "Laird'e bir bakayım, sonra eve giderim," dedi. "Skellig House'da yaşadığınızı sanıyordum ama öyle değilmiş sanırım?"

"Sea Cottage'da yaşıyorum. Hatırladın mı? Sadece birkaç dakika uzaklıkta. Daha fazla mahremiyet istedim, bu yüzden laird'den orada yaşamama izin vermesini istedim."

"Büyükbabama baktıktan sonra seni geri götüreceğim."

Kaşları çatıldı. "Buna hiç gerek yok."

Gülümseyerek onu etkisiz hale getirdi. "Doğru, ama ben de adadaki her şeyi tanımaya başlayabilirim. Sizin çalışmalarınızı da daha fazla görmek isterim."

"İstersen gelebilirsin ama resimlerimin çoğu burada, Skellig House'da. Son zamanlarda çizime fazla zaman ayıramayacak kadar meşguldüm."

Laird'in hasta odasına doğru yürürlerken başıyla onayladı. Signy kapıyı yarıya kadar açtığında, laird'in baş çobanı Robby Burnes'ün yatağın yanında oturduğunu gördü. Burnes onu gördü ve ayağa kalktı. "Gitme vaktim geldi, efendim. Başka kimseyle görüşemeyecek kadar yorulmanızı istemiyorum."

İnce bir ses, "Eğer kapıda gizlenen benim torunumsa, onu içeri gönderin," diye cevap verdi.

Burnes dışarı çıktı ve Ramsay'i memnuniyetle başını sallayarak selamladı. "Seni görmek güzel, delikanlı. Büyümüşsün."

Ramsay gülümsedi ve elini uzattı. "Sen de öyle."

Burnes güldü ve sağ eliyle Ramsay'in tokalaşmasına karşılık verirken sol eliyle onun tombul vücudunu okşadı. "İyi bir aşçı olan bir eş bunu yapar. Artık eve döndüğüne göre, bir eş alma zamanın geldi. Tabii yabancı bir ülkede bir tane bulmadıysan?"

Ramsay Signy'ye baktı, Signy de ona, *herkesin seninle evlenmek isteyeceğini söylemiştim*, der gibi bir bakış attı. Tüm dikkatini Burnes'e vermeden önce gözlerinde bir eğlence titreşimi vardı. "Yabancı eş almak yok. İskoç bir erkeği idare etmek için İskoç bir kadın gerekir."

"Evet, doğru." Burnes, Signy'ye başıyla selam vererek ayrıldı.

Sessizce, "Laird'in eski dostlarından bazıları onu görmek için uğruyor. Ona veda etmek için."

Ramsay, "Aynı zamanda uzun bir döneme ve yaşam biçimine de veda ediyorlar," dedi. "Yaşlı lair yakında gidecek, karakteri şüpheli bir yabancıyla baş başa kalacaklar ve dünya bir bütün olarak değişiyor. Eminim Napolyon'a karşı Kraliyet Donanması'nda ya da ordusunda görev yapmış Thorsay'lılar vardır ve bazıları yeni fikirlerle geri dönmüştür."

"Evet, adaları dolaşırken çok sayıda gaziyle karşılaşacaksınız." Kapıyı işaret etti. "Sen içeri gir. Benim için Odin'in başını kaşı. Eve gitmeden önce yapmam gereken birkaç şey var."

Başıyla onayladı ve lordun odasına girdi. Signy'nin kahya Bayan Donovan'la konuşması gerekiyordu ama önce Ramsay'nin odasına kendi resimlerinden birini asmak istiyordu. Hangisi en uygun olurdu? Bugünkü konuşmaları sırasında Ramsay'in anlattığı şeyleri düşündü. Ah, hangisini seçeceğini çok iyi biliyordu.

* * *

Ramsay yumuşak adımlarla yatağa doğru yürüdü, büyükbabasının tekrar uykuya dalıp dalmadığından emin değildi. Odin laird'in yastığını paylaşıyordu, kuyruğu yavaş bir uyarı seğirmesi yapıyordu. Ama yaşlı adamın soluk mavi gözleri açılmıştı ve o yaklaşıp yatağın başucundaki sandalyeye yerleşirken ona sabit bir şekilde bakıyordu. "Nasıl hissediyorsun, Yaşlı Duncan?"

"Yorgunsun, Genç Kai." Laird iç çekti. "Uzun sürmeyecek."

Ramsay hafifçe, "Gitmek için acele etme," dedi. "Hâlâ öğrenecek çok şeyim var."

"Merak etmeyin. Signy size ne yapılması gerektiğini söyleyebilir ve hata yaparsanız, hatalarınızı göstermeye istekli insan sayısı hiç de az olmayacaktır."

Ramsay buna güldü. "Eminim haklısındır."

"Babana çok benziyorsun. Esrarengiz," dedi Duncan aniden. "Keşke Alastair'i daha yakından tanıma fırsatın olsaydı."

Ramsay beklenmedik bir acı hissetti. Anne babasını çok az hatırlıyordu ve onun yanında onlardan nadiren söz edilirdi. Babası, Ramsay'in şu anda bulunduğu yaşlarda ölmüştü. Annesi ise bir Edinburgh

birkaç yaş küçük bir kız. Babası üniversitede okurken tanışmışlar.

Onlarla ilgili sadece kısa ve bölük pörçük anıları vardı. Genç Kai babasının omuzlarında gezinirken zevkle ciyaklıyordu. Annesinin sıcak sarılığı ve lavanta kokusu. Çok erken gitmişlerdi. Duncan ve Caitlin için tek oğullarını kaybetmek nasıl bir şeydi? Ramsay'ın hayal edebileceğinin ötesinde bir yıkım olduğu kesindi. "Ben de öyle olmasını isterdim."

"Alastair seninle gurur duyardı. Hem maceraya atıldığın için hem de eve döndüğün için." Duncan sertçe nefes verdi. "Sanırım yakında onu görecek."

"Umarım öyledir," dedi Ramsay. Biri öldüğünde ne olduğu konusunda güçlü fikirleri yoktu ama ölmüş sevdikleri tarafından karşılanma fikri cazip geliyordu.

Daha pratik konulardan bahsetmeyi tercih ederek, "Signy adaları gezerken bana eşlik edecek. Mezralar, köyler, kiliseler. Böylece hem görebilecek hem de görülebileceğim."

"Bu iyi bir plan. Atım Beşinci Thor sana miras kalacak. Sahip olduğum en iyi at."

Laird'in tüm atlarına Thor adı verilmişti. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Thorsayian atlarımız nadir bir türdür."

"Bu onların İzlanda mirası," dedi laird yorgun bir sesle. "Şimdi gidin. Dinlenmem gerek."

Ramsay ayağa kalktı. "Bu gece tekrar uğrayacağım. O zamana kadar."

Büyükbabası daha ne kadar dayanacaktı? Tekrar merak etti.

Kapı açıldı ve Signy sessizce içeri girdi. Yatağa doğru yürüdükten sonra Odin'in başını kaşdı ve karşılığında gürleyen bir mırıltı aldı, ardından laird'in kıllı yanağını öptü. "Yarın görüşürüz. İyi dinlen."

Laird gözleri kapanmadan önce ona hafif, sevecen bir gülümseme verdi. Dönüp Ramsay'i bir bakışta aldı ve hasta odasından çıktılar. Dışarıda, "Ben şimdi eve gidiyorum. Akşam yemeğine kadar seni idare edecek bir şeyler yemek için mutfağa baskın yapmak isteyebilirsin. Uzun bir gün geçirdin."

"Sakıncası yoksa, yeri görmek için yine de ziyaret etmek isterim."

Şalını omuzlarına sararken omuz silkti. "Nasıl isterseniz."

Diledi. İnsanların evleri genellikle onlar hakkında çok şey anlatırdı ve Signy hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Signy dışarı çıktı ve Clanwick'in aksi yönündeki uçurum patikası boyunca sola döndü. Deniz Kulübesi sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Skellig Evi ve müştemilatı suyun oldukça üzerinde sağlam bir kayalık üzerindeydi, ama kır evi daha alçakta, su seviyesinin yarısına kadar inen küçük bir yükselti üzerindeydi.

Kayalıktan kulübesine doğru inen patika boyunca bir korkuluk yaptırmıştı. Kuzey Denizi'nden fırtına rüzgârları eserken, gelip giderken güvenli bir tutuşa ihtiyacı vardı. Patikadan aşağı inerken havayı soludu ve bu gece bir fırtına olacağını biliyordu; bunu hissedebiliyordu. En şiddetlilerinden biri değildi ama yeterince şiddetliydi.

Kumsal kulübenin altında her iki yönde de uzanıyordu. Ramsay, "Gördüğüm kadarıyla eserleriniz için kapınızın önünde malzeme var," diye gözlemledi. Tepesinde uçan kırlangıçlara baktı, sanat eserindeki V şekillerinin ilham kaynağı olduğu belliydi. "Fırtınalar sırasında hiç su basar mı?"

"Ben yapmıyorum ama geçmişte zaman zaman oldu. İşlerimin çoğunu başkalarına vermemin bir nedeni de su baskını ihtimali. Yüksek yerler daha güvenli."

Yol kulübenin arka kapısına çıkıyordu. Adadaki evlerin çoğunda olduğu gibi kilitli değildi ve alt kısmında bir köpek kapısı vardı. Signy kapıyı açıp mutfağa girdi ve mutlu bir havlamayla karşılandı. Köpeğinin boynunu kaşımak için eğildi, küçük bir çoban köpeğiydi, çoğunlukla siyahtı, beyaz süsleri ve tüylü tüyleri vardı. "Fiona nasıl?" diye mırıldandı. "Tüylerin sıcak, demek ki güneşte uyuyordun, öyle mi?"

Fiona, Signy'nin elini cömertçe yalayarak karşılık verdi. Sonra dikkatini Ramsay'e çevirdi, onu hoş mu karşılayacağından yoksa ısıracağından mı emin değilmiş gibi düşünceli düşünceli baktı.

Ramsay koklaması için ona elini uzattı. "Merhaba, Fiona. Hanımının evine girmeme izin verir misin?"

Elini yaladı, sonra başını kulaklarının karıştırılmasının hoş karşılanacağını ima edecek şekilde hareket ettirdi. Adam her iki kulağıyla da ilgilendi. Kız dilini oynatarak karşılık verdi. "Sen eski bir çoban köpeği misin, yaşlı kız?"

"Pofuduk Fiona erken emekli edildi çünkü ayağını incitti ve çalışmasını zorlaştıracak bir topallamaya başladı." Signy su kabının yanına bir tabak yemek koyarken gülümsedi. "Bunu nasıl yaptığından tam olarak emin değilim ama bir gün eve taşındığını ve onu beslememi beklediğini fark ettim."

Kıkırdadı. "Kimi hedef alacağını biliyordu."

Doğrulurken, kulübenin yerleşim planının basit olduğunu, mutfak ve tek kişilik yatak odasının binanın bu arka tarafında yer aldığını gördü. Mutfak, oturma odası ve stüdyo kombinasyonu olan geniş ön odaya açık olduğu için yatak odası tek özel alandı.

Kıvrımlı sahil, kulübenin güneye baktığı anlamına geliyordu ve geniş pencereler hem ışık hem de aşağıdaki sahile yuvarlanan dalgaların çarpıcı manzarasını sağlıyordu. Güneye bakan pencereler sanatçılar için ideal sayılan kuzey ışığını sağlamıyordu ama evini aydınlık ve sıcak kılıyordu ki bu da bu kadar kuzeyde bir zevkti. Mutfak masasının üzerindeki bir vazoda kır çiçeği, evinin huzurlu güzelliğini vurguluyordu.

Ramsay, "Bu kır evini sadece birkaç kez ziyaret ettim ama her zaman mutlu bir yer olduğunu hissettim," diye gözlemledi. "Güneş, kum ve deniz. Etrafınızda güzellik ve huzur var ve resim yapmak için konu sıkıntısı çekmiyorsunuz."

"İşte bu yüzden burada yaşamak istedim." Signy dalgın dalgın dalgalara baktı. "Denizin sesi huzur veriyor. Her zaman iyi uyurum. Bir fincan çay ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, memnuniyetle." Ön odaya adım attı, sonra mobilyaları görünce dondu kaldı. Thorsay ve Orkney'de üst kısımları oturanın üzerine doğru kıvrılan kapüşonlu sandalyeler yaygındı ama pencerelere ve dalgalara bakan sandalye, iki kişinin yan yana oturmasına izin veren nadir bir ikili sandalyeydi.

Ramsay bu ikili sandalyeyi Gisela'nın doğum günü için inşa etmişti ve Gisela ile Signy sandalyenin iskeletine sabitlenen deniz otu başlığını birlikte örmüşlerdi. Açık ve koyu renkli otları basit bir desen içinde kullanmışlardı. Koltukların altında geniş bir çekmece vardı ve bu çekmecede iki kişinin kucağına serkatlanmış bir diz halısı bulunuyordu. En soğuk gecelerde bile rahattı.

Eski günlerde Signy, Ramsay ile Gisela'nın konuşmalarını ve gülüşmelerini izleyebilmek için kapüşonlu bir sandalyeye gömülürdü. Güzel zamanlardı.

Ramsay zorlukla yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "Bu sandalyeleri görmeyi beklemiyordum ama eski evin mobilyalarını kullanmanız mantıklı. Sanat malzemeleriniz için kullandığınız açılır kanatlı masa oradaki mutfaktaydı, değil mi?"

Ateşi harlarken başını salladı, ardından su dolu çaydanlığı alevlerin üzerine taşıdı. "Thorsay'de çok tutumlu insanlarız. İyi mobilyaları atmak aptallık olur, özellikle de burada fazla odun olmadığı için."

Zamanla olgunlaşmış bez halının silik renklerine, sonra da köşedeki küçük dokuma tezgâhına baktı. Bakışlarının yönünü gören Signy, "Çok iyi bir dokumacı değilim ama bazen uzun kış gecelerinde dokuma tezgâhını çalıştırıyorum. Bu şal gibi basit şeyler. Sakinleştirici."

Bakışları tekrar odanın içinde gezinerek hem eski mobilyaları hem de beyaz badanalı duvarlara asılmış yeni tabloları inceledi. "Eşyalarınıza sevdiklerinizin musallat olduğunu hissettiğiniz oldu mu hiç?"

"Eğer kız kardeşim ve annem bana musallat oluyorsa, onlar dost canlısı varlıklar. Onları rahatlatıcı buluyorum." Teneke kutudan çay yapraklarını aldı ve porselen çaydanlığa salladı. "Bu mutfak masası Skellig House'un tavan arasından geldi ve özel bir anısı yok. Sadece iyi ve sağlam bir masa."

O konuşurken, Fiona yemeğini bitirdi ve güneş ışığının en geniş olduğu yere uzanmak için oturma alanına doğru ilerledi. Hayatın güzel yanlarının kıymetini bilen bir köpekti.

Su hızla kaynamaya başladı ve Signy suyu çaydanlığa boşalttı. Yapraklar demlenirken, içinde kurabiye olan teneke kutuyu açtı ve düzensiz kareleri küçük bir tabağa aktardı. "Skellig Evi'nde yaşıyorsan geçmiş sakinlerin varlığına alışman gerekecek. Çocukken onları hissettin mi?"

Tereddüt etti, gerçeği söylemekten biraz çekiniyordu. Ama burası İskoçya'nın vahşi kuzeyiydi, insanların ikinci görüşe ve geceleri çarpışan uzun bacaklı şeylere inandığı yer. "Çocukken evle ilgili her şeyi hafife alırdım. Ancak antik kalıntıları ziyaret etmek bana hareketsiz kalma ve mevcut olabilecek her şeye açılma alışkanlığı kazandırdı. Bunu burada da yapmam gerekiyor."

"Evet, ama yavaşça. Burası sizin eviniz olduğu için, ruhlar ve anılar başka bir ırkın antik kalıntılarından daha fazla güce sahip olabilir." Signy iki fincan çay doldurdu ve bir kaymak sürahisini ile küçük bir tencere bal koydu.

Ramsay fincanları ve yuvarlak çaydanlığı ilgiyle inceledi. Yüksek ısıda pişirilmiş olması gereken kırmızı kilden yapılmış, taştan yapılmışlardı. Sürahi ve küçük tabaklar da malzeme ve tarz olarak onlara uyuyordu. "Eski eserleri inceleyen bir öğrenci olarak, eski çanak çömleklerden payıma düşeni inceledim. Bu parçalar eski değil ama kırmızı eşyaların güzel bir örneği. Nereden geliyorlar?"

"Oldukça yeniler ve yerel olarak, Eastray'de üretiliyorlar, dolayısıyla geçmiş zamanlara dair hiçbir çağrışım taşımıyorlar."

Hafızasını yokladı. "Eğer doğru hatırlıyorsam Eastray, Jansen kabilesinin yaşadığı bir ada. Orada bir çömlekçi olduğunu bilmiyordum."

"Jansen Çömlekçiliği oldukça yeni," diye açıkladı. "Klanın genç üyelerinden biri olan Hakon, İngiltere'nin Midlands bölgesinde bir çömlekçide çalışmış ve bu meslek hakkında çok şey öğrenmiş. Eve döndüğünde, büyükannesinin çiftliğinde büyük miktarda yüksek kaliteli kırmızı kil olduğunu gördü ve bir fırın inşa ederek denemeler yapmaya başladı. Thorsay'de başka çömlekçi olmadığından, yerel olarak iyi bir pazar olacağını düşündü ve haklıydı. Jansen malları çok kaliteli ve parçalar ithal edilmediği için fiyatları da makul."

Ramsay krema sürahisini kaldırdı, sade ve zarif şekline hayran kaldı. "Hakon'la kesinlikle tanışmak istiyorum. Thorsay'ın ihtiyacı olan türden bir işadamı."

"Aslında Hakon'un yeteneği çömlek yapmak. Karısı Inga bu işi yürütüyor ve çok da iyi yapıyor. Kendisi benim bir arkadaşım. Onu öğretmen olarak yetiştirdim ama Hakon'la evlendikten sonra öğretmenliği bıraktı ve işinde onunla birlikte çalışmaya başladı. Hesapları, satışları ve sevkiyatları ona devretmekten mutluluk duydu." Signy uzun kırmızı fincanlardan birini kaldırdı. "Bunları benim için özel olarak yaptırdım çünkü ciddi miktarda çay alan bir içme kabını seviyorum. Ufak tefek çay fincanları çok fazla tutmuyor ve çok çabuk soğuyorlar."

"Katılıyorum." Ramsay bardağına süt doldurdu, sonra bir kaşık bal karıştırdı. "Jansen'leri ziyaret ettiğimde bunun gibi kupalar sipariş etmem gerekecek."

"Bu stil o kadar popüler oldu ki Inga bunu normal ürün serisine ekledi." Signy kıkırdadı. "Thorsay'lılar çay konusunda ciddiler."

"Bütün Britanyalılar öyledir." Ramsay kurabiyeden bir ısırık aldı, sonra da neredeyse fokurdayan çaydan bir yudum içti. "Ambrosia!"

Kıkırdadı. "Basit bir kurabiyeden bu kadar etkilendiğinize göre çok aç olmalısınız."

"Öyleyim. Bugün yediğim tek şey teknede yediğim bir parça ekmek ve tereyağıydı, o da saatler önceydi." İlk kurabiye parçasını bitirdi ve bir tane daha aldı, ardından masada beliren ekmek ve peynirden birkaç dilim aldı. "Uzun, tuhaf bir gün oldu."

"Ve henüz bitmedi." Signy oturmadan önce aralarındaki masaya bir çift eskiz defteri koydu. "Thorsay'deki antik alanların bir envanterinden bahsettiğimize göre, bunlar ilginizi çekebilir."

Eskiz defterini çevirip açtığı anda, yarısı yıkılmış dairesel şekilli eski bir broş kulesinin karakalem çizimini buldu. Tabanın etrafında çiçekler açmıştı ve arkasında deniz vardı. Çizim hızlı ve emin bir şekilde yapılmıştı.

Vuruşlar, çok ayrıntılı değil ama canlı bir şekilde çağrıştırıyor. "Bu Stromburgh'un en kuzey ucundaki broch, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Toplamda kaç tane broch olduğunu bilmiyorum ama burası en iyi korunmuş kulelerden biri."

Göz gezdirdi, eski balıkçı kulübelerinin ve noustların çizimlerini, yıkıcı havalarda balıkçı teknelerini korumak için kullanılan sahillerdeki çukurları gördü. Kale kalıntıları, eski çiftlik kalıntıları, küçük bir değirmen. "Sen çok yetenekli bir sanatçısın. Belki de Thorsay'ın antik yerlerini anlatan bir kitap hazırlamak için birlikte çalışmalıyız. Ben araştırmayı ve yazmayı yaparım, sen de çizimleri yaparsın."

Kaşları çatıldı. "Eski Thorsay taşlarıyla kim ilgilenir ki?" "Çok fazla insan değil," diye itiraf etti. "Ama bu değerli olmadığı anlamına gelmez yapıyorum. Eğer beni adalarla tanıştıracaksan, tüm harabelerin haritasını çıkarmak ve senin de eskizler yapman için iyi bir zaman olacaktır."

Bakışları düştü. "Bunun için yeterli zamanım olur mu bilmiyorum."

"Uzun vadeli bir proje olacak," dedi sakince. Sayfayı çevirdi ve yepyeni bir broş gibi görünen bir şey buldu. "Bu bir Martello kulesi, değil mi? Napolyon'un birlikleri istilaya kalkışırsa onları püskürtmek için inşa edilmiş?"

"Evet, sadece beş yaşında. Liman İngiliz gemiciliği için önemli olduğundan Clanwick'in korunması gerekiyordu ama neyse ki hiç kullanılmadı."

"Bu kulenin eski broşların soyundan geldiğini görmek mümkün. Bunların hepsi yuvarlak kıyı kaleleri, bu da onları saldırılara direnmek için ideal kılıyor."

"Savunmanın temel yapısı değişmez." Signy bir parça kurabiyeyi iki ısırıkta tüketti. "Acaba eski broşlardan kaç tanesi eski günlerde kullanıldı? Ve eğer saldırıya uğramışlarsa, atalarımız hangi taraftaydı?"

"Muhtemelen ikisi de. Norveç ile kuzey adaları arasında her zaman çok fazla trafik olmuştur." Ramsay çayını bitirdi ve masadan kalktı. "Geri dönme vaktim gelmişti. Bu akşam Skellig House'a gelecek misin?"

"Laird olma yolundaki bir sonraki dersin için yarın yeterince yakın."

Gülümsedi. "Dört gözle bekliyorum."

Deniz kenarındaki patika boyunca yola koyulduğunda, onunla vakit geçirmeyi ne kadar iple şaşırdı.

* * *

Ramsay gittikten sonra Signy son ayı da fincanına doldurdu ve dalgalara bakarak yudumladı. Ramsay'i daha çok gorecekti ve onun hakkında ne hissettiğini çözmesi gerekiyordu. Kendinden çok emin ve dünya hakkında çok bilgiliydi. Çok sinir bozucuydu.

Ama Gisela'nın ölümü hakkında konuştuktan sonra darmadağın olduğunda onun anlayışına derinden minnettar olmuştu. Şaşırtıcı derecede sempatik ve hatta hassas davranmıştı.

Yıllar onu neredeyse bir kadının için fazla çekici hale getirmişti. Şimdi geri döndüğüne göre, etrafı eş pozisyonuna başvurmak isteyen genç kadınlarla çevrili olacaktı ve Signy kalabalıktan nefret ederdi.

Eskiz defterini yanına çekti ve içinde kalemler, kurşun kalemler ve bir kalem bıçağı bulunan porselen kaptan bir kalem aldı. Birkaç hızlı vuruşla adamın yüzünü çizdi ama sonuç karşısında kaşlarını çattı. Yüz hatları ayırt edici olamayacak kadar düzenliydi ve gözlerindeki zekayı ve mizahı yakalamak zordu.

Sayfayı yırttı ve turba ateşinin üzerine fırlattı. Hızlı bir alev patlamasıyla yok oldu. Görünüşe göre onu tekrar tekrar çizmek için önünde onlarca yıl vardı. Sinirlenmesi mi yoksa memnun olması mı gerektiğinden emin değildi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 6

Ramsay Skellig Evi'ne girdiğinde onu evin hizmetçisi Bayan Donovan karşıladı. "İşte buradasın, delikanlı. Bu akşam senin için eve hoş geldin yemeği veriyoruz ve korkarım sensiz başlamak zorunda kalacağız."

Bunu beklemesi gerektiğini fark ederek gözlerini kırıştırdı. "Umarım çok büyük değildir? Uzun bir gün oldu."

"Sadece ev halkı ve yakınlarda yaşayanlar," diye güvence verdi ona. "Ama insanlar sonunda evde olduğunu görmek istiyor. Gerçekten kendiniz olduğunuzdan emin olun."

"Gayda olacak mı?"

"Hayır, lordu rahatsız etmek istemeyiz," dedi üzüntüyle. "Yemek de çok geç saatlere kalmayacak. Ama dönüşünüzün fark edilmemesine izin veremezdik."

"Geç kalmayacağıma sevindim. Büyükbabamla oturmak istiyorum. Yemek ne zaman başlayacak? Daha odama bile gitmedim."

"Kendini hazırlamak için yaklaşık bir saatin var," diye onu temin etti.

Kadın arkasını dönüp mutfığa doğru giderken, o da büyükbabasının hasta odasına doğru ilerledi. Kapıyı hafifçe tıklattı, sonra içeri girdiğinde yatağın yanında oturan ve lordla kahkahalar atan bir balıkçı teknesi kaptanı gördü. Kaptanın yıpranmış bir yüzü vardı ve tanıdık geliyordu ama Ramsay onu çıkaramadı. Neyse ki Duncan, "Eh, delikanlı, Alan Innes'i hatırlıyorsun, değil mi? Thorsay'deki en iyi balıkçı teknesi kaptanı."

Innes ayağa kalkıp elini uzatırken, "Bunu bütün kaptanlara söylüyor," dedi. "Tıpkı bir denizcinin tüm genç kızlara böyle şeyler söylemesi gibi."

Ramsay kaptanın elini tutarken güldü. "Dalkavukluk, dalkavukluk olduğunu bilsek bile genellikle işe yarar."

"Evet, büyükbaban da ne zaman pohpohlayacağını ve ne zaman kışına tekme atacağını biliyor."

"Her ikisi de yararlı beceriler," diye onayladı Ramsay. Bakışları bitkin görünen Duncan'a kaydı, ama belli ki ziyaretçisinin tadını çıkarıyordu.

Innes, kaptanın parmaklarını ilgiyle yalayan Odin'e elini uzattı. Innes kıkırdayarak, "Parmaklarımdaki balık izini seviyor," dedi. "Ben artık gideyim."

Innes sanki bir daha karşılaşmayacaklarını biliyormuş gibi lorda son bir kez uzun uzun baktı. Odadan çıkarken yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

Kaptan gittikten sonra Ramsay sandalyeye yerleşti. "Burada tam bir salon işletiyorsunuz, onurlu konuklar merhaba demek ve belki de bir kadeh viski paylaşmak için uğruyorlar." Bakışları yatağın başucundaki masanın üzerinde duran şişeye kaydı. Daha önce neredeyse doluydu ama şimdi yarısı boştu. "Callan'ın en iyisinden biraz daha?"

"Evet, rotgut içmek için çok yaşlıyım." Büyükbabası bir esnemeyi bastırdı. "Jenny Donovan'ın eve hoş geldin yemeğine git. İnsanlar senin neye dönüştüğünü görmek isteyecektir."

"Toplantıya katılmak ister misiniz? Tekerlekli sandalyeyi getirip sizi birkaç dakikalığına içeri götürebilirim," diye teklif etti Ramsay.

"Çılgın gevezeler tarafından kuşatılmadan da yeterince yorgunum," dedi laird sertçe. "Ama yemek bittikten sonra geri gel ve bana her şeyi anlat."

Ramsay ayağa kalktı ve büyükbabasının yaşlılık lekeleri olan eline hafifçe dokunarak ince derinin altındaki kemikleri hissetti ve eve dönüş yolculuğunun çabuk geçtiği için şükretti. Çok kolay geç kalabilirdi. Elini Odin'e uzattı ve çabası için bir tokat yedi. "Yeterince balık kokusu almıyor olmalıyım."

"Odin güçlü fikirleri olan bir kedidir," dedi laird gözleri kapanırken. "Ama eninde sonunda seni kabul edecektir."

İliklerine kadar yorgun olan Ramsay kütüphaneden çıktı ve eski odasına yöneldi. Yıllar önce bıraktığı gibiydi, ama yeni temizlenmişti ve masanın üzerinde kır çiçekleriyle dolu bir vazo vardı. Çiçekler Signy'nin mutfağındakilere çok benziyordu, bu muhtemelen bir tesadüf değildi.

Kişisel bavulları gardırobun yanına düzgünce istiflenmişti. Yavaşça döndü ve tanıdık çevresini taradı. Küçük kitaplık tıpkı bıraktığı gibi kitaplarla doluydu ama tozlanmıştı. Pencere kenarlarına özellikle ilginç taşlar ve deniz kabukları dizmişti ve onlar da tozlanmış halde hâlâ oradaydı.

Halı, yatak örtüsü, şöminenin yanındaki döşemeli sandalye hep aynıydı. Tanıdık ve misafirperver.

Sonra bakışları farklı olan tek bir şeye takıldı: masanın üzerinde asılı duran suluboya resim. Signy'nin elinden çıktığı belli olan bu resim, denizin üzerinde batmakta olan güneşin oldukça soyut bir tasviriydi; gökyüzünde alçakta kalan güneş, kıyıda durmuş ışığa doğru bakan bir adamın küçük, karanlık şeklinin arkasına uzun, çok uzun bir gölge düşürüyordu.

Ramsay resmi incelemek için yaklaştı. Deniz mavinin tonları ve güneşin hafifçe dokunduğu dalgalarla kaplıydı, adamın ayaklarının altındaki kıyı ise ten rengi ve umberin yumuşak tonlarıyla işlenmişti. Resmin huzuru mu yoksa yalnızlığı mı tasvir ettiğinden emin değildi. Belki de her ikisini de. Signy'nin diğer çalışmaları gibi, bu da onun derisinin altına girme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahipti.

Giysilerinin paketlerini açmaya başladı, giysilerini çocukluğundaki gibi otomatik olarak düzenliyordu. Bir gün laird'in geniş süitine taşınmanın nasıl bir şey olacağını kısa bir süre düşündü, sonra bu düşünceyi gömdü. Henüz hazır değildi.

Yemek zilinin çalması da bir başka tanıdık sestti. Toplantı onun onuruna düzenlendiğinden, yeni kıyafetlerini giydi. Seçme şansısı olsaydı daha sakın bir akşamı tercih ederdi ama eski dostlarını görmek iyi olacaktı.

İlk başta belli bir ihtiyatla izlendi, ancak eski tanıdıklara dostça selam vermesi ortamı çabucak yumuşattı. Stewartlar ve Innesler, Johannsonlar ve Olsonlar, Brownlar ve Fieldingler vardı. Aynı tanıdık isimler tüm adalarda bulunuyordu ve Thorsay'in karışık mirasını yansıtıyorlardı: Vikingler, Keltler, İngilizler ve dağınık halde başka milletler. Ramsay, Thorsay'in çeşitliliğinin normal olduğunu düşünerek büyümüştü ama o zamandan beri bunun böylesine uzak bir yer için alışılmadık olduğunu öğrenmişti. Bu eşsiz karışımı seviyordu.

Kadınların, özellikle de evli olmayanların spekülâtif bakışlarını da fark etti. Signy herkesin onu evlendirmekle ilgilendiği konusunda haklıydı. Çobanlık mirasını sırtında taşıyordu ve bu durum şimdiden canını sıkmaya başlamıştı.

Taze balıklar yenir ve mirasyedinin dönüşü şerefine kadehler kaldırılırken, Signy'nin öngördüğü fırtına, yükselen rüzgârlar ve havadaki yağmur hissiyle kendini haber vermeye başladı. Thorsay'lılar hava durumunun farkındaydı, bu nedenle konuklar fırtına tüm şiddetiyle bastırmadan önce izin isteyip evlerine doğru yola çıktılar.

Son konukları uğurladıktan, Jenny Donovan'a ve diğer personele teşekkür ettikten sonra Ramsay büyükbabasının odasına döndü. Yaşlı adamın uyuyor olmasını bekliyordu, ama yatağın kenarına geçtiğinde Duncan gözlerini açmadan mırıldandı, "Bana maceralarını anlat. Eminim bana yetecek kadar anlatmışsındır."

Ramsay alaycı bir ifadeyle gülümseyerek yatağın yanına oturdu. "Yılların birikimi. Umarım hepsini duyacak kadar uzun kalırsın."

"Beni birkaç yastıkla destekleyin ve bana biraz viski doldurun."

Ramsay büyükbabasının doğrulmasına yardım etti, sonra da arkasına iki yastık daha koydu. "Umarım bir yerlerde başka bir şişe daha saklıyoursundur, çünkü bu şişe boşalmaya yaklaşıyor."

"Boşaldığında, seyahat anılarının olduğu rafta bir şişe daha var. Geceye yetecek kadar var. Kendine de biraz doldur. Callan'ın viskisi gecenin karanlık saatleri için en iyi içkidir."

Ramsay iki bardak buldu ve her birine viski doldurdu. Büyükbabası bardağını şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavradı. Kadehini kaldırdı. "Dışarı çıkmaya ve içeri girmeye!"

Ramsay kadehini lordunkiyle tokuşturdu. "Ve her ikisi de kutsanmış olsun!" Bir yudum aldı, yumuşak, dumanlı tadı memnuniyetle karşıladı. Bu bitmek bilmeyen günden sonra buna ihtiyacı vardı.

Laird bir elinde kadehi, diğer elini Odin'in sıcak gri böğrüne koyarak yastığa yaslanırken, Ramsay Akdeniz çevresinde ziyaret ettiği ülkelerden ve kumlara gömülmüş şehirleri aramak için çöllere yaptığı yolculuklardan bahsetmeye başladı. Konstantinopolis'te bir İngiliz deniz kaptanının zaptedilmesi imkânsız bir saraydan kurtarılmasına yardım ettiği geceden söz etti. Portekiz, İspanya, İtalya ve Yunanistan şaraplarını karşılaştırdı. Sesi gittikçe kısılana ve fırtına uğuldayan rüzgâra, sırlıslıkla yağmura, ara sıra çakan şimşeklere ve gök gürültüsü çatırtılarına dönüşene kadar konuştu.

"Perdeleri geri çek ki şimşeği görebileyim," diye emretti büyükbabası.

Yaşlı adam iyi bir fırtınayı her zaman sevmişti. Ramsay de öyle, tercihen sıcak ve kuru bir evin içinden. Perdeleri çekip açtıktan sonra ateşe birkaç parça daha turba koydu. Tatlı bitki dumanı çocukluğunun kokusuydu.

Laird aniden, "Beni dışarı çıkar." dedi.

Ramsay ona baktı. "Hava soğuk ve ıslak, rüzgâr da yağmur ve denizle şenlik yapıyor. Neden dışarı çıkmak istiyorsun?"

"Yatağında ölmeyi hiç istemedim. Kalkmama yardım et, lanet olası!" Duncan bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, sallanıyor ama düşmüyordu.

İsteği çılgıncaydı, ama neden olmasın? Ölüm yaklaştığında, risk ortadan kalkar. Ramsay büyükbabasının yanına gitti ve onu yatağın kenarına oturttu. Yaşlı adamın üzerinde uzun bir gecelikten başka bir şey yoktu, bu yüzden Ramsay, "Ben salondan yağmurluk getireyim," dedi.

Ev sessizdi ve giriş holü sadece loş bir lambayla aydınlatılıyordu. Köşeye sıkışmış bir kapı açıldığında, mandallara asılmış şapka ve eşarplarla birlikte çeşitli muşamba paltolar ve pelerinler ortaya çıktı. Aşağıda botlar, ayakkabılar ve ciddi bir Thorsay rüzgârına asla dayanamayacak birkaç şemsiye vardı.

Kendisi de pelerinli ve kapüşonlu bir palto giydi ve uzun bir pelerinin büyükbabası için en kolay olacağına karar verdi. Laird'e aitmiş gibi görünen bir çift çizme ekledikten sonra yatak odasına döndü ve yaşlı adamın ayaklarını nazikçe çizmelerin içine kaydırıldı. "Sen delisin, biliyorsun," dedi konuşurcasına, pelerini ince bedenine üzerine örtüp düğmelerini iliklerken.

"Teşekkür ederim," diye kibarca karşılık verdi büyükbabası. "Viski şişesini getir."

Tekrar soruyorum, neden olmasın? Ramsay şişeyi paltosunun geniş sol cebine soktu, sonra bir kolunu laird'in ince beline doladı. Büyükbabasından daha uzun olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Bu ne zaman olmuştu?

"Nereye?"

Duncan, "Yan kapıdan çık, sonra sola, bankın oraya," diye emretti.

Ramsay sessizce emirlere uydu, büyükbabasını yarı kucağında taşıyordu. Odin de arkasından patinaj yaptı. Dış kapı açılır açılmaz bir rüzgâr onu yakalayıp duvara çarptı, ama rüzgârın ve dalgaların uğultusu sesi bastırdı. Bank sadece birkaç adım ötedeydi ve duvarda kısmen korunaklı bir girintiye yerleştirilmişti.

Ramsay kapıyı kapattı, büyükbabasını banka oturttu ve sağ koluyla yaşlı adamı sabitleyerek yanına oturdu. Odin, laird'in diğer yanına sıçradı ve onun kalçasına yaslandı. Kedi sadık değilse hiçbir şeydi.

Duncan yüzünü rüzgâra doğru kaldırdı ve neredeyse duyulamayacak bir zevk iç çekişi yaptı. "Kanı harekete geçirmek için iyi bir fırtına gibisi yoktur!"

"Öyleyse kanınız kaynıyor olmalı." Ramsay rüzgârın ve dalgaların, çok uzun ve yorucu bir gün geçirmiş bir adam için fevkalade canlandırıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Duncan, "Ver şu viskiyi bana," dedi.

Ramsay sessizce şişenin mantarını açtı ve uzattı. Büyükbabası başını arkaya eğip uzun bir yudum aldı ve ardından memnuniyetle iç geçirdi.

"Annen seni yağmurdan sırlıklam olmuş bir midilli arabasıyla Caitlin ve bana getirdiğinde de buna benzer bir geceydi." İcini çekti. "Ailen seni onun ailesini ziyaret etmek için Edinburgh'a götürmüştü. Orada kötü bir hummaya yakalanmışlar ama Thorsay'e dönene kadar ortaya çıkmamış. Jeannie fırtınanın içinden geçip seni buraya getirdiğinde Alastair ölmüş ya da ölmek üzereydi. Seni büyükannene teslim ettikten sonra yere yığıldı ve birkaç saat sonra öldü."

Şoke olan Ramsay, "Bunu neden bilmiyordum?" dedi.

Duncan omuz silkti. "Hiç sormadın. Sen de hastaydın ama o kadar ciddi değildi. O gece neler olduğunu hatırlamıyor gibiydin ve sanırım kimse bu konuda konuşmak istemedi. Hepimiz için kötü, çok kötü bir geceydi. Annen bir şehir kızı olmasına rağmen çok iyi bir kızdı." Tekrar iç çekti. "Çok erken gitti. İkisi de çok erken gitti." Viski şişesinden yudum daha aldı. "Ama en azından sen vardın."

Ramsay viski şişesini aldı ve geri vermeden önce derin bir yudum aldı. Büyükbabası haklıydı, karanlık bir gece için iyi bir içkiydi. "Sana yaşattığım onca acıdan sonra beni Kuzey Denizi'ne atmadığına şaşırdım."

Büyükbabası kıkırdadı. "Baştan çıkmadığımı söyleyemem, ama sen de baban gibi yüksek ruhlu bir delikanlıydın. Tıpkı benim gibi. İçinde hiç kötülük yoktu."

Korkunç bir şekilde öksürmeye başladı, nefes almak için mücadele ederken eğildi.

Telaşlanan Ramsay ona destek oldu. "İçeri girme zamanı geldi."

"Hayır, lanet olsun sana!" diye homurdandı büyükbabası nefesini topladığında. Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Hep bir Viking gibi, fırtınaya bakarak ölmek istemişimdir."

"Keşke ölüm hakkında konuşmayı bıraksan!" Ramsay tersledi. "Daha yeni döndüm."

"Oyalanmama gerek yok, artık buradasın," dedi laird ince bir sesle. "Yorgunum, Kai. Çok yorgunum. Ve sana çözmen gereken bir sürü sorun bırakıyorum."

Havayı yumuşatmak isteyen Ramsay, "Signy'yle Viking cenazesi isteyip istemediğini, yanan bir tekneyle denize açılıp açılmayacağını konuştuk," dedi.

Duncan bir kahkaha attı. "Bunu isterdim ama en iyisi bunu Hristiyan usulü Aziz Magnus Katedrali'nde yapmak, böylece herkes gelip ne kadar büyük bir ihtiyar olduğumu söyleyebilir ve Thorsay benim gibisini bir daha göremez."

Ramsay alaycı bir tavırla, "Doğru, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Tanrı aşkına, bırak da seni içeri götüreyim!"

Duncan inatla başını salladı ve viskisinden bir yudum daha aldı. "Signy ile gerçekten evlenmelisin. O harika bir kız ve sen tekrar yabancı topraklara gidersen işleri yürütebilir."

"Gitmeyeceğim," dedi Ramsay, sözleri ciddi bir yemin gibiydi. "Ve istesem bile Signy'yi benimle evlenmeye ikna edebileceğimden şüpheliyim."

"Şu lanet cazibenden biraz kullan, delikanlı. Bu onun fikrini değiştirecektir." Duncan tekrar öksürmeye başladı, paroksizmler ince bedenini sarsıyordu. "Büyük bir kız," diye tekrarladı yumuşak bir mırıltıyla. "Sahip olmayı dilediğim kız."

Uzun bir sessizlikten sonra laird'in içinden şiddetli bir titreme geçti ve merak dolu bir sesle, "*Caitlin?*" diye fısıldadı. "*Alistair!*"

Son bir tıkırtılı nefesle yavaşça kendi içine katlanırken viski şişesi yere yuvarlandı.

Ramsay dehşete kapılarak nabzını yokladı ama hiçbir şey bulamadı. *Hiçbir şey bulamadı.* Odin ayağa kalktı, pençelerini yaşlı laird'in koluna koydu ve ruhunu yakan bir çaresizlik uluması çıkardı. Sonra banktan sıçradı ve fırtınalı gecenin içinde kayboldu.

Keder içinde kıvranan Ramsay ayağa kalktı ve büyükbabasını kollarının arasına aldı. Yaşlı laird çok hafifti, eskiden olduğu güçlü adamın küçülmüş bir gölgesiydi.

Sonra Duncan'ın zayıf bedenini evin içine taşıdı, acı dolu gözyaşlarının yağmurda kaybolmasına sevindi.

Bölüm 7

Signy yağmurun ve kulübesinin altındaki kumsalda hızla akan dalgaların sesiyle uykuya dalmıştı. Thorsay'de insanlar doğaya yakın yaşıyordu.

Mutfak kapısının yumruklanmasıyla uyandı. Gecenin bu saatinde hiçbir ziyaretçinin iyi haberler getirmeyeceğini bildiğinden aniden uyandı. Yatağından doğrulurken üzerine ağır bir bornoz geçirdi ve gece cereyanına karşı ayaklarını polar astarlı terliklerinin içine soktu. Fiona yanına geldi, tetikte görünüyordu.

Kapı açılıp Ramsay ortaya çıktığında mutfağı turba ateşinin kömürleriyle loş bir şekilde aydınlanıyordu. Sırılsıklamdı, sıırılsıklam saçlarından bitkin yüzüne su akıyor ve muşamba paltosunun pelerinininden dökülüyordu.

"O ... o gitti," dedi Ramsay ağır ağır. "Yaşlı laird öldü."

Signy'nin görüşü karardı ve Ramsay'nin kolları onu sarmadan önce bayılmanın eşiğinde sallanmaya başladı. Vücudu soğuktu ama kucaklaması güçlüydü. Verdiği haberi kabullenene kadar ona sarıldı. Sonun yakın olduğunu biliyordu ama *şimdi* değil, kesinlikle daha uzak bir zamanda.

Onun sıkıntısını hisseden Fiona, köpeği rahatlatmak için elini yaladı. Signy köpeğin başını minnetle kaşıdı, sonra Ramsay'nin kucağından indi ve kararsızca, "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız. Çok uygunsuz."

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "İkimizin de sevdiği birinin ölümü üzerine birlikte yas tutmayı mı kastediyorsun?"

Kömürlere daha fazla turba eklemek ve çaydanlığı ocaktan ateşe taşımak için eğilirken başını salladı. "Eğer çaya ihtiyaç duyulacaksa, şimdi tam zamanı."

Ramsay sıırılsıklam olmuş paltosunu çıkarıp kapının yanındaki askıya astıktan sonra ağır ağır mutfak sandalyelerinden birine yığıldı. Fiona onun ayaklarının dibine uzanırken, yüzünü ellerine gömmek için dirseklerini masaya dayadı. "Thorsay'e döneli bir günden az olduğuna inanamıyorum. Bana çok daha uzunmuş gibi geliyor."

"Kesinlikle çok dolu bir gün geçirdiniz." İkisi de öyleydi. "En azından eve veda etmek için zamanında gelebildiniz."

Sesi ellerinin arkasında boğuklaşan Ramsay, "Sanırım ben dönene kadar dayanmaya çalıştı. Sonra da bıraktı."

Signy buna inanmakta güçlük çekmedi. Laird aylardır zayıflıyordu ve onun sadece irade gücüyle hayata tutunduğunu hissediyordu. "Bu nasıl oldu ve neden beni çağırmadılar?"

"Bayan Donovan beni karşılamak için bir akşam yemeği düzenledi. Hava insanları erkenden evlerine gönderdi ve ben de laird ile oturmaya gittim. Ona Callan'ın en iyi viskisinden doldurmamı ve seyahatlerimle ilgili hikayeler anlatmamı emretti, ben de öyle yaptım.

"Sonra onu dışarı çıkarıp oturmamı ve fırtınayı izlememi istedi." Ramsay kesik kesik bir nefes aldı. "Bir Viking gibi, yüzünü fırtınaya dönerek ölmek istediğini söyledi ama ben bunun sadece bir laf olduğunu düşündüm. O kadar da zayıf görünmüyordu. Geçmişten bahsetti ve sonra ... sonra kollarımda öldü."

Gisela'nın Signy'nin kollarında öldüğü gibi. Bu tür anılar acı verici olduğu kadar silinmezdi de. "Sanki beni çağıracak zamanınız yokmuş gibi geliyor."

"Hayır, ölümü hızlı ve biraz da beklenmedik oldu." Uzun bir sessizlikten sonra Ramsay usulca, "Büyükbabamın söylediği son şeylerden biri, senin onun hiç sahip olamadığı kızı olduğundu," dedi.

Sertçe yutkundu, ciğerleri daraldı. "O benim gerçek babamdan çok babamdı."

"O benim de babamdı." Ramsay başını kaldırdı ve gri gözleri sabit bir şekilde ona baktı. "Ama seninle kan bağı olmadığımız için memnunum."

"Neden fark etsin ki?" Çaydanlığa kaynar su doldurdu, yapraklar demlenmeye başladığında rahatlatıcı kokuyu içine çekti.

"Laird yine senin harika bir kız olduğunu ve seninle evlenmem gerektiğini söyledi." Signy'nin başını kaldırması üzerine Ramsay kuru bir sesle, "Sanırım bir gün keşfe dönmeye karar verirsem dümenin başında güçlü bir el olmasını sağlamak istedi," dedi.

Ramsay'nin soğuk gri gözlerini incelerken diğer sandalyeye çöktü. Ama şimdi soğuk değillerdi. Keder ve yoğunlukla yanıyordu. "Yine gidecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Bana ihtiyaç duyulduğunda döneceğime dair söz verdim. Bu sözümünden geri dönmeyeceğim."

Ona inanıyordu. Yıllar içinde Kai'yle ilgili pek çok şey değişmişti elbette ama o her zaman sözünün eri olmuştu ve hâlâ öyle olduğunu hissediyordu. "Ayrılmayı planlamadığınıza göre, bir eş bulmak için acele etmenize gerek yok. Ben

Büyükbabanın çöpçatanlık önerisini dikkate almana şaşırdım."

"Ben de şaşırdım," dedi gülümseyerek. "Ama Duncan en az onlar kadar kurnazdı ve seni çok iyi tanıyordu. Senin değerini biliyordu."

Kaşları çatıldı. "Yani daimi bir asistanla mı evlenmek istiyorsun? Neden ikimiz de bunu isteyelim ki?"

"Bende ne bulacağını bilmiyorum ama asla sıkıcı olmayacağını biliyorum." Gözleri parlıyordu. "Dün seni gördüğümde aklıma gelen ilk şeyin küçük, hantal bir kızıdan bir İskandinav tanrıçasına dönüştüğün olduğunu söylememe gerek bile yok. Her erkeğin dikkatini çekecek kadar güzel olduğunu fark etmişsindir, üstelik zekânı, yeteneğini ve bilgini saymıyorum bile."

Saçlarıyla kesinlikle çatışacak bir renkte kızardığını hissetti. "Görüyorum ki seyahatlerinizde dalkavukluğu öğrenmişsiniz."

Başını iki yana salladı. "Bu dalkavukluk değil, Tanrı'nın kendi gerçeği. Sen son derece çekici bir kadınsın Signy Matheson ve evlilikte çekicilik her zaman bir avantajdır." İçini çekti. "Ama cazibe ve büyükbabamın hayır duası, beni küçümserken benimle evlenmek istemen için yeterli değil."

İkisi için de çay doldurdu, ardından kurabiye kutusunu tekrar çıkardı. Ciddi tartışmalar aç karnına yapılmamalıydı. Oturdu ve düşünürken çayını yudumladı. "Seni hor görmüyorum," dedi uzun uzun. "Ama aramızda çok fazla geçmiş olduğu konusunda haklısın. Belki de çok fazla."

"Acı ve kayıp vardı ama aynı zamanda dostluk da vardı," dedi sessizce. "Gisela'ya kur yapıyor olsam da seni görmek benim için bir zevkti. Harika şeyler vaat eden hoş bir kızdın ve bu vaadi yerine getirmek için büyüdün. Evlilik için acele etmemizi önermiyorum. Ama birlikte çalışacağımız için, belki gelecekteki olasılıklar hakkında açık fikirli olabiliriz?"

Başını kaldırdı ve onu inceledi. Bir gün önce karaya çıktığında, göz korkutucu derecede soğukkanlı ve gösterişliydi, dünyanın öbür ucunda buraya hiç yakışmayan sofistike bir beyefendiydi.

Şimdi yorgunluktan grileşmişti ve çok gerçekti. Gisela'ya kur yaptığında ona masum bir şekilde aşık olmuştu. İlgisi artık masum değildi. Ona, hayatının büyük bir bölümünde tanıdığı bir adam olarak değil

ama sanki bir yabancıymış gibi. Yakışıklı. Etkileyici. Hassas. Ve evet, rahatsız edici derecede çekici.

Şu anda onunla ilgileniyor gibi görünüyordu. Bu uzun sürecek miydi? Yoksa yüzleştiği her şey yüzünden dengesi o kadar bozulmuştu ki onu sadece fırtınadaki tanıdık bir yüz olarak mı görüyordu? Bunu söylemek imkânsızdı ama ani bir şiddetle, birlikte bir gelecekleri olup olamayacağını görmek istedi.

Sesini sakın tutarak, "Çoğu erkeğin gözünü korkuturum, ama isterseniz olasılıklara açık olmaya hazırım. Göreceğiz."

"Sevindim," dedi hafif, tatlı bir gülümsemeyle. Sonra gözleri kapandı ve şakağını ovuşturdu. "Ne gündü ama." Gözleri açıldı ve dengesizce ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor."

Sallanıyordu ve sanki gücünün sonuna gelmiş gibi çökmeye hazır görünüyordu. Yeni bir rüzgâr patlaması pencereleri salladı.

"Bununla dışarı çıkmamalısın," dedi Signy hızlıca. "Kayalıklardan düşüp boğulabilirsin. Burada kalmalı ve dinlenmelisin."

"Muhtemelen haklısın," diye mırıldandı destek için sandalyenin arkasına tutunurken. "Nerede?"

Hızlıca düşündü. Zemin soğuk, sert ve cereyanlıydı. Yeni lordun daha mirasını kabul etmeden akciğer hummasına yakalanmasını istemiyordu. Uzanmak için tek gerçek yer onun yatağıydı. Onun boyuna göre yeterince geniş ve uzundu.

"Gel, Kai." Kai'nin yanına gitti ve ona rehberlik edebilmek için kolunu omuzlarına doladı. Çok uzak değildi, sadece geniş ön odaya çıktı ve sağa dönerek yatak odasına girdi. Kapının çalınmasıyla uyandığı için yorganlar birbirine karışmıştı, bu yüzden boştaki eliyle onları yatağın ucuna doğru çevirdi. Sonra onu yatağın kenarına oturttu, botlarını çıkardı ve yavaşça yastıkların üzerine yatırdı.

Yarı baygındı ve direnmedi. Tamamen uykuya daldığında gerginliği azaldı. Çenesinde açık kahverengi bir kirli sakal görünüyordu. Ramsay, önceki sabah Skellig House'a ayak basan cilalı beyefendiden çok farklıydı. Onu bu haliyle daha çok seviyordu.

Yorganı onun uzun bedeninin üzerine çekti ve yatağın diğer tarafına geçti. Neredeyse Ramsay kadar bitkin düşmüştü ve yerde yatarsa lanetlenirdi. Neyse ki yatak, sağa sola savrulmadıkları takdirde iki kişinin yatabileceği kadar genişti. Hatta sıcak bir köpeğin yatağın ayakucuna uzanıp yumuşak horultulara dalması bile yer vardı.

Yatağın kendi tarafına uzandı ve sırtı Ramsay'ye dönük olacak şekilde yuvarlandı. Yorganı çekerken, en azından bir erkekle yatmadan mezara gitmeyeceğini düşündü.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Parlayan gökyüzü Ramsay'i şafakta uyandırdı. Nerede olduğunu anlamaya çalışırken hareketsiz yatıyordu. Yatak hareket etmiyordu, yani haftalardır olduğu gibi bir gemide değildi.

Ve kesinlikle neden yan yattığını merak ediyordu, sıcak kıvrımlı bir beden ona yaslanmıştı, sırtı önüne dönüktü. Adamın kolu kadının beline dolanmıştı. Gözlerini açtı ve yüzünü gıdıklayan kızıl-altın saçları inceledi. Signy, gündüz olmadığı kadar yumuşak ve uykuda da boyun eğen bir kadındı.

Büyükbabasının ölümünü ve Signy'ye haber vermek için fırtınada yaptığı yolculuğu derin bir acıyla hatırladı. Rüzgâra ve yağmura bir an önce öğrenmeye hakkı olduğu için mi göğüs germiştii, yoksa teselli için ona çekildiği için mi? Her ikisi de, diye düşündü.

Gece fırtına dinmişti ve açık yatak odasının kapısından kulübeye giren ışık, erken gelen yumuşak güneş ışığıyla ılıktı. Yakında kalkıp laird'in ölümünün tüm komplikasyonlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı ama şimdilik sadece Signy'nin yatağının huzuru ve sıcaklığında hareketsiz yatmak istiyordu. Ona bu kadar yakın olmak hafif bir arzu uyandırıyor, şu anda sahip olduğu tek güç buydu.

Kıpırdandı, sonra aniden uyandığında kaskatı kesildi. "Merak etme," diye mırıldandı. "Sadece benim. Bana sıcak yatağını ödünç verdiğin için teşekkür ederim." Kadın sırt üstü dönüp kısık gözlerle onu incelediğinde ekledi: "Yaramazlık yapmayacağım. Bir dirik'in var ve onu nasıl kullanacağını biliyorsun, bunu biliyorum çünkü sana ben öğrettim."

Bunun üzerine dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sen iyi bir öğretmendir. Seni burada bulmak bir an için ürkütücüydü ama seni yatağına kendim yatırmış olmam senin suçun değil. Yerde yatacak kadar bencil değilim ve fırtınada Skellig House'a geri dönmene izin verecek değildim."

Kolunu kadının belinden çekti ve yatağın izin verdiği ölçüde geri çekildi, ki bu çok da uzak değildi. "Haklıymışsın. O kadar yorgundum ki geri dönmeyi başaramayabilirdim."

"Buraya geldiğinizde ... görünüyordunuz." Bir kelime aradı. "Paramparça."

İç çekti. "Onu kaybedene kadar yaşlı lordu ne kadar önemseydiğimi fark etmemiştim. Ben büyürken aramız hep kötüydü ama şimdi anlıyorum ki o benim dayanağımdı. Kendimi ölçtüğüm adam."

Başını salladı, yüzünde derin bir hüznün vardı. "Benim için de aynıydı. Beni sadece bir kadın olarak değil, kendim olarak gördü bana öğrenmem ve yapabildiğim kadarını yapmam için fırsatlar verdi. İskoç kadınlarının her zaman erkekleriyle eşit olduğunu söylerdi." Kaşları çatıldı. "Siz de onunla aynı fikirde misiniz?"

"Bu açıdan düşünmemiştim," dedi temkinli bir ifadeyle. "İskoç kadınlarının muhteşem bir şekilde bağımsız ve yetenekli olduklarını biliyorum ve bu Thorsayian kadınları için iki kat daha geçerli."

"Çok nazıksın." Yatağın diğer tarafına uzandı ve parmaklarını adamın kirli çenesinde gezdirdi. "Londra cılanı çok çabuk kaybediyorsun. Sakalına bir hafta ver, sonra tam bir Thorsay'lı balıkçı gibi görüneceksin."

Nazik dokunuşu atmosferi şok edici bir anilikle değiştirdi. Bir yatağı paylaşmanın büyük bir samimiyeti vardı ve aralarındaki gizli çekim alevlenerek canlandı. Adam onun gözlerinde kendi gözlerine eşdeğer bir şaşkınlık gördü.

Öpüşmek için öne doğru eğilme arzusu neredeyse karşı konulmazdı, ama bunu yapmanın feci bir hata olacağını kesin olarak biliyordu. Önümüzdeki haftalarda kur yapmaya kalkışmak için çok fazla şey olacaktı. Yataktan düşmek üzereyken sırt üstü yuvarlandı, elleri yorganın altında kenetlenmişti. Kur yapmak mı? Bunu mu demek istemişti? Evet, kastetmişti. Ama şimdi değil.

Sonra görüşürüz.

"Fırsat bulduğumda tıraş olmayı planlıyorum," dedi bacaklarını yatağın kenarına doğru sallarken. "Hâlâ burada tam bir gün geçirmediğim."

"Tıraş olmak için vaktin olmasını istiyorsan Skellig House'a dönsen iyi olur," dedi Signy nefes nefese ayağa kalkarken, parlak saç örgüsü bir omzunun üzerinden dökülüyordu. Yatarken ağır mavi bornozunu giymişti ve ayaklarını yün terliklerinin içine sokarken kumaş etrafından duygusal bir şekilde akıyordu. Bir İskandinav tanrıçası ve rahatsız edici derecede çekici.

Kadına arkasını döndü ve yatağın yanında duran botlarını çekiştirdi. Deri ıslak ve ağırdı ama giydiği uzun palto sayesinde buruşuk giysileri oldukça kuruydu. "Haklısın. Onlar bana ne olduğunu merak etmeye başlamadan önce eve dönmem gerekiyor."

Ayağa kalktı ve yatağının iki uzun boylu insan için yeterince büyük olmadığını düşünerek sıkışık uzuvlarını gerdi. Bu yüzden bu kadar rahattı....

Yeni bir konuya ihtiyaç duyarak, "Odin bizimle dışarı çıktı ve laird öldüğünde uludu ve fırtınanın içinde kayboldu. Bir daha geri gelir mi bilmiyorum. Bir cadının tanıdığı gibi miydi? Duncan'ın tanıdığı mı?"

Signy kıkırdadı. "Sadece bir kedi, yine de çoğundan daha kişilikli bir kedi. Ama bu şekilde veda etmesinde ilkel ve savaşçı bir yan var. Vikinglerin gemi kedileri vardı, biliyorsunuz. Duncan'ı Viking zırhı içinde ejderha başlı bir geminin pruvasında dururken, Odin'i de hemen yanında, pençeleri küpeştede, fırtınaya bakarken hayal edebiliyorum."

"Bu görüntü hoşuma gitti." Ramsay parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirdi ve bundan sonra olacılara konsantre olmaya çalıştı. "Cenaze işlemleri hakkında bana genel bir fikir verebilir misin? Seninle onu yanan bir Viking teknesiyle uğurlamayı konuştuğumuzu söylediğimde lord çok eğlendi ama o Aziz Magnus Katedrali'nde geleneksel bir cenaze töreni yapılmasını istedi."

"Muhtemelen dört ya da beş gün yapılacak. Eminim ölüm haberi şimdiden tüm Thorsay'de duyulmaya başlamıştır." Cübbesinin kuşağını sıkıca çekti. "Cenazeye pek çok insan gelecek. Tanışmaları ve kabullenmeleri için orada olman büyük şans. Daha sonra adaları dolaşmak için iyi bir temel olacak."

Cenaze günü uzun ve yorucu olacaktı. "Cenazede, kiminle buluşacağımı bana hatırlatacak birinin yakınımda duracağını umuyorum."

"Büyük olasılıkla bu ben olacağım. Laird'in asistanı olarak çok sayıda Thorsaylı tanıyorum." Kaşları çatıldı. "Bir noktada büyükbaban hakkında kısa bir anma konuşması yapman gerekecek. Muhtemelen kuzenin Roald cenazeden sonraki toplantı için Clanwick'teki evini teklif edecektir. Bunu eski ve yeni laird'e ne kadar yakın olduğunu kanıtlamak için yapacak ve bu ona büyük evini gösterme şansı verecek. Ev ve arazisi geniş ve toplantıyı orada düzenlemek insanları Skellig House'a gitmek zorunda bırakmayacak. Yiyeceklerin çoğunu biz sağlayacağız."

"Yani teklif ederse, ne kadar can sıkıcı olursa olsun kabul mü etmeliyim?" Ramsay mutfığa doğru ilerledi ve ceketini çıkardı.

"Benim tavsiyem de bu olurdu. Thorsay'de güçlü bir adam, bu yüzden onunla iyi ilişkiler içinde olmak en iyisi."

Ramsay kulübeye vardıktan sonra, bir gece önce paltosunun cebine tıktığı örgü şapkasını çıkardı. "Neyse ki Konstantinopolis'te geçirdiğim zamanın bir kısmı diplomatik görevlerle geçti."

"Tüm diplomasine ihtiyacın olacak," dedi ciddi bir şekilde. "Büyükbaban o kadar uzun süre lordluk yaptı ki, birçok kişi onun ölümüyle yıkılacak. Onlar

sana inanmaya ihtiyacım var."

Osmanlı İmparatorluğu'nda casusluk yapmak, Thorsay'in lordu olmaktan daha kolaydı, ona bağı daha az insan vardı. "Elimden geleni yapacağım ve yardımınız için Tanrı'ya şükrediyorum."

"Sanırım bizi bir araya getiren kişi lord." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Her zaman birkaç hamle sonrasını düşünen büyük bir satranç oyuncusuydu."

"Eğer satranç metaforlarını kullanıyorsak, sen vezirsin, tahtadaki en güçlü taş," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu durumda ben de en büyük unvana sahip olan ama pek bir şey yapmayan şah oluyorum."

"Seni tahtada tahmin edilemez şekillerde hareket eden bir şövalye yapardım," dedi eğlenerek. "Giyindikten ve kahvaltı ettikten sonra, Skellig House'da tüm aksaklıklar ve düzenlemelerle ilgilenmenize yardımcı olmak için size katılacağım."

"O zamana kadar," dedi başını sallayarak.

* * *

Fiona erkenden köpek kapısından dışarı çıkmıştı ve sonunda çamurlu ayakları ve iştahıyla geri dönecekti. Signy, Fiona'nın dönüşünü bekleyerek köpeğin tabağına yemek koydu, ardından çay için su ısıttı. Çay hazır olup demlendiğinde, fincanını kapüşonlu sandalyesine götürdü ve aşağıdaki kumsalda yuvarlanan dalgalara bakacak şekilde çevirdi. Ramsay'in Gisela için yaptığı ikili koltuğu hiç kullanmamıştı. Eğer mobilyalarından biri periliyse, o da o sandalyeydi.

Fırtına nedeniyle dalgalar normalden daha büyüktü. Deniz kuşları balık aramak için çalkantılı sulara süzülüyordu. Hipnotize edici denizi saatlerce izleyebilirdi.

Önceki günün onu da Ramsay kadar kötü etkilediğinden şüpheleniyordu. Onu öfkeyle karşılamış ve bu öfke Gisela'nın ölümüyle ilgili acı verici ifşaatlarına dönüşmüştü. Ramsay suçun bir kısmını hak etmişti ama Gisela gönüllü bir aşık olmuştu. Ayrıca küçük kız kardeşinin hamileliğini kimseye açıklamasını yasaklamıştı.

Signy bazen, kız kardeşinin isteklerine karşı çıkıp bir ebe çağırıyorsa Gisela'nın hayatının kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu. Gisela'nın hassas olduğu doğrudu ama deneyimli bir ebe kanamayı zamanında durdurabilirdi. Bunu bilmek imkânsızdı ama Signy de suçluluk duygusunun bir kısmını taşıyordu.

Küçük bir kızken, kız kardeşinin sevgilisi Ramsay'e hayrandı; Ramsay çok güçlü, olgun ve kendinden emin görünüyordu. Signy'yi *görmüş*, onunla sanki önemliymiş gibi konuşmuş ve aynı ailenin üyeleri olmalarını dört gözle beklemişti. Şimdi onun ne kadar genç olduğunu, Gisela öldüğünde sadece yirmi yaşında olduğunu anlıyordu.

Thorsay'i terk ettiği için ondan nefret etmiş, onun soğuk ve bencil olduğunu düşünmüştü. Ama geçen gün ona nezaket, sempati ve anlayış göstermişti. Yıllar geçtikçe gücü ve olgunluğu artmıştı ve şimdi onu tam anlamıyla bir insan olarak görüyordu. Saygı duyulacak bir adam.

Ve onunla ilgileniyordu. Bunu açıkça belirtmişti ama ilgisinin çok derin olduğundan şüpheliydi. Belki de Duncan gittiğinden beri başka bir dayanak noktası arıyordu. Umarım çabuk iyileşirdi; ne bir çapa ne de bir eş olmak istemiyordu.

Eskiz defterini ve bir parça karakalemi eline aldı ve Ramsay'in bir başka hızlı eskizini yaptı. Bu ilkinden biraz daha iyiydi. Yüzünün yontulmuş düzlemlerini ve derin özgüvenini yakalamak kolaydı ve bu kez cilalı yüzeyinin altındaki kırılganlığın bir ipucunu yakalamıştı. Ama parlak bir taslak değildi.

Omuz silkerek sayfayı buruşturdu ve ateşe attı. Onu henüz doğru düzgün çizecek kadar iyi tanımıyordu. Belki bir gün daha iyisini yapabilirdi.

Çayını bitirdi, sonra kararlılıkla kalktı ve Skellig House'a doğru yürüyebilmek için giyinmek üzere harekete geçti. Şimdilik, yapılması gerekeni yapmak için her seferinde bir adım atarak devam etmeliydi.

* * *

Ramsay kulübeden çıktı ve patikadan düzlüğe doğru ilerledi. Hava aydınlık, serin ve canlandırıcıydı. Örgü şapkasını taktı ve uçurum patikasında ilerlemeye başladı. Geldiğinden beri geçen saatler içinde olanları düşündü. Çok fazla şey olmuştu ve Signy hepsinin ortasındaydı. En azından artık onu hor görmüyordu ve eğer Signy bir yargıcıysa, onun hissettiği çekimin bir kısmını hissediyordu.

İkisinin de Gisela'nın gölgesinin ötesine geçmek için zamana ihtiyacı vardı. Onu unutmak için değil - bu olamazdı ve olmamalıydı. Ama şimdiki zamana dayanan bir ilişki kurmaları gerekiyordu. Bu da zaman alacaktı. Ne olursa olsun, o hiçbir yere gitmiyordu.

Signy'nin de söylediği gibi, büyükbabası hakkında kısa bir konuşma yapması gerekiyordu. Duncan'ın Thorsay için yaptıklarını anmalı ve lordun bir büyükbaba olarak nasıl biri olduğunu anlatmalıydı.

Geçmişte Ramsay'nin hak ettiği kırbaçları düşünerek biraz gülümsedi. Uçurum ilerlemeye devam ederken, kafasında cümleler oluşmaya başladı. Yanan tekneler söz konusu olmasa bile büyükbabası iyi bir şekilde uğurlanacaktı.

Skellig Evi'ne vardığında kendini toparlamış hissediyordu. Ön salona girdiğinde Bayan Donovan telaşla içeri girdi. "İşte buradasın! Laird'i öldürdükten sonra nereye gittiğini merak ediyordum."

"Özür dilerim." Ceketini çıkardı ve koridordaki dolaba astı. "Signy'ye haberi vereceğimi sana bildirmeliydim. öğrenmesi gerektiğini düşündüm. Büyükbabamın söylediği son şeylerden biri, onun hiç sahip olamadığı kızı gibi olduğuydu."

"Evet, öyleydi," dedi kahya, yüz ifadesi yumuşayarak. "Genç kız onu çok özleyecek."

"Sen de öyle, çünkü onunla çok zaman geçirdin."

"Evet." Bayan Donovan'ın gözleri yaşlara engel olmak için nafile bir çabayla kapandı. "Otuz yıldır Skellig House'da çalışıyorum. Büyükbaban inatçı bir ihtiyardı ama büyük bir lorddu."

Ramsay ani bir hareketle öne çıktı ve onu rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekti. Kızın başının tepesi adamın çenesine ancak ulaşıyordu. Döndüğünden beri çok fazla kucaklaşıyor gibiydi. Thorsay'lıların duygularını İngilizlerden daha kolay gösterdiklerini yarı yarıya unutmuştu ama şimdi hatırlıyordu.

Hizmetçi daha fazla gözyaşı dökerken başını onun omzuna yasladı, sonra kararlı bir şekilde uzaklaştı. "Sağ ol delikanlı. En sonunda ne dedi?"

Ramsay bir an duraksadıktan sonra, "Son sözleri önce 'Caitlin', sonra da 'Alastair' oldu. Bu isimleri memnun bir şaşkınlık havasıyla söyledi."

Bayan Donovan memnuniyetle başını salladı. "Tamam o zaman. Bana karısının ve oğlunun onu diğer tarafta bekleyeceğini söylemişti ve görünüşe göre bekliyorlarmış."

"Sende ikinci görüş var mı?" Ramsay biraz temkinli bir şekilde sordu. Gerçek dünyadan daha fazlasını görebilme yeteneği İskoçlar arasında nadir görülen bir şey değildi ama o bunu tedirgin edici buluyordu.

"Birazcık. Diğer tarafta en çok sevdiği insanları gördüğünü anlayacak kadar."

Ramsay bunun doğru olduğunu umuyordu. "Kendime çeki düzen vermem gerek. Haberle birlikte Signy'nin kulübesine vardığımda boğulmuş bir gelinciğe benziyordum. Sağ salım çıkamayacağımdan korktuğu için buraya dönmeme izin vermedi."

Bayan Donovan ona sert bir bakış attı ama sadece, "Fırtınayı ve dün geceki halini düşününce ne kadar da akıllıca" demekle yetindi.

Yüzünü buruşturdu. "Yanılıyorsam beni düzeltin ama bu sadece ortalama bir Thorsay fırtınasıydı, değil mi?"

"Evet, çok daha kötü olabilirler, ama dün geceki fırtına laird'i dışarı çıkarmak için yeterliydi. Şimdi taziyelerini sunmak için gelecek olan ziyaretçilere hazır olun."

Başını salladı ve merdivenlere döndü. "Signy kahvaltısını yaptıktan sonra yardıma geleceğini söyledi."

"İyi bir kız," dedi kahya. "Yaşlı laird size onunla evlenmeniz gerektiğini düşündüğünü söyledi mi?"

Ramsay durakladı, sol eli merdivenin tirabzanındaydı. "Birkaç kez. Ama hanımefendinin ve benim şüphelerimiz var."

"Henüz erken," dedi Bayan Donovan. "Şimdi sizinle birlikte, benim genç laird'im."

Ramsay odaya doğru ilerlerken, seyahat ettiği yıllar boyunca özel hayatını gizli tutabildiğini düşündü. Şimdi herkesin işinizi bildiği ve genellikle bu konuda kararlı fikirlere sahip olduğu bir yerde yaşamamanın sakıncalarını hatırlıyordu. Buna yeniden alışması gerekiyordu.

Hızlıca yıkanıp tıraş olduktan sonra siyah bir ceket ve pantolon giydi, yas tutan kişileri karşılamaya uygun bir kıyafet. Saat erkendi, bu yüzden hızlı bir kahvaltı için mutfaka yöneldi.

Aşçı Bayan Amundson'ın yüzü asıktı ve iki mutfak hizmetçisi de kızarmış gözlerle burnunu çekiyordu. Hepsine kendini tanıttı ve büyükbabasının ölümü nedeniyle başsağlığı dileklerini kabul etti. Genç hizmetçi gözyaşlarına boğuldu. Etrafındaki herkes çok özleyeceği adamın yasını tutarken uzun bir hafta olacaktı.

Bayan Amundson yumurta, jambon ve kızarmış patatesten oluşan güçlü bir kahvaltı hazırladı ve "Gücüne ihtiyacın olacak delikanlı," dedi.

Yaşlı hizmetkârların ona "delikanlı" demeyi bırakıp bırakmayacaklarını merak ediyordu. Muhtemelen hayır. Daha da önemlisi, artık kendisine uymayan bir yere alışmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Ön kapıya bakması için **bir** hizmetçi gönderildi ve ilk kapının çalınması uzun sürmedi. Ramsay giriş salonuna doğru ilerledi ve kuzeni Roald Ramsay'in yanında biri erkek, diğeri kız iki uzun boylu gençle birlikte geldiğini gördü. Muhtemelen Roald'ın çocuklarıydı. Ramsay'nin ikinci kuzenleri olacaktı.

Misafirperver olmaya kararlı olan Ramsay ziyaretçilere yaklaştı ve elini uzattı. "Roald! Geldiğin için teşekkür ederim. Çok uzun yıllar oldu."

"Peki bu kimin suçu?" dedi kuzeni Ramsay'in elini sıkarken neşeyle. Saçlarında bir tutam ak vardı ama şık ve müreffeh görünüyordu. "Ben de tam buradaydım. Böyle talihsiz koşullar altında tekrar karşılaştığımız için üzgünüm. Eve daha dün döndüğünü duydum."

"Evet, büyükbabamla zar zor da olsa vedalaşacak kadar zamanım oldu." Ramsay konuyu değiştirerek, "Yosun işinde çok olduğunuzu duydum," diye devam etti.

"Ben de öyle," dedi Roald memnuniyetle. "Vaktin olduğunda gelip çalışmalarını ziyaret et."

"Yapacağım. İşler yoluna girdiğinde, insanları ve yerleri yeniden tanımak için adaları dolaşmayı planlıyorum."

Roald başını salladı, sonra gençleri işaret etti. "Oğlum Axel ve kızım Annabel'i hatırlıyor musunuz?"

Ramsay elini Axel'e uzattı. "Sizinle tekrar karşılaşmak güzel. Gelecek vaat eden bir akademisyen olduğunuzu hatırlıyorum. Üniversiteye gittin mi?"

Axel'in gözlerinde bir kızgınlık parıltısı vardı ama cevap verirken sesi sabitti. "Hayır, Thorsay'de kalıp aile işlerini yürütmeyi öğrenmek daha iyi geldi."

Ramsay, Axel'in babasının çatısı altında kalmaktansa Edinburgh'a gitmeyi tercih edeceğinden şüpheleniyordu ki bu genç bir adam için anlaşılabilir bir şeydi. Ramsay, Axel'in daha geniş bir dünyaya açılmasına çok sevinmiş, Duncan da onun bilgi peşinde koşmasını teşvik etmişti.

Ramsay, göz alıcı bir genç güzelliğe bürünen Annabel'e dönerek, "'Ne kadar büyümüşsün,' demekten kaçınacağım. Ama sen

kesinlikle var!"

Gölümsedi, bakışları açık bir şekilde onu değerlendiriyordu. "Sen ayrıldığında ben okul odasıındaydım. Seni tekrar görmek güzel, Kai." Başını iki yana eğdi. "Signy Matheson'la evleneceğini mi söylüyorlar?"

"Bu söylentiler de nereden çıktı?" diye araya bir kadın sesi girdi. Signy salona girmiş ve onlara katılmak için ilerliyordu. Keskin kesimli siyah elbisesi içinde uzun boylu ve heybetli görünüyordu, kızıl altın rengi saçları onu daha da uzun gösteren bir örgü tacla tutturulmuştu. Etten kemikten bir İskandinav tanrıçası. "Ramsay ve ben birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Bu kesinlikle değişecek," dedi Annabel, Signy'yi incelerken bakışları hesaplıydı. "Senin eski laird'in sağ kolu olduğunu söylüyorlar. Sanırım Kai yeni görevlerini öğrenirken ona yardımcı olacaksın?"

"Evet, ama bu uzun sürmeyecek, çünkü Kai zeki bir adam," dedi Signy. "O zaman buradan ayrılmakta ve kendi çıkarlarımın peşinden gitmekte özgür olacağım."

Ramsay aniden uyandı. Ona böyle bir şey söylememişti. "Benim zekâmı abartıyor ve kendi bilgini küçümsüyor olabilirsin."

"Göreceğiz bakalım." Ona eğlenen bir bakış attı ve Annabel'in ona olan ilgisini fark ettiğini ve onu bir av olarak görmekten zevk aldığını anladı. Ona gözlerini devirdi. Annabel çok güzeldi ama çok gençti ve onun zevkine göre oldukça sık olduğundan şüpheleniyordu. Neyse ki takip edilmekten kaçınmakta iyiydi.

Roald, "Cenazeden sonraki toplantı için Deniz Hediye Evimi kullanmayı teklif etmek istiyorum. Çok geniş bir alanı var ve katedrale yakın."

"Teşekkür ederim. Bu çok uygun olacak," dedi Ramsay, basit bir yardımseverlikten ziyade Roald'un politik muhakemesinden kaynaklansa bile teklif için minnettardı. "Cenaze ziyafeti için kızartılmak üzere bir öküz ayrıldığını duydum."

"Bu iyi bir başlangıç olacak," dedi Roald, "ve son zamanlarda fazla et yemeyenler için de çok hoş olacak."

Ramsay bu yorum karşısında biraz şaşırdı. Thorsay halkı büyük ölçüde denizin cömertliğiyle yaşıyordu ama adalarda sığır da iyi para ediyordu, bu yüzden sığır eti nadir değildi. Daha fazla soru soramadan ön kapı tekrar açıldı ve içeri birkaç kişi daha girdi.

Kuzeninden izin alarak, yanında Signy olduğu halde yeni gelenlere yaklaştı. Alçak bir sesle, "Bunlar George ve Bess," dedi.

Fielding, Mainland'in güney ucundan çiftçiler. İyi insanlar ve en küçük kızları Betsy köy okullarında öğretmenlik yapıyor."

Yaşlı Fielding'ler tecrübeli bir meşe gibi sert ve yıpranmış görünüyordu. George elini uzattı ve sert bir sesle, "Kaybın için üzgünüm delikanlı. Büyükbabanın benzerini bir daha göremeyeceğiz."

"Onun dengi olduğumdan kuşkuluyum, ama elimden geleni yapacağım," dedi Ramsay sessizce. "Signy, hepimiz yaşlı laird'i özleyeceğiz, ama hiçbirimiz senden daha fazla," dedi Bess.

Signy'nin elini sıkarken şöyle dedi. "Bu son yılları onsuz nasıl idare ederdik bilmiyorum. O Thorsay'in kalbi ve ruhuydu."

Ramsay utangaç genç kızlarına döndü. "Betsy, köy okulunda öğretmenlik yaptığını duydum. Bundan hoşlanıyor musun?"

"Oh evet, efendim! Küçüklere bir şeyler öğretmeyi, onların büyümelerini ve yeni şeyler öğrenmelerini izlemeyi seviyorum," dedi coşkuyla. "Öğretmen olabileceğimi hiç hayal etmemiştim ama Bayan Matheson bunu yapabileceğimi söyledi ve bana nasıl yapılacağını gösterdi." Signy'ye tapınan gözlerle baktı. "Thorsay için çok şey yaptı!"

Utanmış görünen Signy, "Sen öğretmek için doğmuşsun. Sadece doğru yönde bir itmeye ihtiyacın vardı, tıpkı köprüye bakan sinirli bir eşek gibi."

Hepsi güldü. Kapı tekrar açıldı ve daha fazla insan geldi. Bazıları Ramsay'e yabancıydı, bazılarıysa hayal meyal hatırlıyordu. En iyi diplomatik becerilerini kullanarak herkesle konuştu ve onları dikkatle dinledi. Signy onun yanından ayrılmıyor, tanıştırtıyor ve arada sırada bazı ziyaretçilere nasıl davranılması gerektiği konusunda önerilerde bulunuyordu. Diplomatik hizmette başarılı olabilirdi.

Arayanların sayısı azaldığında Ramsay, "Beni bu korkutucu karmaşadan kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi.

"İyi iş çıkardın," dedi. "Dinlemeniz iyi bir izlenim bıraktı."

"Birçoğu yaşlı laird'in yardımları için ne kadar minnettar olduklarını söylediler," dedi düşünceli bir şekilde. "Kulağa çok özel geliyordu, sadece genel bir takdir değil."

Signy cevap vermeden önce tereddüt etti. "Dün de söylediğim gibi, son iki yıl zor geçti. Birçok hane açlıktan ölmenin eşiğindeydi. Büyükbaban ihtiyaç duyulan yiyecek ve diğer yardımları ayarladı. İnsanların gururunu zedelememek için bunu her zaman sessizce yaptı."

"Erkekler çok fazla gururlu olabiliyor. Kadınlar genellikle daha pratiktir." Ramsay bir tahminde bulunarak devam etti. "Sen onun temsilcisi miydin?"

İhtiyaçları değerlendirmek ve insanların ihtiyaç duydukları şeyleri aldıklarını görmek?"

Küçümseyici bir hareket yaptı. "Evet, ama tüm bunları mümkün kılan büyükbabanızdı."

"Gördüğüm kadarıyla uzun bir süre daha onun hakkında bir şeyler öğrenmeye devam edeceğim."

"Birçok yönü olan bir adamdı." Kadın Ramsay'e gülümsedi ve Ramsay şiddetli, içgüdüsel bir an için onu kollarına almanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. Çok doğal, çok doğru. Onu yeni görevlerinde eğittikten sonra gerçekten gitmeyi planlıyor muydu? Ona yakın zamanda sorabileceği bir şey değildi bu.

Öğleden sonra arayanlar azaldı. Sonra kapı, kumral saçlı, askeri duruşlu ve çok tanıdık bir yüze sahip bir adama açıldı. "Broc Mackenzie!" Ramsay elini uzatarak öne çıkarken haykırdı. "Kahretsin, ama seni görmek ne güzel! Orduya veda ettin mi?"

"Güle güle ve iyi kurtuluşlar!" dedi eski dostu, Ramsay'nin elini tutup omzuna vurarak. Sol yanağında ince beyaz bir yara izi vardı ve gözlerinde eski bir yorgunluk vardı ama geniş gülümsemesi odayı aydınlatıyordu. "Yarımada'dan ve Waterloo'dan sağ salim kurtulduğuma inanamıyorum."

"Broc, Thorsay'e döndüğünü bilmiyordum!" Signy içtenlikle söyledi. "Ne zaman döndün?"

"Sadece bir hafta oldu ve çok meşgulsün. Seni görmek çok güzel, Signy." El sıkışmakla yetinmeyen Broc ona iyice sarıldı.

Mackenzie çiftliği Skellig House'un hemen kuzeyindeydi ve Ramsay, Broc ve Matheson kardeşler çocukken birlikte oynamışlardı. Broc ve Ramsay Clanwick'teki gramer okuluna devam etmiş, düzenli olarak ders çalışmış ve yaramazlık yapmışlardı. Daha sonra Ramsay Edinburgh Üniversitesi'ne, Broc da orduya gitmişti. Ramsay, "Büyükbabamın mektuplarında ara sıra süvari rütbelerindeki ilerlemenizden ve hayatta kalmaya devam etmenizden bahsediliyordu" dedi.

Broc sırtarak, "Ben de senin hakkında benzer haberler duydum, kulağa garip gelen isimleri olan, çoğu sıcak ve güneşli uzak yerleri ziyaret ediyordun," dedi. "Portekiz'de çamurlu tarlalarda kamp yaparken seni kıskanmıştım!"

"Bunu kıskanmıyorum," diye verdi Ramsay. "Seni şimdi geri getiren nedir?"

Arkadaşının yüzü asıldı. "Babam geçen yıl öldü. Ailemin bana ihtiyacı vardı, bu yüzden satıp eve dönme zamanı gelmişti."

"Baban için çok üzgünüm," dedi Signy yumuşak bir sesle. "Annen elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama çiftlik onun ve küçük çocukların

idare edebilir."

"Kapıdan içeri girdiğimde bana bir kez sarıldı, sonra da süt sağımının yapılması gerektiğini söyledi." Broc kıkırdadı. "Evde olduğumu böyle anladım."

Broc durumu hafife alsa da , arkadaşının çocukluğunun geçtiği eve alışma sürecinin en az onunki kadar sarsıcı olacağından emindi. Bir grup insan daha içeri giriyordu, bu yüzden, "Cenazeden sonra bir şişe Callan viskisiyle oturup hasret gidermeliyiz," dedi.

"Bu hoşuma gider." Broc dönüp Bayan Donovan'ın günün erken saatlerinde hazırladığı uzun yiyecek içecek masasını inceledi. Masa biraz boşalmıştı ama aç bir genci doyurmaya yetecek kadar vardı. Ramsay, Broc'un Bayan Donovan'ı selamladığını gördü, Bayan Donovan da ona hemen büyükçe bir parça balıklı börek ikram etti.

Sonra sıra yeni gelenlere, Thorsay'ın en uzak adası olan Holsay'den gelen bir balıkçı ailesine geldi. Duncan bu saygı ve sevgi gösterisinden memnun kalacaktı.

Ramsay sadece gülümsemesinin ve düşünceli bir şekilde dinleme yeteneğinin önümüzdeki üç gün boyunca hayatta kalmasını umuyordu.

* * *

Uzun bir günün ardından yorgun ama uyuyamayacak kadar huzursuz olan Ramsay, küçük aile oturma odasına doğru ilerledi. Birisi, muhtemelen Bayan Donovan, ateşe bakan iki kanatlı sandalyenin arasındaki masaya birkaç şişe içki ve bardak koymuştu. Közlere birkaç blok daha turba ekledikten sonra şişeleri inceledi. Viski muhtemelen bu haliyle onu dümdüz ederdi, bu yüzden sürahiden bordo şarap doldurdu ve o gün tanıştığı tüm insanları sıralamaya çalışırken alevleri izlemek için yerleşti.

Kapı açılıp Signy içeri girdiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Ramsay kibarca ayağa kalktı. "Tabii ki hayır, benden göz kamaştırıcı bir konuşma beklemediğiniz sürece. Duncan'ın mükemmel şarabından bir bardak ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Diğer berjer koltuğa oturdu ve ayaklarını ateşe doğru uzattı. "Ben iyice konuştum. Sen de öyle olmalısın."

"Gerçekten." Ona bir kadeh şarap doldurdu ve uzattı. Siyah elbisesinin sade görünümü zengin renkli bir şalla değiştirilmişti.

bordo, altın ve yeşil ipliklerden dokunmuştu. Kadın mırıldanarak teşekkür etti ve şarabın üçte birini bir dikişte içti. Oturmaya devam etmeden önce kadehini doldurdu. "Birkaç saat önce eve gittiğini sanıyordum."

"Gelmişim ama sadece birkaç eşyayı toplamak için." Bütün gün taktığı taçtan örgülerini kurtardı, sonra da gevşetmek için parmaklarını gür saçlarında gezdirmeye başladı. "Bayan Donovan cenazeden sonraya kadar Skellig House'da kalmamı önerdi. Ekstra yardıma ihtiyacı olduğu ve burada olmam daha uygun olacağı için kabul ettim."

"Her zaman başkalarına yardım ediyorsun Signy," dedi yumuşak bir sesle, kızın kızıl altın rengi saçlarında parlayan röflelere hayranlıkla bakarken. "Herkes sana güveniyor gibi görünüyor. Bundan hiç bıktığın oluyor mu?"

"Sık sık." İcini çekti. "Ama işlerin yapılması gerektiğinde ve başka kimse olmadığında, elimden geleni yapmalıyım. Yaşlı laird yaşlandıkça artık her şeyi idare edemez oldu. Organizasyon ve işleri halletme konusunda iyi olduğum için, yavaş yavaş onun işlerinin büyük bir kısmını devraldım. Çoğu zaman ilginçti ama bunun sonu yoktu."

Ramsay, "Torunu olduğum için yaşlı laird'in baş yaşçısı muamelesi görmek bana yanlış geliyor," diye düşündü. "Ama uzun yıllardır günlük yaşamımın bir parçası değildi. Sen her zaman onunla birlikteydin. Eminim onu benden daha derinden özlüyorsundur."

"Evet, babaya en yakın olduğum şey oydu." Yumuşak bir kahkaha attı. "Ve gerçek bir baba gibi, sinir bozucu yaşlı bir şeytan olabiliyordu! Ama birbirimizi çok iyi anlıyorduk."

Ortak çalışmayla geçen uzun bir günün ardından birlikte ateş yakmanın verdiği bir samimiyet vardı ve bu da şunu söylemeyi kolaylaştırıyordu: "Bugün erken saatlerde beni eğittikten sonra kendi ilgi alanlarının peşinden gitmekte özgür olacağını söylemiştin. Bununla ne demek istedin?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Gerçek bir sanatçı olabilmek için daha fazla eğitim almak istiyorum. Yağlı boya kullanmayı öğrenmek ve saatlerce resim yapmak istiyorum. Şu anki çalışmalarımın çoğu hızlı eskiz ve suluboya. Daha fazlası için hiç zamanım yok."

"Çok yeteneklisiniz ve gördüklerinizin özünü yakalamak konusunda bir yeteneğiniz var," dedi düşünceli bir şekilde. "Kendini işine gömmenin ve her zaman başkalarıyla ilgilenmemenin cazibesini hayal edebiliyorum. Kendi kendinin kadını olma hakkını kazandın."

"Kendimi tamamen gömmek istemiyorum," dedi. "Dünya ve insanlar ilgimi çekiyor. Ama bazen bencil olmak istiyorum."

"Dediğim gibi, bu hakkı kazandınız. Eğitim seanslarımız sırasında çok talepkâr olursam bunu bana hatırlat."

"Sanırım seni görmezden gelmek, yaşlı laird'i görmezden gelmekten daha kolay olacak," dedi eğlenerek. "Uyarıldınız."

"Daha fazla zamanınız olduğunda Sea Cottage çalışmak için iyi bir yer mi?"

"Evet, bu yüzden laird orada yaşayabileceğimi söyledi. Bir stüdyo için yerim var ve etrafım deniz, kum ve gökyüzüyle çevrili, çizmeye ve boyamaya bayılıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Sahip olamadığım tek şey zaman. Laird'in bana veremediği tek şey bu."

Bütün gün aklını kurcalayan bir başka soru daha vardı. "Thorsay'in yaşadığı onca kötü şanstın sonra lordun insanlara ihtiyaç duyduklarında ekstra yardım sağladığını ve sizin de onun temsilcisi olduğunuzu söylemişsiniz. Bu nasıl oldu?"

"Düzenli olarak adaları dolaştım," diye açıkladı. "Teoride, eğittiğim öğretmenleri ziyaret ederek ne durumda olduklarını görüyordum, ancak toplumlarının önemli bir parçası oldukları için, genellikle hangi hanelerin yardıma ihtiyacı olduğu konusunda iyi bir fikirleri vardı."

"Zekice," dedi onaylayarak. "Yardım ne şekilde?"

Omuz silkti. "Neye ihtiyaç varsa. Bazen para ama çoğunlukla yiyecek. Patates, un, kurutulmuş balık. Bazen ekim, koyun kırkma ya da hasat için işgücü. Çoğu durumda, komşular işe yardım etmeye istekliydi, ancak kendi başlarına zorluklar yaşıyorlardı, bu yüzden emekleri için onlara ödeme yapmak her iki haneye de yardımcı oldu."

"Thorsay'deki herkesin sizi tanımasına şaşmamalı," diye gözlemledi. "Getirdiğiniz yardım gerekli görünüyor. Ayrıca pahalı."

"Eminim öyleydi ama maliyetini bilmiyorum. Laird'e neye ihtiyaç olduğunu söyledim, o da bana para verir ya da depodan yiyecek almamı söylerdi. Sorunlar ciddileştiğinde Güney'den ve Norveç'ten temel gıda maddeleri ithal ettiğini biliyorum." Şarap kadehinin üzerinden ona alaycı bir bakış fırlattı. "Büyük bir servetle döneceğini düşünmedin, değil mi?"

Biraz güldü. "Asla öyle bir şey olmadı. Ailenin mali durumu hakkında pek bir şey bilmiyorum. Laird'in arazileri geniş ama banka hesapları değil sanırım. Laird'in avukatının ne diyeceğini duymak ilginç olacak. O hâlâ Fergus Maclean mi?"

Başını salladı. "Artık bir yumurta kadar kel ama zihni her zamanki gibi keskin. Cenazeden sonra seninle konuşmak isteyeceğini umuyorum."

"Dört gözle beklenecek bir şey daha," dedi Ramsay kuru bir sesle.

"Büyükbabandan 'laird' diye bahsetmeyi bırakmamız ne kadar sürer sence?" diye sordu eğlenerek. " de olsa artık lord sensin."

Tereddüt etti. "Bu zaman alacak. Şu anda unvan, üzerine oturmayan eski bir palto gibi çünkü farklı bir adamın formuna göre şekillendirilmiş." Uzun bir sessizlikten sonra ekledi, "Hiçbir zaman uyacağından emin değilim."

"Zamanla bunu kendinize uygun bir tarza dönüştüreceksiniz. İnsanları dinlemeye devam edin ve kendinize güvenin" dedi. "Özgüven hayati derecede önemlidir. Son yıllar zor geçti ve şimdi Thorsay kırk yılı aşkın bir süredir bize liderlik eden adamı kaybetti. Pek çok insan başka bir lordu hatırlamıyor. Dümende emin bir eliniz varmış gibi görünmelisiniz." Hafifçe gülümsedi. "Ve biri 'laird' dediğinde ve sizi kastettiklerinde irkilmemeye çalışın."

"Elimden geleni yapacağım." Şarap kadehini selamlamak için kaldırarak, "Thorsay için yaptıkların için teşekkür ederim, Signy. Ve olmak istediğin sanatçı olmak için zaman bulacağın günlere!"

"Buna içerim." Kadehini kaldırdı, sonra şarabının geri kalanını yuttu. "Ve ikimizin de hayalleri gerçek olsun!"

Bölüm 10

Signy'nin tahmin ettiği gibi, Duncan'ın cenazesinin kaldırıldığı gün, bir dizi çok uzun günün en uzununu olmuştu. Cenaze şöleni sona ererken, yaşlı laird'in yasını tutmak için toplanan Thorsay'lilerin çoğu hava kararmadan ayrıldı ama Ramsay ve Signy, eve dönmeden önce uğramalarını isteyen aile avukatı Fergus Maclean'in evine doğru yürürken uzaktan hâlâ boru sesleri duyuluyordu.

Gözlerinin altındaki mor halkalara rağmen Fergus onları sıcak bir şekilde karşıladı ve çalışma odasına götürdü. "Bu gece benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedi. "İkiniz de yorgun olmalısınız, ama meselelerin ne durumda olduğuna dair genel bir fikriniz olması gerektiğini düşündüm. Bir şeyler içmek ister misiniz?" Şişeler ve sürahilerle dolu bir dolabı açtı. Bir hizmetçi elinde çay tepsisiyle içeri girerken, "Ya da sıcak bir fincan çay içebilirsiniz," diye ekledi.

Dumanı tüten çaydanlığın üzerinde martıya benzeyen örme bir şal vardı. Signy onu görünce gülümsedi. "Çay lütfen. Saatlerdir bu kadar yiyecek ve içeceklerle çevrili olduktan sonra sadelik cazip geliyor."

"Benim için de öyle," dedi Ramsay. Yorgun görünüyordu ama yeni lord olarak takdire şayan bir iş çıkarmıştı. Signy onun cenaze ziyafeti sırasında çok az içtiğini fark etti; bu, birkaç ada dolusu Thorsaylıyı etkilemeye çalışan bir adam için akıllıca bir seçimdi.

"Sen doldurur musun, Signy? Ben de çay içeceğim," dedi Fergus. "İsteyenlere biraz daha sıcaklık katmak için bir şişe konyak da var."

Signy onun dediğini yaptı, herkes bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğü için bir tutam konyak ekledi. İki adama servis yaptıktan sonra fincanına krema ve şeker ekledi ve Fergus'un ne söyleyeceğini merak ederek bir sandalyeye yerleşti.

Avukat, "Büyükbabanız için yaptığınız güzel bir methiyeydi," diye söze başladı.

"Signy kısa bir konuşma yapmam gerektiği konusunda beni uyardı, bu yüzden düşünecek zamanım oldu." Ramsay kadehini ona doğru eğerek selam verdi. "Duncan'ı çok iyi tanıdığım için ona sorular da sordum."

Fergus başını salladı. "Gerçekten de öyle, Signy. Yaşlı laird yanında olduğun için çok şanslıydı. Bunun farkındaydı, bu yüzden Deniz Kulübesi'ni sana bıraktı. Mülk artık senin."

Bu haber karşısında büyük bir mutluluk duydu. "Sevindim," dedi basitçe. Ramsay'nin onu evden atmasını beklemezdi ama artık kendi evinin sahibi olduğunu bilmek güzeldi.

Ramsay çayından derin bir yudum aldı ve gözle görülür biçimde rahatladı. "Eminim bizi bu gece buraya çağırmak için iyi nedenleriniz vardır. Şimdi kötü haber zamanı."

Bu yorumu şaka yollu yapmıştı ama Fergus cevap verirken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Mali durum iyi değil. Kötü hava koşulları ve hastalıkların adaları ne kadar kötü etkilediğini duymuşsunuzdur."

Ramsay başını salladı. "Signy bana bu konuda bir şeyler anlattı ve yaşlı laird'in ihtiyaç duyulan yerlere nasıl yardım sağladığını anlattı. Anladığım kadarıyla değerlendirme ve dağıtım işlerinin çoğunu o yapmış."

"Evet, gerekliydi ama malikâne iflasın eşiğinde," dedi Fergus açık yüreklilikle. "Sadece insanlara yardım etmek için büyük miktarda para harcamakla kalmadı, aynı zamanda birçok kiracı kiralarını ödeyemedi, bu nedenle mülkün geliri normal zamanlarda olması gerekenin çok altında."

Signy kaşlarını çatı. "Laird'in ihtiyacı olan insanlar için ne kadar çok para harcadığına bazen şaşıırıyordum ama çoğunlukla minnettar oluyordum. Malikâneye ne kadar büyük bir yük bindirdiğini fark etmemiştim."

Fergus içini çekti, yüzü yorgundu. "İşler en kötüye gittiğinde bana bir Edinburgh bankasından kredi almanın mümkün olup olmadığını sordu. Onu borç almanın riskleri konusunda uyardım ama Thorsay'in yarısı hastalıktan ve açlıktan ölürse laird olmanın bir anlamı olmayacağını söyledi."

"Bunu tartışmak imkânsız," diye gözlemlledi Ramsay. "İşler ne kadar kötü durumda? Büyük borçlar var mı?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Fergus, sesi sinirli geliyordu. "Büyükbaban para konusunda ketumdu ve tüm mali işlerini kendisi hallederdi. Kayıtlar ofisinde olmalı."

"Kilitli bir kutudalar," dedi Signy. "Anahtarın nerede saklandığını biliyorum. Son birkaç yıldır para sıkıntısı çektiğimizi hissediyorum."

Ramsay düşünceli bir ifadeyle, "Kayıt defterlerine bakmak ilginç olacak," dedi. "Neyse ki hükümet için yaptığım işler sayesinde kendime ait biraz param var. Çok büyük bir servet değil, ama kayıtları tutmak için yeterli olmalı."

Biz adaları nasıl daha müreffeh hale getireceğimizi düşünürken emlak koşuyor. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Fergus başını salladı. "Üzerinde durulması gereken çok daha fazla ayrıntı var ama bu başka bir gün için. Bu gece sadece neyle karşı karşıya dair genel bir bilgi vermek istedim." Masasının üst çekmecesini kaydırarak açtı ve iki mektup çıkardı. "Duncan bunları sizin için bıraktı."

Avukat, Signy ve Ramsay'e Thorsay'in amblemi olan vahşi deniz yaratığıyla kabartılmış kırmızı balmumuyla mühürlenmiş mektupları uzattı. Signy bunun bir deniz ejderhası mı yoksa karada bir insan, okyanusta bir fok olan efsanevi selkie mi olduğunu hep merak etmişti. Gisela bunun sadece hayali bir deniz yaratığı olduğunu, dolayısıyla Signy'nin ona istediği ismi verebileceğini söylemişti.

Signy derin bir nefes aldı ve mührü kırdı. İçindeki kısa satırlar titrekti ama yaşlı laird'in kendine özgü eliyle yazılmıştı.

Sevgili kızım,

Çok dindar bir adam değilim, ama seni hayatıma soktuğu için Tanrı'ya sık sık şükrettim, her ne kadar kız kardeşinin trajik kaybı yüzünden üzülssem de. Sen benim hem sağ kolum hem de en sevdiğim çocuğum oldun. Son yıllarda sensiz nasıl idare ederdim bilmiyorum. Senin gücünü kullanırken bencil davrandım; Kai'nin de aynısını yapmasına izin verme.

Keşke sana daha fazlasını verebilseydim, ama kalbinin arzuladığı şeyi başaracak güce, yeteneğe ve cesarete sahip olduğunu biliyorum. Mutlu ol, sevgili kızım.

Duncan Ramsay, Yaşlı Laird'iniz

Okumayı bitirdiğinde gözleri yaşarmıştı. Duncan hiç bu kadar açık bir sevgi gösterisinde bulunmamıştı ve vedası kalbini parçalamıştı.

Kendini toparlarken gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığı anda, Ramsay'nin mektubunu dikkatle katladığını, yüz ifadesinin gergin olduğunu gördü. Ölülerden gelen mektupların bir etkisi olması kaçınılmazdı.

Eski düzen sona ermişti. Yeni düzen daha yeni başlıyordu.

* * *

Ramsay ayağa kalktı ve mektubunu paltosunun içine soktu. "Ben eve gidiyorum. Temiz hava ve yürüyüş egzersizi işime yarayabilir. Signy, bana katılır mısın, yoksa bir arabaya binmeyi mi tercih edersin? Çok yorulmuş olmalısın."

O da ayağa kalktı. "Senden daha fazla değil. Temiz havayı ben de kullanabilirim. İyi geceler Bay Maclean." Gülümsedi. "Geceyi yeni aldığım evimde geçirmek istiyorum."

Vedalaştıktan sonra Ramsay, Signy'ye dışarıda ve kasabadan uzakta eşlik etti. Clanwick çok büyük değildi, bu yüzden Skellig Evi'ne ve onun ötesinde Deniz Kulübesi'ne giden uçurum patikasına ulaşmak uzun sürmedi. Ay neredeyse dolunaydı ve serin ışık yolu net bir şekilde aydınlatıyordu. Deniz sağılarındaydı ve ay aşağıdaki köpüklü dalgalara gümüş rengiyle dokunuyordu.

Kasabanın ışıkları arkalarında kaybolurken Ramsay derin bir nefes çekti ve rahatlamaya başladığını hissetti. "Bunun bittiğine çok sevindim. Seçme şansım olsa, ilgi odağı olmaktansa arka planda sessizce gizlenmeyi tercih ederim. Sanırım artık insanlarla kalabalıklar halinde değil de teker teker ilgileneceğim."

"Çoğu zaman bu doğru olacak," diye kabul etti Signy. "Ama her zaman merkezi bir figür olacağın toplantılar ve kutlamalar olacak. Sahnede olmaktan hoşlanmasan da her şeyi iyi idare ettin. Büyükbaban için gerçekten de birinci sınıf bir anma töreniydi. Onun huysuz ve inatçı yanını görmezden gelmeden erdemlerini onurlandırdın. Onu uzun yıllardır görmediğin düşünüldüğünde bu özellikle etkileyiciydi."

Ramsay binlerce kilometre uzaktayken bile Duncan onun hayatında baskın bir figür olmuştu. "Sanırım hayatımın büyük bölümünde zihnimde bu methiyeyi yazıyordum. Artık daha normal bir rutine geçmenin zamanı geldi, her ne olarsa artık."

"Mektubunda ne yazıyordun?" diye sordu sessizce.

Bu kısa satırları alıntılar yapmak istemedi, bu yüzden sadece şunları söyledi: "Zor bir iş bıraktığım için özür diledi ama benim buna hazır olduğumu bildiğini söyledi. Bunu memnuniyet verici bir güvenoyu olarak gördüm. Peki ya mektubunuz?"

"Hayatında olduğum için memnun olduğumu söyledi," dedi Ramsay gibi daha fazlasını söylemeye isteksiz bir şekilde. Anlıyordu; bir başkasının kalbinden gelen sözler özel olarak saklanmalıydı.

Signy, "Ellerinizi dolu olacak, genç laird," dedi. "Ama malikânenin mali sorunları konusunda pek de üzgün görünmüyordunuz."

"İşler bir süre daha sıkışık olabilir ama Thorsay'ın en kötü sorunları sona ermiş gibi görünüyor. Maclean'e de söylediğim gibi

adaları daha müreffeh hale getirmenin yollarını bulurken geçişi kolaylaştırmak için para."

"Büyükbaban birkaç kez için iyi şeyler yaptığını söyledi. Seyahatlerinizden bir asilzade kadar zengin olarak mı döndünüz?"

Güldü. "Pek sayılmaz. Hükümet için çalışarak makul miktarda para kazandım, ama kayıp kalıntıları aramak için keşif gezileri düzenlemek ucuz değil. Başka koşullar altında rahat bir taşra beyefendisi olarak yaşamamı sağlayacak mütevazı bir servetim var. Bu Thorsay'de onarılması gereken her şeyi onarmaya yetmez ama bana iyi bir başlangıç sağlayacaktır. Duncan mali kayıtların olduğu kilitli kutuyu nerede saklıyordu? Nerede olduğunu ve anahtarın nerede olduğunu bildiğinizi söylemişsiniz."

"Kutu onun ofisinde, evin arka tarafındaki küçük odada," diye yanıtladı. "Bir duvar kitaplıklarla kaplı. Plak kutusu sol taraftaki en alt rafta. Anahtar, masanın üzerinde duran, ona gönderdiğin antika bir çömleğin içinde. Sanırım çömlek Mısır'a ait."

Başıyla onayladı. "Kahire'den aldım ama daha güneyden, Nubia Krallığı'ndan geldi. İşçiliği çok güzel ve çok çok eski."

"Gizemli anahtarlar için uygun bir depo," diye mırıldandı.

Ramsay kıkırdadı. "Eminim çömleği yapan kişi eserinin yıllar sonra burada, uzak kuzeyde ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştir. Teşekkür ederim, yarın kayıtlara bakacağım. Hazır konu paradan açılmışken, sizce bu para adaların ekonomisini geliştirmek için en iyi nereye yatırılabilir?"

"Ben de bunu düşünüyordum. Sığır ve koyunlar için daha iyi damızlık hayvan iyi olurdu," dedi düşünceli bir şekilde. "Fırtınalar ve hayvan hastalıkları sürüleri fena halde azalttı ve en iyi boğa ve koçlardan bazıları kayboldu."

"Bu mantıklı," diye kabul etti. "Sürülerin yeniden inşası zaman alacak, bu yüzden bir an önce başlamamız en iyisi. Ayrıca yolların da iyileştirilmesi gerektiğini düşünüyordum. Şu anda çoğu çok kötü durumda. Daha iyi bir ulaşımın birçok faydası olacaktır."

Signy, "Evet, yol çalışması hasattan sonraki sakın aylar için iyi bir proje," dedi. "Eğer başka bir iş yoksa bu dönem bazı aileler için açlık dönemi olabilir."

Patika, kasaba ile Skellig Evi arasındaki yüksek tepelerden birine tırmanıyordu. Ramsay tepenin zirvesinde durdu, rüzgâr saçlarını ve giysilerini çektiyor, denizin sesi duyularını dolduruyordu. "Çocukken adalı olmanın ne anlama geldiğinin hiçbir zaman bilincinde değildim," dedi yumuşak bir sesle. "Deniz her zaman her haliyle oradaydı, hem bolluk hem de bereket sunuyordu."

Tehlike. Artık başka yerlerde de yaşadığım için, denizin adaları ve biz adalıları nasıl tanımladığının çok daha fazla farkındayım."

Signy onun yanına ilerledi, dokuma şalını rüzgâra karşı sıkılaştırarak altlarında girdap gibi dönen dalgalara baktı. "Hiç iç kesimlerde yaşamadım ve eminim ki denizin sesinden ve görüntüsünden uzakta mutlu olamazdım. Biz iliklerimize kadar adalıyız, Kai."

Döndü ve patika boyunca yürümeye devam etti. "Önümüzdeki birkaç gün içinde adaları dolaşmaya başlamalıyım. Rehberim olmaya var mısın? Ve eğer öyleyse, nereden başlamalıyız?"

"Başlamak istediğiniz belirli bir yer var mı?"

"Burada olduğum ve en büyük ada olduğu için önce Anakara'yı gezmek mantıklı," dedi yavaşça. "Kuzen Roald'ın yosun işlerini de ziyaret etmeliyim çünkü muhtemelen Thorsay'deki en kârlı iş orası. Anakara'dan sonra Cronsay. Jean Olson ile cenazeden sonra çok kısa bir süre konuştum ve onu neden olası bir yargıç olarak önerdiğiniz anlıyorum. Onunla daha uzun konuşmak isterim."

Signy, "Thorsay'deki en başarılı keten işine sahip," dedi. "Burayı bir verimlilik ve iyi iş uygulamaları modeli olarak işletiyor ve kızlarına diğer keten üreticilerinden daha iyi para ödüyor." Ayın üzerinde sürüklenen bir bulut yollarını kararttı ve Signy bir kayaya takılıp tökezledi. Ramsay onu sabitlemek için elini tuttu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Onun güçlü ve becerikli elini tutmaktan hoşlandığını fark etti. Elini tutmak yakınlıkların en basitiydi, öyleyse neden elini çekmediğinde böyle bir duygu patlaması hissetti?

Çünkü ondan giderek daha fazla etkileniyordu. Yolda ilerlerken Thorsay için başka konuları ve fikirleri tartıştılar ama Thorsay her zaman onların kenetlenmiş ellerinin derinden farkındaydı.

Skellig House'a yaklaştıklarında Signy, "Ben Sea Cottage'a doğru devam edeceğim. Kendi yatağında uyumak istiyorum."

"Seni oraya götüreyim," dedi, onu bırakmaya isteksizdi.

"Buna hiç gerek yok," diye itiraz etti kadın.

"Doğru, ama centilmence şey bu," dedi alaycı bir kibirle.

Kadın kıkırdadı ve patika boyunca ilerlerken adamın elini bırakmadı. Evine yaklaştıklarında, "Deniz Kulübesi'ni miras aldığınız için memnun musunuz?" diye sordu.

"Evet, şaşırtıcı bir şekilde öyle," dedi düşünceli bir şekilde. "Beni tahliye edeceğinizi düşünmemiştim ama buranın *benim* olması benim için çok önemli. Kendi evim var. Bundan önce bana ait olan çok az şey vardı." Ona şöyle bir baktı. "Büyükbabanın bu vasiyeti yapmamış olmasını ister miydin? Ne de olsa tüm mirastan geliyor."

"Hiç de değil. Bunu hak ediyorsun." Kulübeye giden patikadan aşağı indiklerinde ciddi bir sesle, "Bir süre daha sana çok güveneceğim, ama çok fazla zamanını almama izin verme. Haftada birkaç gün yalnız kalmalısın, resim yapabilirsin ya da sahilde yürüyüp yeni resimler yaratabilirsin. Yarın Skellig House'a gelmeye başla. Geç saatlere kadar uyu, kayalıklardan balık tut, seni mutlu edecek herhangi bir şey yap."

Dönüp ona baktı, güzel yüzü serin ay ışığında şaşkın görünüyordu. "Teşekkür ederim, öyle yapacağım. Pazar günleri nadiren çalışırdım, ama bunun dışında yaşlı laird çok çalıştığımı söylese de hiçbir zaman izin almamı önermedi."

"Senin çok çalışmanla onun için çalışman arasındaki göremedi mi?" Ramsay eğlenerek söyledi. "Sanırım kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyordu."

"Doğru, ama son birkaç yıldır çok yardıma ihtiyacı vardı." "Senin ne kadar büyük bir kız olduğunu defalarca söylemesine şaşmamalı," dedi Ramsay. usulca söyledi. "Çünkü."

Karşı koyamayarak başını hafif, dikkatli bir öpücüğe doğru eğdi. Onu kendinden uzaklaştırmak istemiyordu ama onu öpmeyi gerçekten ama gerçekten çok istiyordu.

Signy nefesini tuttu ama geri çekilmedi. Bunun yerine ona doğru eğildi, böylece vücutları birbirine yapıştı. Sarhoş edici derecede sıcak ve çekiciydi. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Döndüğümde seni ilk gördüğümde bir İskandinav tanrıçasına benzediğini düşünmüştüm."

"Pek sayılmaz. Belki de çatık kaşlı bir kalkan bakiresi." Başını onunkinden uzaklaştırdı. "Bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Çok erken, ikimiz de çok yorgunuz ve son günlerde duygusal olarak tükenmiş durumdayız," diye açıkladı. "Tabii ki, bu nedenler seni tekrar öpmek için iyi bir neden sayılabilir."

O da öyle yaptı.

* * *

Ramsay tarafından öpölmek ve bundan zevk almak, çok tuhaf bir hafta için mükemmel ve tuhaf bir sondu. İkinci öpücükten sonra Signy, "İyi geceler," diye fısıldadı ve Deniz Kulübesi'ne çekildi. İçeri girince kapıya yaslandı ve gözlerini kapadı. Bir İskandinav tanrıçası mı? Adamın hayal gücü tahmin ettiğinden daha fazlaydı. Ve çok iyi öpüşüyordu, istekle değil hafif bir davetle. Bu, öpüşmenin bir sonraki aşamasının nasıl merak etmesine neden oldu.

Hayalleri, Fiona'nın ön odadan esneye esneye çıkıp Signy'nin ayak bileğine sokularak akşam yemeğinin geciktiğini ima etmesiyle bölündü. Signy köpeğinin başını kaşırken gülümsedi. Sonra mutfığa geçti ve Fiona için yiyecek ve taze su koymadan önce çay için su koydu.

Duncan'ın düşüşünü aylarca izledikten sonra, sonunda gitmiş olması üzüntü kadar rahatlatıcıydı da. Her neredeyse, Thorsay'in onu görkemli bir şekilde uğurlamasını izlemekten keyif almış olmasını umuyordu.

Eskiz defterini çıkardı ve Gisela'nın hızlıca bir resmini çizdi. Kız kardeşi Signy'den daha kısa, daha yumuşak ve daha tatlıydı. Cömert kalpli ve çabuk gülen biriydi, Signy'nin en iyi arkadaşıydı. Gisela öldüğünde çok gençti, sadece bir kızdı.

Signy ile Ramsay arasında gelişen belirsiz ilişki hakkında ne düşünürdü acaba? Şaşırmış olabilirdi ama kınamazdı. Kız kardeşinin ve sevgilisinin hayatlarına devam etmeleri için yeterince yıl geçtiğini düşünürdü.

Ya da belki Signy sadece kendini kandırıyordu. Su kaynıyordu, o da çaydanlığındaki yaprakların üzerine döktü. Çay demlenirken, ertesi gün nereye gideceğini merak etti. Boş vakit geçirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bu alışkanlığını kaybetmişti.

İçinde kurabiye olan kapaklı kavanoza baktı ve bir tane hırpalanmış parça buldu. Onu aldı ve bir ısırık aldı. Yarın pişirecekti ve sanki başka bir yerde olması gerekiyormuş gibi acele etmeyecekti.

Pişirin, yürüyüşe çıkın ve sonra denizi boyayın ...

Bölüm 11

Ramsay yatak odasına ulaştığında, yatağa düşüp kış uykusuna yatmış bir ayı gibi uyumadan önce giysilerini zar zor çıkarmayı başardı.

Signy'yi yatağında hayal ettikten sonra şafakla birlikte uyandı. Ne yazık ki değildi ama öpüşmelerini ve onun kollarındaki sarhoş edici hissini hatırlayarak birkaç hoş an geçirdi.

İç çekerek ayaklarını yataktan kaldırdı ve düşüncelerini önündeki güne çevirdi. Artık plak kutusunun ve anahtarın nerede olduğunu bildiğine göre, kahvaltıdan sonra mülkün mali durumunu incelemeliydi. Bu pek de heyecan verici bir beklenti değildi.

Ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Gökyüzü açıktı ve pembe ile turuncunun narin tonlarıyla renklenmişti. Bu, hesapları inceleyerek harcanacak bir sabah değildi.

Kararını verdikten sonra hızla binici kıyafetlerini giydi ve mutfığa indi. Normalde bu saatte mutfak hareketli olurdu ama aşçı ve yardımcılarının cenaze ziyafetini hazırlamak için günlerce süren yorucu çalışmalarının ardından herkese izin vermişti.

Kilere baktı ve bir beremeal bannock bulunca gülümsedi. Bere, bu uzak kuzey adalarının kısa yazlarında iyi sonuç veren eski, hızlı büyüyen bir arpa türüydü. Seyahatleri sırasında İskoçya'dan ayrıldığından beri bere yememişti. Büyükçe bir dilim kesti ve üzerine tatlı tereyağı sürdü, ardından hafifçe solmuş bir elma aldı ve ahıra doğru yürüdü. Beremeal'in cevizimsi tadı onu çocukluğuna geri götürdü.

Şimdi sıra Duncan'ın atı Beşinci Thor'la tanışmaya gelmişti. Laird'in kişisel bineği her zaman ahırların en ucundaki büyük bir yüklükte tutulurdu. Üzerindeki bir tabelada hangi numarada olduğu belirtilmeden sadece THOR yazıyordu.

Ramsay, alacalı gri aygırı görünce nefesini tuttu. Çeşitli ırklardan gelen ve büyük miktarda İzlanda kanı içeren Thorsayian atının muhteşem bir örneği idi. Thorsayian atları İzlandalı atalarından daha iriydi ama benzer dayanıklılığa, cesur kişiliklere ve aynı derecede dolgun, akıcı yelelere ve kuyruklara sahipti. Ramsay yıllar boyunca pek çok at cinsine binmişti ama

hiçbiri Thorsayian'ı geçemedi. Çok farklı olmalarına rağmen efsanevi Araplar en çok yaklaşanlardı.

Thor başını kaldırdı ve Ramsay'i görünce coşkuyla homurdandı. Ziyaretçisine daha yakından bakınca tiksintiyle homurdandı ve başını eğdi. Ramsay atın kısa bir süre için onu Duncan sanmasına şaşırmadı, çünkü boy ve yapı olarak büyükbabasına çok benziyordu. "Üzgünüm Thor," dedi usulca. "Yaşlı lair öldü. Artık benimsin. Eskisi gibi olmayacağını biliyorum ama umarım arkadaş olabiliriz."

Elmayı avucunun içinde tuttu. Thor yaklaşıp kokladı, sonra da hızlıca bir ısırtıkta mideye indirdi.

"Biraz gezintiye çıkmaya ne dersin delikanlı?" Ramsay aygırın boynunu okşayıp kulaklarının arkasını kaşırken sordu. "Sanırım istediğin kadar egzersiz yapamıyorsun, bu yüzden bugün iyi bir koşu yapabilirsin."

Atı eyerleyip dizginlerken konuşmaya devam etti. Thor koşuya çıkacağı için huzursuz bir heyecan duyuyordu. Ramsay onu avluya çıkardı ve hızla atına bindi. "Yetkinin kimde olduğunu göstermek için beni atlatmaya çalışacaksın ama başarılı olacağından o kadar emin olma."

Thor bir dizi tekme ve şahlanmaya başladı ama Ramsay atın o kadar da zorlanmadığından şüphelendi. Şüphesiz Duncan bir süredir Thor'a binecek kadar güçlü değildi, bu yüzden başka biri onu düzenli olarak çalıştırıyor olmalıydı.

Thor gösterisini bitirip yerine oturduğunda, Ramsay onu onaylayarak boynunu okşadı. "Seyislerden biri sana biniyor, değil mi? Hangisi olduğunu bulmalı ve seni bu kadar iyi durumda tuttuğu için ona teşekkür etmeliyim.

"Şimdi yola koyulalım ve kaç yürüyüşün olduğunu göreyim." Gerçek İzlanda atlarının çoğu attan iki fazla yürüyüşü vardı: tölt ve uçan adım. Ramsay, Thor'u avludan çıkardı ve adanın daha fazla yerini görmek isteyerek iç kısımlara doğru döndü. Konstantinopolis yolculuğunda denizde geçen haftaların ardından yeniden ata binmek güzeldi.

Ramsay, Thor'a yürüyüşten tölt'e geçmesini işaret etti; bu yürüyüşe benzeyen ama çok çeşitli hızlarda yapılabilen bir yürüyüştü. Aygıra başını verdi ve çok geçmeden hızlı bir dörtnal hızıyla uzun bir yokuşu tırmanmaya başladılar. Hızlı, yumuşak, güzel. Ramsay yüksek sesle gülerek, "Büyükbabam haklıymış, gerçekten de türünün en iyisiymişsin!" dedi.

Tepenin zirvesinde atı yavaşlattı, böylece denizin ve çevredeki uzak adaların muhteşem manzarasını seyredebildi. Ama bu manzaranın

Ada boyunca ilerlerken yoksulluk rahatsız ediciydi. Hayvan sürüleri, özellikle de büyükbaş hayvanlar olması gerekenden daha küçüktü ve birkaç çiftlik terk edilmiş gibi görünüyordu. Bu manzaralar Thorsay'in son yıllarda yaşadığı sıkıntıların acımasız bir kanıtıydı.

Signy'ye, Duncan'ın en çok ihtiyacı olanlara yardımı olmasaydı durumun ne kadar kötü olacağını sorması gerekiyordu. Kuzeye, kıyıya paralel olarak ilerlerken, büyük turba kesimlerinden birinin yanından geçti. Bu erken saatte kimse çalışmıyordu ama kuruyan büyük turba yığınları vardı. Yakıt kaynağı olarak turba olmadan bu kuzey adaları yaşanmaz hale gelirdi.

En sevdiği tarihi yerlerden birinde, denizin üzerindeki bir burunda inşa edilmiş taş bir broşun ufalanmış dairesel kalıntılarında kısa bir süre durdu. Suyun yüz metre açığında bir yığın vardı - dalgaların amansız vuruşları taşın geri kalanını aşındırıp bu heybetli anıtı Kuzey Denizi'nin gücüne bırakana kadar bir zamanlar uçurumun bir parçası olan uzun, düzensiz şekilli bir sütun.

Kulübeyi daha yakından incelemek için atından inmedi ama her zamanki gibi ne kadar eski olduğunu merak etti. Onu inşa eden insanlar kimlerdi ve kendilerini kime karşı savunuyorlardı? Cevaplar zaman içinde kaybolmuştu ama Signy ile geri döndüğü ilk gün konuştukları antik alanların envanterini çıkarmayı dört gözle bekliyordu. Bir haftadan az bir süre geçmiş olmasına rağmen bu çok uzun zaman önceymiş gibi görünüyordu.

Thor'u Skellig House'a doğru geri çevirdi. "Bakalım uçan hızda gidebilecek misin, delikanlı?" Bu ekstra yürüyüşe en iyi İzlanda atları sahipti ve tüm Thorsay'lılar buna sahip değildi. Bu, uzun mesafeler için tasarlanmamış olsa da, çok hızlı ve yumuşak bir sprint yürüyüşüydü.

Thor tölt'ten kolayca uçar adımlara geçerken, bir tüfek sesi tepelerde yankılandı ve atış çok yakındı. Ramsay küfrederek öne doğru eğildi ve Thor'u son hızına doğru itti. Sanki yukarıdaki tepelerden birinden gelmiş gibi bir silah sesi daha duyuldu. İlk atış kadar yakın değildi, çünkü Ramsay ve Thor ateş edenden hızla uzaklaşıyorlardı.

Başka silah sesi duyulmadı ama Ramsay, denizin kenarındaki patikadan iyice uzaklaşana kadar Thor'u en yüksek hızında tuttu. Sonra atı yavaşlattı ve silah seslerini düşünürken kaşlarını çattı. Thorsay'de pek fazla tüfek yoktu. Büyük toprak sahiplerinin tüfekleri olurdu ve geri dönen askerlerden bazılarının silahlarıyla kaçmayı başarmış olması muhtemeldi. Bu bir kaçak avcı olabilir miydi? Genellikle gizliliği tercih ederlerdi.

Kesinlikle dikkatsiz bir atıştı. Ateşli silah kullanımının ilk derslerinden biri, hedefi net bir şekilde görmeden asla ateş etmemektir.

Belki de tetikçinin görüşü açıktı ve hedefi Ramsay'di. Bu ürpertici bir düşünceydi ve tekrar yemin etti. Herhalde Thorsay'de katil yeni düşmanlar edinecek kadar uzun kalmamıştı! Büyük olasılıkla ateş kazara açılmıştı ya da belki de insanları korkutmaktan hoşlanan, çirkin bir mizah anlayışı olan biri ateş etmişti.

Ramsay Thor'u durdurdu ve arkasındaki tepeleri incelemek için döndü. Thorsay'de çok fazla ağaç yoktu ama arazide çalılar, kayalar ve bir nişancının kendini gizleyebileceği düzensizlikler vardı. Kurşunların nereden geldiğini tahmin etmek imkânsızdı.

Daha önceki neşesi kaybolan Ramsay, Thor'u serinletmek için uçurum patikası boyunca güneye doğru yürümeye devam etti. Kürek kemikleri arasında bir kaşıntı vardı ama adanın huzurunu bozan başka bir silah sesi duymadı.

Güneş, adalılarının kıpırdanmasına yetecek kadar yükselmişti. Mackenzie ailesinin çiftliği olan Thorfield'e yaklaşıırken aklına, geniş bir yelpazedeki insanlarla konuşmak istediğine göre, eski arkadaşlarıyla da başlayabileceği geldi. Broc'u, annesini ve kız kardeşini Duncan'ın cenazesinde görmüştü ama konuşma fırsatı olmamıştı.

Thorfield evi ve çiftlik binası, denizin kıyısında, korunaklı bir arazide yer alıyordu. Ramsay atını yokuştan aşağı eve doğru sürerken, tanıdık görünümlü bir adamın evden çıkıp ahıra doğru gittiğini görünce memnun oldu. Broc'la çocukken kullandıkları alçak ve keskin ıslığı çaldı.

Düdük sesini duyan Broc başını kaldırdı ve elini salladı. Thor koşar adımlarla avluya girerken Ramsay'i geniş bir gülümsemeyle selamladı. "Seni görmek ne güzel! Sabah işlerinde bana yardım etmeye mi geldin?"

Ramsay güldü. "Hayal kurmaya devam et! Bugün, bir kargaşanın ortasında ayakta kalmaya çalışmaktan başka bir şey yapabildiğim ilk gün. Daha çok konuşmak ve belki annenizin mükemmel kahvaltılarından birini istemekle ilgileniyorum."

"Bunu ayarlayabiliriz." Broc, Ramsay'nin bineğinin üzerinde hayran bir süvarinin bakışlarını gezdirdi. "Bu muhteşem bir at eti parçası. Thor'lardan biri mi?"

"Evet, Beşinci Thor. Laird onun şimdiye kadarki en iyi Thor olduğunu söyledi ve ben de aynı fikirdeyim." Ramsay eyerden indi ve Broc'a elini uzattı. "Eve dönüşüne nasıl alışıyorsun?"

"Zevk ve şok karışımı." Broc'un el sıkışması sıkıydı. "Beşinci ve En İyi Thor damızlık hizmeti için uygun mu?"

Ramsay, Thor'u ahıra götürürken düşündü. "Bu kadar ilerisini düşünmemiştim ama onun gibi daha çok at yetiştirmek mantıklı. Onun ilahi benliğine layık kısıraklarınız var mı?"

Broc, Thor'u su ve samanla dolu bir ahıra yerleştirirken içini çekti. "Birkaç tane var. Çiftliğimiz son sıkıntılarda en iyi kısıraklarımızdan birkaçını kaybetti. Yeniden inşa etmemiz gerekiyor ama bu uzun bir mücadele olacak. Ne kadar damızlık ücreti alacaksınız?"

"İlk kısırak için annenizin kahvaltılarından biri yeterli. Gelecekteki ücretleri daha sonra görüşebiliriz."

Broc gülümseyerek, "Teşekkür ederim!" dedi. Sonra bakışları Thor'un arka tarafına gitti ve kaşlarını çatı. "Bir kaza mı geçirdin?"

Ramsay, Broc'un bakışlarını takip etti ve sonra nefesinin altında küfretti. Eyerin hemen arkasında ince bir kan çizgisi vardı. "Thor'un adadaki adımlarını test ederken bana doğru birkaç el ateş edildi. Iskaladıklarını sanmışım ama görünüşe göre bir kurşun onu sıyırmış."

Broc kaşlarını çatı, çok askeri görünüyordu. "Bu iyi bir şey değil." "Benden nefret edebilecek birini tanıyor musun?"

"Tabii ki hayır. Pek çok insan yaşlı laird'in yasını tuttu ama çoğu senin sorumluluklarını üstlenmek için eve dönmüş olmandan memnun görünüyor." Bir süre durakladıktan sonra Broc, "Bir kaçak avcı ya da etrafta kimsenin olmadığını düşünen dikkatsiz bir tetikçi olabilir. Orada arazi oldukça açık."

"Umarım haklısındır." Ramsay'nin bakışları Thor'dan Broc'a kaydı. "Ama şüpheli ya da tehditkâr bir şey duyarsan lütfen bana haber ver."

"Elbette," dedi Broc, bakışları sabitti. "Ama şimdi o yarayla ilgilenilmesi gerekiyor. Hemen döneceğim."

Ramsay, Thor'un eyerini ve eyer bezini çıkardı. Kurşun sağ taraftan gelmişti. Eğer o anda Thor'u hızlı adımlarla yürümesi için tekmelemeseydi, kurşun ona isabet edebilirdi. Hem o hem de Thor çok şanslıydı. Peki bu bir kaza mıydı, yoksa bundan sonra arkasını kollaması mı gerekecekti? Çünkü kesinlikle Skellig House'un içinde kalmayacaktı.

Broc geri döndü ve sıyrığı etkili bir şekilde temizledikten sonra üzerine merhem sürdü. Thor tüm bu süreç boyunca dikkat çekecek kadar kayıtsızdı. Broc hayranlıkla, "Bundan harika bir süvari atı olurdu," dedi.

"Evet, ama eminim harika bir damızlık olmayı tercih edecektir. Hangi erkek tercih etmez ki?"

Broc güldü ve vurulma olayından bir daha söz etmediler. Thor memnuniyetle samanını yerken Ramsay, Broc'a avludan çiftlik evine kadar eşlik etti. Geniş bir binaydı ama evin ana girişi ve kalbi mutfaktı. Broc kapıyı açarak, "İçeri giren bir başıboş hayvan yem istiyor. Onu doyuracak kadar yemeğimiz var mı?"

Oda genişti, geniş bir şöminesi ve kancalara asılı bol miktarda yemek pişirme aleti vardı. Son duvarda Dougal Mackenzie'nin çiftlik özellikle iyi bir yıl geçirdiğinde satın aldığı muhteşem bir dökme demir soba bulunuyordu. Muhtemelen Thorsay'deki tek ocaktı ve ilk kurulduğunda büyük beğeni toplamıştı.

Broc'un annesi Flora Mackenzie bir kâseye yumurta kırarken başını kaldırdı ve gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Çocukken iştahlı olduğunuzu düşündüğümde yeterince yemek olmayabilir! Ama seni görmek güzel evladım. Bu sabah beni evire çevire yemeyi mi planlıyorsun?"

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Ramsay. Çocukken Broc'la birlikte sürekli eve girip çıkmışlardı ve Flora en sevdikleri teyzeleri gibiydi. Broc'un yokluğunda kendi payına çok daha fazla yaşlanmıştı ve saçları gümüş rengine dönmüştü ama gülümsemesi gerçkti.

Geri adım attı, yüzü ciddiye. "Büyükbaban öldüğü için üzgünüm, Kai. Dougal öldükten sonra onun yardımı olmadan nasıl hayatta kalırdık bilmiyorum."

Broc'un babası, dostlarını ve ailesini her zaman çiftliğe davet eden, geniş, neşeli bir adamdı. Ramsay ciddiyetle, "Dougal'ın ölümüne çok üzıldüm," dedi. "Son yıllarda burada çok fazla kayıp oldu."

Seslerden etkilenen siyah saçlı genç bir kadın, elinde bir tabak yulaflı kekle kilerden çıktı. Ramsay'i görünce bir çığlık attı ve tabağı masanın üzerine sonra kendini Ramsay'in üzerine attı. "Kai, gerçekten buradasın! Buna pek inanmadım."

Gülerek ona tekrar sarıldı. "Broc'un küçük kız kardeşinin büyüyüp genç ve güzel bir hanımefendi olduğuna inanamıyorum Maeve!"

"Yalan söylüyorsun ama hoşuma gidiyor," dedi muzipçe. Şimdi on sekiz yaşlarında olmalıydı. Ramsay onu daha önce tanıdığına küçük bir şeydi.

Ramsay, Broc'un küçük kardeşini sormaya cesaret edip edemeyeceğini düşünüyordu ki Flora, "Jamie şu anda Hudson's Bay gemisinde ikinci kaptan, bu yüzden onu pek göremiyoruz ama birkaç ayda bir Thorsay'e geri dönüyor," dedi.

Ramsay, "Bir dahaki sefere buraya geldiğinde onu görmeyi umuyorum," dedi. " buldukça teknelere binerdi, bu yüzden denizi seçmesine şaşırmadım."

Onlar anılar ve geçmiş günlerin hikâyeleri hakkında sohbet ederken, Flora ve Maeve çay demliyor, peynirli ve otlu çırpılmış yumurta, kızarmış patates ve kızarmış yulafli kek tabakları hazırlıyorlardı. Broc süvari birliğindeki yaşamıyla ilgili tüyler ürpertici öyküler anlatıyordu. Ramsay, Broc'un savaşta birçok kez ölümünden kıl payı kurtulduğundan şüpheleniyordu ama olanlardan kolayca söz ediyordu.

Ramsay kendi hikâyelerini hafif ve eğlenceli tutuyor, develere binmenin nasıl bir şey olduğunu ve sonsuz güneş ışığından yorulmanın nasıl mümkün olduğunu anlatıyordu. Thorsay'lılar hiç çok fazla güneş ışığı görmedikleri için bununla alay ettiler.

Ancak kahvaltının doyurucu ve tatmin edici olmasına rağmen hiç et servis edilmediğini belirtti. Geçmişte böyle bir kahvaltıda domuz pastırması, sosis veya jambon ya da büyük olasılıkla her üçü de yer alırdı. Çay da beklenmedikti, Çin harmanı nane ile genişletilmişti. Belli ki para sıkıntısı çekiliyordu.

Kahvaltı bittikten sonra şöyle dedi: "Bayan Mackenzie, sizi görmek büyük bir zevk ama aynı zamanda çiçeği burnunda bir laird olarak size bazı sorular sormak istiyorum. İstekli misiniz, yoksa bana emir mi vereceksiniz?"

İçini çekti ve bakışlarını kahvaltı tabaklarını toplamayı yeni bitirmiş olan kızına çevirdi. "Maeve, yumurtaları toplamanın ve ardından sebze bahçesinde biraz ot ayıklamanın zamanı gelmedi mi?"

Maeve annesine kaşlarını çattı. "Benden kurtulmak istiyorsun." "Kesinlikle," dedi annesi. "Öyleyse defol git!"

Maeve bulaşıkları dizmeyi bitirdi ve odadan fırladı. Çok güzel bir şekilde fırladı.

Kız kardeşi gittikten sonra Broc kuru bir sesle, "Beni de mi dışarı atacaksın?" diye sordu.

Annesi başını salladı. "Hayır, bunların bir kısmını biliyorsun ve bilmen gereken daha çok şey var. Sorularını sor, genç lordum."

"İklim ve hastalık sorunlarını duymuştum ama sadece genel hatlarıyla. Şimdi daha fazla şey öğrenmem gerekiyor ki yardım için ne yapılması gerektiğini daha iyi anlayabileyim. Söyleyeceklerini duymak için adaların her yerindeki insanlarla konuşmak istiyorum ve işe sizinle başlıyorum."

"Şanslı olan ben değil miyim?" Flora eski mizah anlayışıyla konuştu. Masanın altından bir örgü sepeti çıkardı ve beyazdan koyu kahverengiye kadar değişen koyun yününün yumuşak doğal renklerinde bir atkı üzerinde çalışmaya başladı.

"En azından bu şekilde benden çabucak kurtulacaksın." Ramsay'nin kaşları çatıldı. Nereden başlamalı? "Çiftliğiniz Anakara'nın en büyük ve en müreffeh çiftliklerinden biriydi. Her zaman insanlarla dolup taşardı. Bugün terk edilmiş görünüyor. Herkese ne oldu? Umarım hepsi ölmemiştir!"

"Birkaçı ateşten öldü. Çalışabilecek durumda olan birkaç kişi de Thorsay'den ayrılp başka yerlerde, Shetland, Orkney ya da güneyde bir yerlerde çalışmaya gitti. Ama birçoğu kuzeninizin yosun işinde çalışıyor çünkü yosun kesme mevsimi ve ekstra yardıma ihtiyaç var."

Ramsay'nin kaşları kalktı. "Eminim bu iş iyi para getirmiyordur."

"Öyle değil ama bir şey hiç yoktan iyidir." İğneleri sessizlikte tıkırdadı ve devam etti: "Evlerini kaybeden bazı ada burada, çiftlikte kalıyor. Odalar çok lüks değil ama en azından başlarını sokacak bir çatıları var."

Kaşlarını çatı. "Evsiz çok insan var mı?"

"Kaç kişi olduğunu söyleyemem ama iki katına çıkan ve ahırlara taşınan aileler oldu." Elleri hareketsiz kaldı. "İyi yıllar geçirmiştik, bu yüzden Dougal Clanwick Bankası'ndan borç para alarak iyi bir İrlanda koyunu sürüsü ve birinci sınıf bir boğa satın aldı. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu ama Dougal'ın hayatına ve neredeyse çiftliğimize mal oluyordu."

Ramsay irkilerek, "Özür dilerim, anlamıyorum. Bana neyin yanlış gittiğini anlatabilir misiniz?"

"Sığır hastalığı boğayı ve sürümüzün çoğunu öldürdü. Ve koyunlar . . ." Konuşmayı kesti, yüzü kaskatı kesilmişti. "Çok fazla zarar veren şeytan fırtınasını duydun mu? O lanet olası aptal koyunlar fırtınanın tüm şiddetine rağmen bir burunda toplanmışlardı. Dougal sürüyü toplayıp ahıra götürmeye gitti. Burnun ucu denize doğru çöktü ve Dougal ile sürünün çoğunu ve iki çoban köpeğini aldı."

Ramsay bunun acımasız adaletsizliği karşısında nefesinin altında küfretti. "Yani kocanızı ve hayvancılık yatırımınızı bir darbeye kaybettiniz. Banka, çiftlik hasarı atlatıp krediyi ödeyene kadar sizinle çalışmak istemedi mi?"

"Banka hemen geri ödeme talep etti." Ağzı buruştu. "Müdür özür diledi ama sorunların bankanın kaynaklarını o kadar zorladığını ve bize daha fazla zaman veremeyeceğini söyledi. Bana Thorfield'i satın almaya hazır birinin olduğu söylendi. İşte o zaman büyükbaban devreye girdi." Oğluna bakarken bakışları sertleşti. "Sana borcumuzu ödeyeceğiz! Yemin ederim."

"Kesinlikle öyle olacak," dedi Broc sessizce.

Ramsay ayağa kalkarken, "Biliyorum," dedi. "Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim. Ve kahvaltı için."

"Önündeki görevi kıskanmıyorum delikanlı," dedi Flora. "Ama buna hazır olacağını biliyorum."

Onun kendisine olan inancını paylaşmayı diledi. Thor'a binip Skellig House'a doğru uzanan uçurum patikası boyunca güneye dönerken, listeler yapmaya ve birikimlerinin tamir edilmesi gerekenleri tamir etmek için ne kadar gidebileceğini hesaplamaya başladı. Yeterince değil ama iyi bir başlangıç yapabiliirdi.

Patika onu Deniz Kulübesi'nin yanından geçirdi ve aşağıdaki kumsal boyunca yürüyen bir figür gördü. Signy, peşinde köpeğiyle izin gününün tadını çıkarıyordu.

Onu tanıyan tek kişi o değildi. Thor mutlu bir kişneme sesi çıkardı ve Deniz Kulübesi'ne giden açılı patikadan aşağıya doğru fırladı. Ramsay şaşkınlıkla bineğine başını uzattı. Thor kulübenin etrafında döndü ve bir dağ keçisi kadar emin adımlarla sahile indi.

Signy toynak sesiyle döndü. Uzun boyu ela gözleriyle uyumlu bir örtüyle sarılmış, kızıl altın saçları rüzgârda dans eden ve yüzü sağlıklı renklerle parlayan muhteşem bir kadındı.

İçine beklenmedik bir sevinç doldu. Signy'nin memnuniyetle gülümsediğini görmek, karşılaştığı her şeyin üstesinden gelinebilir görünmesini sağladı.

Bölüm 12

Thor hızla ona doğru koşup kum ve çakıl taşları arasında kayarak durduğunda Signy yüksek sesle güldü, Fiona da bir hoş geldin havlaması attı. "Thor!" Zarif boynunu ve kulaklarını okşamak için uzandı. "Nasılsın benim güzel oğlum? Sana elma ya da havuç veremediğim için üzgünüm."

Ramsay sıırttı. "Büyükbabam ata binemeyecek kadar zayıfladıktan sonra Thor'u kimin çalıştırdığını merak ediyordum. Belli ki seyislerden biri değilmiş."

Aygır ağzıyla onu dürttüğünde Signy başını kaldırıp baktı, sonra da köpeğin burnuna dokundu. "Laird adına çok fazla ata binmem gerekiyordu ve Thor'un da egzersize ihtiyacı vardı. Onunla her zaman özel bir ilişkimiz oldu, bu yüzden çok iyi gitti. Ama artık o sizin atınız, tabii ki."

"Bundan pek emin değilim," dedi Ramsay eğlenerek. "Thor merhaba demeye oldukça kararlıydı."

"Bir haftadır onunla at binmeye çıkamadım, muhtemelen beni özlemiştir." Parlak boynunu tekrar okşadı.

"Bir hafta önce hala Aberdeen'den kuzeye doğru yelken açtığıma inanmak zor." Ayrılmaya hazırlanmak için Thor'un dizginlerini topladı. "İzin gününü nasıl geçiriyorsun?"

Kıkırdadı. "Geç uyudum, yeni bir kurabiye yaptım ve yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Buna alışabilirim."

Kaşları kalktı. "Huzursuz olman ve seni meşgul edecek daha fazla göreve ihtiyaç duyman ne kadar sürer?"

"İki gün mü? Belki de üç." Onun arkadaşlığının tadını çıkarırken, bir anlık dürtüyle, "Ama şimdilik biraz kurabiye ve çay ister misin?" dedi.

Bir an tereddüt etti. "Boş zamanlarınıza müdahale etmemeliyim ama çay ve kurabiye çok iyi olur."

Ramsay attan indi ve Thor'u kumsal boyunca geri götürdü, atın Signy'nin ters tarafında yürüyordu. Onu izlemekten hoşlanıyordu, sadece uzun boylu, fit ve yakışıklı olduğu için değil, aynı zamanda rahatça hareket ettiği için. Kendi evindeymiş gibi bir havası vardı.

çekici bir vücudu vardı. Kendi kendine gülümsedi ve bunun Thor'un hareket tarzına oldukça benzediğini düşündü.

Kendisine bakmaması gerektiğini hatırlatarak, "Belirli bir yere mi gidiyordunuz, yoksa sadece zevk için mi?" diye sordu.

"Çok erken uyandım ve Thor'un yürüyüşünü kontrol etmeye karar verdim."

"Kusursuzlar," dedi. "Daha iyi bir Thorsayan atı görmedim, gerçi büyükbabanın neredeyse onun kadar iyi birkaç atı daha var."

"Eve dönerken Thorfield'a uğradım ve Broc'un neredeyse ilk yaptığı şey bana damızlık ücretlerini sormak oldu."

"Büyükbaban bunu onaylardı," dedi Signy. "Thor'u bir damızlık olarak ayarlamaktan bahsetmişti ama bir türlü fırsat bulamamıştı. Thor'un hizmetleri için ne kadar ücret alacaksınız?"

"Broc'a Thor'un baktığı ilk kısarak için annesinin kahvaltılarında birinin yeterli olacağını söyledim ama ilerisi için ücretler konusunda daha fazla düşünmem gerekecek." Kaşlarını çatı. "Broc'a nakit fiyat vermediğim için memnunum. Kahvaltıda Mackenzie'lerin ne kadar zor zamanlar geçirdiğini öğrendim."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Saf çelikten bir omurgaya sahip olan Flora bile Thorfield'i kaybetmekle tehdit edildiğinde neredeyse yıkılacaktı. Tanrıya şükür ki yaşlı laird bunu engelleyebilmişti. "Korkunç bir dönemdi ama sanırım en kötüsünü atlattılar."

Onları kulübenin etrafından dolaştırarak uçurumdan aşağı inen patikanın dibindeki düzlük alana götürdü. Kulübe bir tarafta, kayalık diğer tarafta olduğu için rüzgârdan korunuyordu ve Signy evin duvarına küçük bir sulama teknesi ve demir bir halka yerleştirmişti. "Ben su ve battaniyesini getirirken Thor'u bağlar mısınız?"

Ramsay itaat ederken, "Burası Thor'un ikinci evi gibi görünüyor," dedi.

"Burada birkaç gece geçirdi."

Onu Skellig House'a götürüp sabah tekrar alacağım," diye itiraf etti ve Fiona'nın peşinden içeri girdi. Bir kovaya su doldurdu ve Thor'un bir derbi galibi için yeterince iyi olan at battaniyesini topladı.

Kovayı yalağa boşaltırken, Ramsay battaniyeyi Thor'un sırtına örttü. Kulübeye girdiklerinde, "Bunu hiç düşünmemiştim ama suyunuz nereden geliyor?" diye sordu.

"Yukarıdaki kayalıkta bir kaynak var. Birkaç yıl önce büyükbabanız kulübeye tatlı su getirmek için borular döşedi. Yüksek bir yerden geldiği için suyu basit bir musluk kontrol ediyor." Signy musluğu çevirdi.

musluğu açıp çaydanlığı doldurduktan sonra ateşin üzerine koydu. "Büyükannenizin bu kulübeyi Skellig House'un yoğunluğundan kaçmak için kullandığını biliyor muydunuz?"

Şaşırmış görünüyordu. "Düzenli olarak birkaç saatliğine ortadan kaybolduğunu hatırlıyorum, ama bunun üzerinde fazla düşünmemiştim. Dikiş odasına çekildiğini sanıyordum."

Signy ona bir sandalye gösterdi. "Bazen bunu yapardı ama gerçekten mahremiyet istediğinde buraya gelirdi çünkü onu bulmak daha zordu. Onun daveti olmadan kimsenin kulübeye girmesine izin verilmezdi." Signy bir kavanozu açtı ve içinden bir avuç dolusu kurabiye ve zencefilli çörek çıkardı. Küçük bir parça kurabiyeyi Fiona'ya attı, sonra geri kalanını küçük bir tabağa koydu. "Bir çocuğun etrafındakilere karşı bu kadar kayıtsız kalabilmesi olağanüstü," diye gözlemledi. "Skellig House genellikle gelip giden insanlarla doluydu,

Bu yüzden büyükannem görünmediğinde fark etmedim."

"Huzuru, sessizliği ve denizin sesini severdi. Buraya kitap okumaya ya da ev işlerini yapmaya gelirdi. Ya da dokumaya." Signy uzun ön odanın köşesindeki küçük dokuma tezgâhını işaret etti. "O dokuma tezgahı onundu. Benden çok daha iyi bir dokumacıydı ama kışın onu kullanmayı ve yanımda oturduğunu hayal etmeyi seviyorum."

"Burada bu kadar rahat olmama şaşmamalı," dedi Ramsay sessizce. "Bu alanı kendi sıcaklığıyla doldurmuş olmalı."

"Ben de sık sık aynı şeyi düşünmüşümdür. Yaşlı lorddan burada yaşayıp yaşayamayacağımı sormamın nedenlerinden biri de buydu." Signy ayağa kalktı ve en sevdiği çaydanlığa kaynar su doldurdu. "Ve artık Deniz Kulübesi benim."

"Olması gerektiği gibi." Pencereden dışarı, uçsuz bucaksız dalgalara baktı. "Burası daha çok senin yerin gibi görünüyor."

"Öyle," dedi sessizce fincanları yerleştirip içlerine çay doldururken. "Şimdi gelin ve çayınızı için."

Sandalyelerden birine yerleşti ve parmak uçlarını çaydanlığın kıvrımlı kenarlarında gezdirdi. "Bu kırmızı eşyalara bayıldım ve Jansen çömlekçiliğini ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum."

Signy, Ramsay'in çaydanlığa dokunduğu gibi onun çıplak tenini okşadığını hızlı ve ateşli bir şekilde hayal etti. Ramsay başını kaldırdı ve bakışları rahatsız edici derecede yoğun bir an boyunca karşılaştı. Onun da benzer bir şey düşünüp düşünmediğini merak ederken nefes almayı unuttu....

Sertçe yutkundu, sonra bir kare kurabiye aldı. "Adalara seyahat etmeye başlamam gerekiyor. Ertesi gün yola çıkmayı düşünüyorum."

yarın bir hafta kadar sürecek bir ilk yolculuk için. Benimle gelebilir misin?"

Önümüzdeki haftalarda onun yol arkadaşı ve rehberi olma fikrinden ne kadar hoşlandığını belli etmek istemediği rahatça başını salladı. "Evet, bence her seferinde sadece birkaç gün uzakta olmak akıllıca olur. Her yönden üzerinize gelen işler olacak."

"Haklı olduğunuza eminim. İlk ziyaretimiz Kuzen Roald'ın yosun işlerine olacak. Cenazeden daha az resmi bir ortamda onu daha yakından tanımak istiyorum." Bir parça zencefilli çörek yedi. "Bu da senin kurabiyen kadar güzel. Seçmek zor, o yüzden ikisinden de birer tane daha alacağım." İkinci kurabiyeyi de yedikten sonra, "Roald hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"O iyi bir iş adamı ve çalışkan biri." Signy cevabını düşünürken çayına bal karıştırdı. "Thorsay kolay bir yer değil ve adalıların çoğu komşularını kollar çünkü birbirimize ihtiyacımız var. Ama Roald sadece kendisiyle ve servetini ve gücünü nasıl artıracığıyla ilgileniyor. Kötü biri değil ama kendi çıkarlarıyla komşularının çıkarları arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa her seferinde kendini seçer."

Ramsay, "Ben de gençken onun hakkında böyle düşünürdüm ve görünüşe göre pek değişmemiş," diye yorum yaptı. "Peki ya çocukları?"

"Gördüğüm kadarıyla ikisi de burada huzursuz ve Edinburgh' gitmeyi tercih ediyorlar. Annabel sosyeteye girip zengin bir koca bulmak ve Edinburgh'da hatta Londra'da yaşamak istiyor. Sanırım Axel de aynı şeyleri hissediyor. Şehirde genç bir adam olmak için para ve özgürlük istiyor ama Roald onları burada, Thorsay'de tutuyor. Yerel sosyetenin en tepesindeler ama Thorsay onlar için yeterince büyük değil. Annabel'in seninle çılgınca flört etmesini ve Axel'in de üstünlüğünü kanıtlamaya çalışmasını bekle," dedi Signy kuru bir sesle.

Ramsay düşünceli bir ifadeyle, "Kör ve gerçek, sanırım," dedi. "Bu yüzden mümkün olduğunca mesafemi korumam ve onlardan kaçamadığım zamanlarda da dikkatli davranmam gerekiyor."

"Büyükbaban da Roald ve ailesini böyle idare ediyordu. Eğer onu rahat bırakırsanız, o da sizi rahat bırakacaktır."

"Ama ya onun çıkarları benim Thorsay planlarımla çatışırsa?" diye sordu yüksek sesle düşünerek. "O zaman ne olacak?"

"O zaman sen ve Roald dövüşün," dedi Signy sakince. "Kim kazanacak?"

Onun yüzünü inceledi. "Roald hile yapardı, ama yine de bence sen kazanırdın. Her iki durumda da, ikiniz arasındaki çatışma muhtemelen

Thorsay."

"Mümkünse barışı korumak en iyisi," dedi Ramsay. "Yapabilirsem yaparım." Çay bardağını boşalttı ve ayağa kalktı. "Skellig Evi'ne dönsem iyi olacak. Dediğin gibi, her yönden iş gelecek."

O da ayağa kalktı.

"Yosun işlerini ziyaret ettikten sonra, geceyi Clanwick'ten sonra en büyük Anakara kasabası olan Skillness'ta bir handa geçirebiliriz. Balıkçılık filosu büyüdü ve çok sayıda ticaret gemisi de buraya uğruyor. Buraya dönerken uğramak isteyebileceğiniz birkaç çiftçi var. Size bir öneri listesi hazırlayacağım."

Ramsay şapkasını takarken tereddütle, "Bunu daha önce düşünmeliydim," dedi. "Genç ve çekici bir kadınla seyahat etmem skandal sayılır mı? İtibarınızı zedelemek istemem."

Güldü. "Yaşlı laird adına yaptığım tüm yolculuklardan sonra, sanırım fahri bir erkek olarak kabul ediliyorum. Korunmaya ihtiyacı olan evlenilebilir genç bir kadın değilim."

Kapıyı açarken, "Sizi fahri bir adam olarak düşünenler dikkatini vermiyor," dedi. "Çay, kek ve içgörüler için teşekkür ederim. Bu öğleden sonra büyükbabamın mali kayıtlarını incelerken bana yardımcı olacaklar."

"Beni sahilde uzun ve tembel bir yürüyüş yaparken hayal edin," dedi neşeyle. "Hesapları sana bırakıyorum. Yarın Skellig House'a geleceğim ve ilk yolculuğunuzun ayrıntılarını halledebiliriz."

Fiona'yla birlikte onu dışarı kadar izlediler ve Thor'a veda ettiler. Ramsay atın örtüsünü çıkarıp eyere geçerken, "Kalbini tutanın Thor olduğu dikkatimden kaçmadı," dedi.

"Çok iyi görünüyor," diye dikkat .

"Ve beş yürüyüşü var. Onun üstünlüğünü kabul ediyorum." Gülümseyerek patikadan kayalığa doğru atını sürdü ve güneye doğru gözden kayboldu.

At battaniyesini katladı ve kulübeye girdi. Ramsay ile seyahat etmek ilginç olacaktı. Asıl soru, birlikte geçirdikleri zamanın skandala dönüşmesini *isteyip istemediği*ydi.

* * *

Skellig House'a dönüş yolunda gökyüzü bulutlanmıştı ve Thor ahıra döndüğünde hava iyice kararmıştı. Thor'un

Çölde seyahat etmenin kavurucu sıcaklığı ve susuzluğu ve yağmuru tercih ettiğine karar verdi.

Thor'u aygırın ahırına götürdüğünde, karısı kahya olan gürbüz baş seyis Jamie Donovan tarafından karşılandı. "Beşinci Thor hakkında ne düşünüyorsun, delikanlı?"

Yine ona delikanlı diyen bir başka yaşlı hizmetkâr. "Muhteşem bir at," dedi Ramsay güler yüzle, atı tımar etmeye başlarken. "Tüm Thorsayian yürüyüşlerine sahip ve onları mükemmel bir şekilde sergiliyor. Ayrıca bir aygıra göre çok terbiyeli."

"Bu Bayan Signy'nin etkisi," dedi Donovan. "Bayan Signy üzerine bindiğinde bir kedi yavrusu gibi mırlıyor."

"Fark ettim," dedi Ramsay atın boynunu ve sırtını hafif daireler çizerek fırçalarken. "Aslında, ben eve dönerken onu Sea Cottage'da ziyaret etmek için ısrar etti."

Donovan kıkırdadı. "Evet, ona aşık."

Thor'un yelesini taramaya başlarken kuru bir sesle, "Teknik olarak Thor bana ait ama böylesine güzel bir aşkı bitirmek yanlış olur," dedi.

"Önemli değil, tüm atlar onu seviyor. Laird ona Loki'yi verdi, Thor'un üvey kardeşi. Şuradaki ahırda duran kestane rengi bir iğdiş." Çenesiyle işaret etti. "İyi bir attır ama daha küçüktür. Thor senin kilon için daha iyi."

Ramsay şöyle bir baktı. Rengi Signy'ninkini tamamlayan kırmızı kestane rengi, yakışıklı bir iğdişti. Bu düşünceye gülümsedi. "İskandinav tanrıları arasında Loki, Thor'un üvey kardeşidir. At Loki de Tanrı Loki gibi yaramazlık yapan biri mi?"

Donovan, "Hayır, o Bayan Signy'nin üzerine titreyen iyi bir binek atı," dedi.

"Eğer laird önce onun zamanını talep etmemiş olsaydı, ahırda çalışması için onu işe alırdım." Ramsay, Thor'un diğer tarafına dönüp tımar etmeye devam ederken, solunda beliren gri bir ışıkla irkildi. Döndü ve Odin'in kutunun duvarına sıçradığını ve şimdi gözlerini kırpmadan Ramsay'e baktığını gördü. tek altın gözü.

"Odin!" diye bağırdı, kediyi gördüğüne ne kadar sevindiğine şaşırmıştı. "Temelli gittiğini sanmıştım."

Kedinin başını kaşımak için uzandı ve Odin'in uzun patisiyle tokatlandı. Ama bu dostça bir tokattı ve ardından Odin kulaklarını kaşımak için başını uzattı. Ramsay ona uyararak, "Odin ahırda mı yaşıyordu? Yaşlı laird'in öldüğü gecedan beri onu görmedim."

"Buraya hiç gelmedi." Donovan, Ramsay'nin bakımıyla mırıldanmaya başlayan kediyi inceledi. "Eskiden zamanının çoğunu ahırda geçirirdi ve iyi bir fare ve sıçan avcısıdır. Ama laird hastalanınca eve taşındı. Ona iyi bir arkadaş oldu."

Ramsay, "Büyükbabam öldüğünde uluyarak gecenin karanlığına doğru koştu," dedi. "O fırtınada uçurumdan aşağı sürüklenmiş olabileceğinden korkuyordum."

Donovan düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım kendi yöntemleriyle yas tutması gerekiyordu," dedi. "Şimdi geri döndü ve seni yeni laird olarak kabul etti. Kendini onurlandırılmış hissetmelisin."

Ramsay kedinin gri başını ve boğazını kaşımaya devam ederken eğlenerek, "Hissettiğim şey manipüle edilmiş," dedi. "Etkileyici bir mırıltısı var."

"Ve onu nasıl kullanacağını da biliyor," dedi yaşlı seyis gülerek. "Seni kolayca kazanıyor gibi görünüyor."

"Bakalım eve girip hesaplara bakmaya başladığımda benimle ne kadar kalacak."

Donovan, "Eğer işin içinde yemek varsa, o da orada olacaktır," diye tahmin etti.

"Bana katılmak ister misin?" Ramsay Odin'e sordu. "İçinde senin için biraz peynir olabilir."

Kedi yere atladı ve evin olduğu yöne doğru koşarak uzaklaştı. Ramsay gülümseyerek Odin'i içeri kadar takip etti ve mutfağın önünden geçerken ince bir dilim peynir kesti. Kedi onu mideye indirdi, sonra Ramsay'e yaşlı laird'in çalışma odasında katıldı ve orada güneşli bir yere uzanıp horlamaya başladı.

Ramsay mali durum hakkında bir fikir edinmek için en son hesap defterlerini gözden geçirdi. Hesaplar basitti, gelir ve giderler listelenmişti. Son üç yılda pek bir şey olmamıştı ama büyükbabasının sağlığının giderek kötüleştiğini yaşlı adamın el yazısında görebiliyordu.

Sonra Signy'nin ona bahsettiği vazodan özel dosya kutusunun anahtarını çıkardı. Bu belgeler çok daha az açıktı. Karalanmış notlar isimleri ve para miktarlarını listeliyor ama ne için olduklarına dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Ayrıca merkezi Edinburgh'da bulunan Bank of Scotland'da yaklaşık beş bin sterlin olduğunu gösteren bir hesap özeti buldu. Hesap özeti güncelse, para işe yarayabilirdi ama gelmişti? Normal hesaplarda görünmüyordu.

Bakışları, halının üzerinde güneş ışığını takip etmek için yer değiştirmiş olan Odin'e kaydı. "Yaşlı laird neyin peşindeydi, Odin?"

Kedi sırtı Ramsay'e dönük olacak şekilde yuvarlandı. Ondan yardım gelmedi. Ramsay kâğıtları tekrar kilitledi ve Signy'nin bazı bilgiler verebileceğini umdu.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Ramsay, ertesi sabah keşif gezisinin başlangıcı için geldiğinde Signy'nin giyim tarzı karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Dizlerinin hemen üzerine kadar inen yırtmaçlı bir etek giymiş, üzerine ağır siyah örgü çoraplar ve iyi giyilmiş binici çizmeleri geçirmişti. Biçimli bacaklarının görüntüsü kısa süreliğine nefes almasını engelledi.

Bakışlarını başka yöne çevirmek için kendini zorlayarak, "Çok mantıklı bir binicilik kostümüne benziyor," dedi.

"Öyle," dedi kayıtsızca. "Thorsay yolları çoğunlukla arabalar için yeterince iyi değildir, bu yüzden çok uzağa seyahat etmek isteyen her kadının ata binmesi gerekir ve ata binmek daha iyidir." Yırtmaçlı eteğini ve tozluklarını işaret etti. "Bu fikri ortaya attığımdan beri Thorsayianlı kadın biniciler için oldukça moda bir kostüm haline geldi."

Bu kıyafetin sadece ata binmeyi kolaylaştırdığı için değil, Signy'nin bunu giyecek cesareti olduğu için moda olduğundan şüpheleniyordu. Onun öncülük ettiği yerde diğer kadınlar da onu takip ediyordu. "İngiliz kadınları da benzer bir şeyi benimsemeli" diye yorum yaptı.

Ön salonda orantısız bir şekilde duran heybesini kaldırdı. "Notlarım ve bazı giysilerim var ve mutfak bize cömert bir öğle yemeği sağladı. Thorsay'de seyahat etmenin ilk kuralını da hatırladım."

Signy kıkırdadı. "Su geçirmez bir dış giysi de dahil olmak üzere birkaç kat giysi bulundurun, çünkü herhangi bir günde kesinlikle en azından biraz yağmur yağacaktır."

"Aynen öyle." Heybeleri bir omzunun üzerine attı. "çıkalım mı? Fesatlık Tanrısı Loki ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Benim Loki'm aslında çok tatlıdır." Signy, Ramsay'e bir bakış atmadan önce kendi heybesini kaldırdı. "Resmi işler için çok fazla ata bindiğim için yaşlı laird birkaç yıl önce onu bana verdi. Büyükbaban binemez hale gelene kadar Thor'a binmeye başlamamıştım."

"Kendine ait bir atı fazlasıyla hak ettin," dedi hafifçe.

Ahırlara kadar olan kısa mesafeyi birlikte yürüdüler ve Donovan'ın her iki atı da eyerlemiş ve gitmeye hazır olduğunu gördüler. Signy yaklaştıkça iki at da coşkuyla ona doğru koşmaya başladı. Signy güldü ve her iki eliyle birini okşadı. "Thor, Thorsayian ırkının özüdür, Loki ise Arap atalarına bir geri dönüştür. Gerçek bir Thorsayian'ın ekstra yürüyüşlerini yapamaz ama ikisi de çok güzel atlardır."

Donovan, Signy'nin heybelerini alıp Loki'nin üzerine koyarken, "İyi huylu bir Thorsayian atından iyisi yoktur," diye onayladı.

Ramsay heybesini Thor'a doğru salladı. "Hatırladığım kadarıyla adanın ana yolu Clanwick'ten Skillness'a ve Roald'ın yosun işlerine gidiyor ama ben tepelerin üzerinden geçen eski yoldan gitmek istiyorum. O yol boyunca bazı harabeler vardı."

"Nasıl isterseniz. Yıllardır o yoldan gitmemiştim, bu yüzden keyifli bir yolculuk olacak." Signy, Loki'ye binmek için bir binek taşı kullandı ve Ramsay'nin ona yardım etme fırsatını elinden aldı. Kendine daha fazla fırsat olacağını hatırlatarak Thor'a bindi.

Thorsay'i yeniden keşfetmeyi, insanlarla tanışmayı ve bazı eski kalıntıları incelemeyi dört gözle bekliyordu. Ama en çok da Signy'yle baş başa vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

* * *

Signy, Ramsay'le birlikte at sürmenin ilginç olduğunu fark etti. Sürekli sessiz bir tetikte olma hali vardı, muhtemelen deve sırtında tehlikeli arazilerde seyahat ederken geliştirdiği bir alışkanlıktı bu. Çok az insan görüyorlardı ama gördüklerinde Ramsay kendini tanıtıyor ve birkaç dakika sohbet ediyordu.

Herkes yaşlı laird'in ölümünü duymuştu ve insanlar uzun süredir ortalarda görünmeyen torununu merak ediyordu. Çoğu ilk başta temkinliydi ama Ramsay kolay çekiciliği ve hayatları ve Thorsay'de ne gibi değişiklikler görmek istedikleriyle ilgili sorularıyla kısa sürede onları kazandı.

Böyle bir karşılaşmadan sonra yola devam ettiklerinde Signy, "Sen doğuştan politikacısın, Kai," diye gözlemledi.

Acı çekmiş görünüyordu. "Görüyorum ki yine bana hakaretler yağdırmaya başlamışsın."

Güldü. "Bu aslında bir iltifattı. İnsanlarla konuşmakta ve onların onayını kazanmakta iyisin. Bu Thorsay lideri için iyi bir beceri çünkü Thorsaylılar bağımsız ve . Bunu biliyorum

İstediyin hayat bu değildi ama yine de buradasın, ciddi bir şekilde konuşuyor, dinliyor ve arkadaş ediniyorsun."

Bir kaya yığınının etrafında dönerlerken sessiz kaldı. "Hayır, bu benim seçeceğim bir hayat değil," dedi sonunda. "Ama yol boyunca bir yerlerde kendimi öldürtmediğimi varsayarsak, bu her zaman benim kaderim oldu. Seyahatlerimi sonlandırdığım için pişmanım ama bu ..." Onları ayıran kısa mesafeye baktı, bakışları niyetliydi. "Bu doğru hissettiriyor."

Sözlerinde özel bir anlam olup olmadığını merak ederek başka tarafa baktı. "Herkesin iyiliği için sevindim. Asık suratlı bir laird korkunç derecede can sıkıcı olurdu."

Kıkırdadı. "Eminim öyledir. Sana surat asmamaya çalışacağım."

İlerideki tepeyi işaret etti. "Harabeler Gökyüzü Tepesi'nin üstünde. Sanırım Anakara'nın en yüksek noktası. Öğle yemeği için durmak için iyi bir yer."

"Yemeğe hazırım, sanırım atlar da öyle. Gençken bir ya da iki kez yukarıdaki eski taşların arasında dolaşmışım ama burası eski bir çiftlik kalıntısı gibi görünüyordu ve pek ilgimi çekmemişti. O zamandan beri pek çok harabeyi ziyaret ettim, belki şimdi bu alan hakkında daha anlayışlı olabilirim."

Alçak, düzensiz taş duvarlar ve bir kule kalıntısıyla taçlanan tepenin zirvesine giden dolambaçlı yolu tırmanırken kısa süreli bir yağmur fırtınası üzerlerinden geçti. Ramsay, Thor'u durdurdu. "Buradan görünen manzaraya bak! Tüm Anakara'yı ve etrafındaki denizleri görebiliyoruz. Acaba burası bir gözetleme kulesi olarak kullanılmış olabilir mi?"

Loki'yi onun yanında durdurdu. "Bunu daha önce düşünmemiştim ama haklı olabilirsin. Burası ejderha gemilerini ya da diğer istilacıları tespit etmek için çok uygun bir yer olabilir. Bir gözetleme kulesinden ve gözetleme ateşlerinden eski hikâyeler olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum."

"Eski masalcılardan bazılarını bulmam gerekecek." Atından indi. "Ama şimdi, öğle yemeği!"

* * *

Ramsay atları otlatmaya koyulurken Signy de öğle yemeğini rüzgârdan biraz koruma sağlayan yıkık bir duvarın yanına yerleştirdi. Yüzü güneye dönüktü, bu yüzden belli belirsiz görünen güneşten sıcaklık alıyordu. Zemin ıslaktı.

Ancak birkaç taş oturmak için uygundu ve onları nemli çimlerden uzak tutuyordu.

Ekmek, peynir ve soğan turşusundan oluşan yemek basit ve lezzetliydi, özellikle de birayla yıkandığında. Ramsay her zaman iştahlıydı ve bunun değişmediğini görmek Signy'yi eğlendirdi. Son peynirini de bitirdikten sonra, "Laird'in hesaplarında ilginç bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Normal hesap defterleri anlaşılırdı ama anlamadığım özel bir dosya vardı. Birkaç yerel isim listelenmiş, ardından da 'Mümkün olduğunda geri ödenmek üzere elli pound borç' gibi bir not düşülmüştü. Şart yok, faiz oranı yok, sadece isim ve miktar."

Paltosunun iç cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve Signy'ye uzattı. "Burada bir sayfa var. Sana bir şey ifade ediyor mu?"

İsimleri ve numaraları taradı. "Zor durumdaki insanlara verdiği paraya benziyor ve harcamalar kredi olarak tanımlanıyor çünkü birçok Thorsay'lı sadaka alma fikrinden nefret ediyor."

"Böyle bir şey olabilir mi diye merak ettim. Çok nazik."

Signy başını salladı. "Birinin gururundan başka bir şeyi kalmadığında, onu da elinden almak ."

Kağıdı aldı ve iç cebine geri koydu. "Daha da şaşırtıcı olanı, İskoçya Bankası'ndan gelen ve beş bin sterlinin biraz üzerinde bir bakiye gösteren hesap özetiydi."

Signy bakakaldı. "Bu küçük bir servet."

"Evet ve son birkaç yıldır gelirlerin ne kadar düşük olduğu düşünülürse bu paranın nereden geldiğini merak ediyorum." Ramsay kaşlarını çattı. "Clanwick Bankası büyükbabamın bankasıydı. Acaba Clanwick'ten alamadığı bir kredi için İskoçya Bankası'na mı gitti? Ama kredi koşullarını ya da geri ödemesini açıklayan hiçbir belge yok."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Signy. "Keşke bu kadar ketum olmasaydı!"

"de öyle. Bankanın ne öğrenmek için Edinburgh'a yazmam gerekecek."

"Bu kredileri tahsil etmeye çalışır mısınız?" diye sordu tedirginlikle.

Kaşları çatıldı. "Benim ne tür bir adam olduğumu düşünüyorsun? Elbette değilsin." "Senin öyle olduğuna düşünmüyordum ama Roald o borçları verseydi öyle olurdu."

Son birasını da yuttu. "Bunun basit bir iş meselesi olduğunu söyledim."

"Doğru ama Thorsay bir iş yeri değil. Bu kutsal bir emanet."

Onun sözleri karşısında gözlerini kırptırdı. Aynı fikirdeydi ama Ramsay'nin de aynı şekilde hissettiğini fark etmemiştir. Öyle düşünmese burada olmazdı herhalde.

Fincanları ve yemekten arta kalanları toplarken, "Çeşitli harabelerin çizimleriyle ilgilendiğiniz için eskiz defterimi getirdim. Devam etmeden önce hızlıca birkaç çizim yapabilirim."

"Zamanımız var mı? Yosun işlerine ulaşmamızın ne kadar süreceğinden emin değilim."

"Burası adanın en dar kısmı, dolayısıyla burada daha çok şey keşfedebilir ve öğleden sonra bitmeden çalışmalara ulaşabiliriz."

"Mükemmel! Harabelere daha yakından bakmayı çok isterim." Ramsay heybesine doğru ilerledi ve bir not defteri ile tuhaf bir alet çıkardı.

"Elindeki o alet de ne?" Signy kendi heybesinden çizim setini çıkarırken sordu.

Küçük bir kürek ortaya çıkarmak için sapını açtı. "Çıplak eller harabeleri kurcalamak için pek iyi değil. Bu fikri ben buldum ve Konstantinopolis'teki bir demirci bunu benim için yaptı. Kolayca taşınabilecek kadar küçük ve araştırma için çok kullanışlı."

"Tam da her antikacının ihtiyacı olan şey," dedi gülümseyerek.

"Ellerini kirletmekten çekinmedikleri sürece. Orijinal yapıların ne kadarının kaldığını görmek istiyorum." Rüzgârı engelleyen duvarın etrafından dolanırken yüzünde coşkulu bir ifade vardı.

Gözlerindeki parıltı, onu evinden bu kadar uzağa sürükleyen antikacılık merakının bir kanıtıydı. Signy, Thorsay'de onun ilgisini çekecek kadar harabe olduğunu umuyordu.

Elinde çizim seti, duvarın etrafında onu takip etti. Kit, içinde tableti, tableti desteklemek için ince bir tahta ve birkaç çeşit çizim kalemi bulunan düz, su geçirmez bir keseydi. Ramsay onu daha yakına çağırdı. "Bu ana binanın ana hatlarını görebiliyorsun. Oldukça büyük ve görünüşe göre birkaç ek bina da var. Ne yazık ki taşların çoğu başka amaçlarla kullanılmak üzere atılmış, ama yine de burası hakkında bir fikir edinmek için yeterince taş var. Alanın etrafında bir savunma hendeği varmış gibi görünüyor, ancak şimdi çoğunlukla dolmuş durumda."

Onun hareketlerini takip ettikçe, rastgele taş parçaları gibi görünen şeylerin insan yapımı olduğu açıktı.

"Ne çizmemi istersiniz?" diye sordu. "Kulenin kalıntıları manzara en çekici olanı, ama sanırım siz

daha çok alanın doğru bir şekilde kaydedilmesiyle ilgileniyor."

"Aynen öyle." Birkaç metre sağa doğru ilerledi. "Sanırım burası iyi bir manzara olacak. Önce benimle birlikte arazide yürümek ister misin?"

Başını salladı. "Bu bana ne çizeceğim konusunda daha iyi bir fikir verecektir." Çizme giydiğine memnun olarak çiftlik kalıntılarının etrafında ona eşlik etti. Yapının ilk zamanlarını hayal etmeyi mümkün kılan silik çizgileri veya çöküntüleri işaret etmesi şaşırtıcı derecede ilginçti. Muhtemelen burada bir giriş, belki de burada bir depo vardı. Onun önerileri bölgeyi canlandırdı.

"Bu kalıntıların ne kadar eski olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Eski! Yüzyıllarca." Dağınık taşların geçmişin ana hatlarını çizdiği çimenlik alana baktı. "Bu alanda çok uzun bir süre boyunca birden fazla bina olmuş olabilir."

Kaşları çatıldı. "Bunun doğru olup olmadığını nasıl öğrenebilirsiniz?"

"Aşağıda daha fazla kalıntı katmanı olup olmadığını görmek için kazarak, sonra da bulunanları incelemek için uzun zaman harcayarak." Küçük küreğini salladı. "Eskiçağ araştırmaları sabırsızlar için değildir."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, merakla.

"Basit cevap, eski kalıntıları büyüleyici bulmam." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Büyüleyicilik geçmişe duyulan meraktan kaynaklanıyor. Burada kimler yaşadı ve hayatları nasıldı? Akraba olarak tanıyabileceğimiz insanlar mıydı, yoksa dil, düşünce ve görünüş bakımından tamamen yabancı görünecek kadar farklılar mıydı? Bu bağlamda, farklı çağlarda burada yaşamış birkaç farklı halk var mıydı? Büyük olasılıkla, ama geride bıraktıklarını incelemeden bunu asla bilemeyiz."

"Sizden mükemmel bir üniversite hocası olur," dedi hayranlıkla. "Daha fazlasını öğrenmek için ilgimi uyandırılıyorsunuz. Thorsay'de tüm adalara dağılmış çok sayıda harabe, dikili taş ve kule var ama ben bunlar hakkında pek düşünmedim. Ama bu taşların anlatacak sayısız hikâyesi var, değil mi?"

Sırıttı. "Senden bir antikacı yapacağım."

"Belki," dedi, gülümsemesine karşılık vererek. Sonra ıslak, yaylı çimenlerin üzerinden geçerek tüm alanı iyi görebileceği bir taş tüneğe doğru ilerledi.

Kurşun kalemle çizmeye başladı. Daha sonra çizime mürekkeple son halini verebilirdi ama kurşun kalem daha hızlı ve düzeltmesi daha kolaydı. Görünür taşları çizerken kendini burada yaşamış insanları düşünürken buldu.

Onların dünyası neye benziyordu? Elbette aileler, sevgi dolu çiftler ve yaramaz çocuklar vardı. Ne giyiyorlardı? Bu kadar kuzeyde sıcak tutan giysiler. Elbette koyunları vardı ve yünlü kumaşlar yapabiliyorlardı. Ramsay'nin geçmişe duyduğu hayranlığı anlamaya başlıyordu.

Genel taslağı bitirdikten sonra, en ilginç tek yapı olan ve iyi bir yakın çekim oluşturacak yıkık kulenin iyi bir görüntüsüne geçti. Kulenin alt kısmında hiç pencere görünmüyordu - geriye kalan tek şeydi - belki de saldırganların kolayca erişmesini engellemek için.

Ramsay, "Signy?" diye seslendiğinde taslağı neredeyse bitirmişti. Sana gösterecek ilginç bir şeyim var."

Elindeki malzemeleri keseye doldurdu ve onun sesini takip etti. Baş, yapının en uzak kenarının hemen ötesinde zar zor görülebiliyordu.

Alçak, düzensiz duvara ulaştığında, adamın bir tür çukurun içinde durduğunu ve karşı duvarı heyecanla kazdığını gördü. "Ne buldun?" diye sordu. "Gömülü hazine mi?"

Güldü. "Antik hazine. Burası bir çöplük."

"Çöp yığını mı?" dedi şüpheyle. "Onu ilginç kılan ne?"

"İnsanların nasıl yaşadığını gösteriyor. Ne yediklerini, ne kullandıklarını, ne . Gerçekten de hazine. Bir göz atmak için aşağı inin." Elini ona doğru uzattı.

Alçak duvarı aştı ve adamın eline uzandı ama çukurun kenarındaki çimenler önceki yağmurdan dolayı ıslak ve kaygandı. Elini yakalayamadan ıslak çimlerin üzerinde kaydı ve adamın üzerine yuvarlandı.

Adam geriye doğru düştü ve kadın da onunla birlikte düştü, yüzü adamınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Çok özür dilerim!" diye haykırdı, adamın zayıf bedeninin sıcaklığının ve gücünün farkındaydı. "Seni incittim mi?"

Üzerinden atlamaya çalıştı ama adamın sağ kolu beline dolandı ve onu bir sevgilinin kucaklaması kadar yakın tuttu.

Bakışları onunkileri yakaladı, gri derinlikler yoğunlaştı ve ikisini de bu samimi ana kilitledi. "Dediğim gibi, mezarlar beklenmedik hazineler barındırabilir," dedi boğuk bir sesle. Sonra onu bir öpücüğün içine çekti.

Bölüm 14

İlk şaşkınlık anından sonra Signy, Ramsay'nin öpücüğünü hızlı, spontane bir zevk olarak buldu. Daha önce onu öptüğünde, bu tatlı bir keşif kucaklaşması olmuştu. Onun sıcak, güçlü gövdesine uzanmak kanını şok edici yeni şekillerde karıştırdı.

Daha rahat bir pozisyon almak için ona karşı kıpırdandı. Nefesini içine çekti ve elleri vücudunda gezindi, sırtını yumuşattı ve kalçalarına dayanmadan önce belinin kıvrımlarını şekillendirdi, onları kendisine doğru çekti. Kadının alt bedeni ona karşı titreşmeye başladı, daha fazlasını istiyordu. Neyi istiyordu?

Kendi tepkileri karşısında şoke olmuş bir halde, kendini ondan uzaklaştırdı ve geri çekilerek çukurun ucuna yaslandı. Gisela'nın nasıl olup da sağduyuyu kenara bırakıp Ramsay'le yattığını ve bunun felaketle sonuçlandığını ilk kez gerçekten anlıyordu. Gisela onu sevmişti ve Ramsay de onu sevmişti.

Sesi titreyerek, "Bunun kötü bir fikir olduğuna karar vermemiş miydik?" dedi.

Gözlerini kapadı ve ürpertici bir nefes aldı, sonra gözlerini açtı ve sırtı çukurun diğer ucuna dayanana kadar ondan uzaklaştı, bu da onu yaklaşık altı metre uzakta tutuyordu. "Evet ama nedenini hatırlamakta güçlük çekiyorum," dedi, yüzü gergindi.

"Çünkü çok erken. Çok fazla karmaşık faktör var." Kararsız bir nefes aldı. "Benim tarafımda çok fazla şüphe var."

"Bunların hepsi iyi nedenler," dedi sessizce. "Zaman bunları çözmemize yardımcı olacak."

"Biz diye bir şey var mı? Ayı ayrı sen ve ben olduğumuzu sanıyordum." Yine de belki de *biz* olmaya başladıklarına dair huzursuz bir his vardı içinde. Gevşemiş saçlarını geriye doğru taradı ve ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Ve gerçekten, Kai, bir bataklık mı? Burası dünyanın sofistike erkeklerinin tercih ettiği baştan çıkarma yeri mi?"

Bir kahkaha attı ve yüz ifadesi yumuşadı. "*Savoir faire*'den yoksun," diye kabul etti. "Ama bir tanrıça tarafından saldırıya uğrayan bir erkek ne yapabilir ki?"

Homurdandı. "Yağcılıkla tanrıça olunmaz. Beni görmem için çağırdığınız ilginç şey her neyse o daha iyi bir konu olurdu."

"Evet! Geçici olarak unutmuşum." İfadesi odaklandı ve sağ dizinin yanındaki bir çömlek parçasını almak için eğildi. Üzerindeki gevşek toprağı temizledikten sonra ona uzattı. "Bak."

Parçayı incelerken elinde evirip çevirdi. Yaklaşık on beş santim genişliğinde, sığ bir kâsenin üçte biri gibi görünüyordu. Rengi doğal kilin yumuşak ten rengiydi ve yüzeyi sert ve pürüzsüzdü, ancak sırlı olduğunu düşünmüyordu. Kâsenin kenarı önce sola, sonra sağa doğru çaprazlama uzanan yivli çizgilerle desenliydi. "Bu neden özel?"

"Çok eski," diye cevap verdi.

Parçaya kaşlarını çatarak baktı. "Kaç yaşında ve bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Tereddüt etti. "Çok, çok eski, sanırım, neden böyle hissettiğimi açıklamak zor olsa da. Keşiflerim sırasında çok sayıda çanak çömlek parçası ve diğer eserlerle uğraştığım için geliştirdiğim bir tür altıncı his. Birkaç yıl önce, çoğu eşyanın yaşının bilindiği özel bir antika müzesini ziyaret ederek kendimi test ettim. Çeşitli nesneleri elime aldım ve bana eski gibi geliyorsa gerçekten de eski olduklarını fark ettim. Kaç yaşında olduklarına dair tahminlerim doğru aralıktaydı. Yüzyıllık bir aralık olsa da."

"Bu ilginç," diye itiraf etti. "Belki de Thorsay'de yaşayarak bu altıncı hissi erken geliştirmeye başladın, çünkü adaların her eski eserler var."

"Eğer öyleyse, sen de benzer bir his edinmiş olabilirsin. Gözlerinizi kapatın ve şu kâse parçasına konsantre olun ve yaşı hakkında bir fikir edinip edinmeyeceğinize bakın."

İtaatkâr bir şekilde gözlerini kapadı ve çömlek parçasına odaklandı. yapan elleri, yemek hazırlarken gülen kadınları, çok mütevazı bir evde değerli bir eşya olan çanağı düşündü. Şaşırarak gözlerini açtı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bu kırık kâse uzun zamandır bu çöplükteymiş. Kaç yıllık olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Başını iki yana salladı. "Yüzyıllar, muhtemelen birçoğu. Hiç böyle bir çömlek parçası görmemiştim."

"Bende de benzer bir kâse var, sadece sağlam ve biraz daha küçük," dedi ona parçayı geri verirken. "Yaşı hakkında hiç düşünmemiştim."

Anında tetikte oldu. "Gerçekten mi? Nereden geldi bu?"

"Onu Sandsay'deki eski bir kalenin kalıntılarında buldum. Orada bir çiftçi ailesini ziyaret ediyordum ve çocuklardan biri benden bir oyun oynamamı istediğinde kaseyi buldum."

onunla birlikte eski taşların arasında. Kaseyi bulmam tamamen şanstı. Çiftçi ve karısı onu saklayabileceğimi söyledi. O büyüklükte bir kaseye ihtiyacım olduğunda kullanıyorum."

Güldü. "Görmek isterdim. Eski hissettiriyor mu?"

Düşündü. "Bunu hiç düşünmemiştim ama nerede bulduğumu düşünürsek, eminim öyledir. Eve gittiğimde daha yakından bakacağım." Ayağa fırladı. "Ve bu çöplükten çıkma vaktimiz geldi!"

Ramsay ayağa kalktı ve çizmelerindeki kiri temizledi ama bakışları çukurun yan duvarındaydı. "Biraz daha kazarsam ne bulabilirim acaba?"

"Bugün olmaz," dedi kararlı bir şekilde. "Yosun işlerine makul bir saatte ulaşmak istiyorsak yola koyulmamız gerekiyor."

"Biraz daha kazmaya vaktin yok mu?" diye sordu, gözlerinde muzip bir parıltıyla. Küçük küreğini düz zemine fırlattı, sonra yüzeye çıktı ve ona elini uzatmak için döndü.

Çukur, yardımının işe yarayacağı kadar derindi. Kadının düz zemine çıkmasına kolayca yardım etti, sonra da elini tutmaya devam etti. Tehlikeli bir çekicilikle gülümseyerek usulca, "Sanırım gerçekten bir *biz varız*," dedi.

"Bu da senin tanrıçalar hakkındaki saçmalıklarla aynı kategoride," dedi hoş bir şekilde. "Ve eğer elimi bırakmazsan, seni tekrar çöplüğe iteyeğim."

Güldü ve onu bıraktı. "Eğer yaparsan, küreğimi yere atmanı isteyeceğim, böylece tekrar kazmaya başlayabilirim."

Gözlerini devirdi ama gülümsüyordu. "Atına bin Ramsay. Çöplük çok uzun zamandır burada ve bir dahaki gelişinde de burada olacak."

"Evet, öğretmen hanım," dedi sahte bir itaatle.

Onun aptalca davrandığını söyleyebilirdi ama yapmadı. Onun gülümsediğini görmek güzeldi.

* * *

Yosun işlerini görmeden önce kokusunu almışlardı. Denizin üzerindeki son tepeye vardıklarında Ramsay burnunu kırıştırdı ve atları durdurarak bölgeyi incelemeye başladı. "Thorsay'den ayrıldığımdan beri yosun yakıldığıнын kokusunu almamıştım ama bu keskin koku beni hemen buraya getirdi."

Signy, "Rüzgâr denizden esiyor, bu yüzden tam etkisini alıyoruz," diye gözlemledi. "Thorsay'den ayrılmadan önce fabrikayı hiç ziyaret ettiniz mi?"

"Bir ya da iki kez." Kiremit kaplı kumsalın uzun, geniş kavisini inceledi. Gelgit başladığında sığıklardan yosun toplanırdı. Kıyıdan birkaç yüz metre açıkta alçak bir adacık uzanıyordu ve adacıkla kıyı arasındaki alan bol miktarda dalgalanan deniz yosunu kaynağıydı. Her iki cinsiyetten birkaç düzine işçi kısa oraklarla yosun topluyor, iki iri yarı adam da yosun dolu el arabalarını kıyıya doğru itiyordu.

Signy, "Sahilin en sol ucundaki binada ofisler ve depolar bulunuyor," diye açıkladı.

Ramsay depolama alanının yanında kısa bir iskele olduğunu fark etti, ancak şu anda buraya hiçbir tekne yanaşmamıştı. Kıyı boyunca dağınık halde, yosunu değerli cürufuna kadar yakmak için kullanılan bir dizi fırın vardı. Kapalı çömlek fırınlarının aksine, bu fırınlar sığ, taş kenarlı, yaklaşık bir metre genişliğinde ve bir ayak kadar derinliğinde ateş çukurlarıydı. İslî figürler ateşlerle ilgileniyor, kenarlardan alevlerin içine yosun itiyorlardı. Fırınlardan yükselen koyu duman bulutlarını gözlemleyen Ramsay, "Kumsal, Sicilya'daki Etna Yanardağı çevresindeki volkanik düzlüklere benziyor" dedi.

"En azından lav püskürmüyor." Signy'nin burnu kıristtı. "Sadece kötü kokular var."

"Su her zaman bu kadar dalgalı mıdır?" diye sordu. "Burada, adanın Atlantik tarafında, akıntıların güçlü ve genellikle tehlikeli olduğunu biliyorum."

"Genellikle su daha sakin olur," dedi Signy. "Bu yüksek dalgalar okyanustaki bir fırtınanın sonucu olmalı."

"Gelgit yükseldiği için kesicilerin yakında gelmesi gerekecek." Ramsay suyun içindeki işçileri inceledi. "Burası hatırladığımdan daha yoğun. Daha çok işçi yosun kesiyor. Yamaçta kurumaya bırakılmış daha fazla yosun. Daha fazla fırın ve etraftaki bitkileri sarartan daha fazla duman. En sağdaki bina yeni, değil mi?"

"Evet, siz ayrıldığınızdan beri epey bir genişleme oldu. Sağdaki bina, gelgit yükseldiğinde ve çalışamadıklarında işçilerin kullanması için bir dinlenme alanı. Sular tekrar çekilene kadar evlerine gidecek kadar yakın oturmayanlar barınakta kalıp ateşin başında ısınabilir, çay yapabilir, kestirebilir ya da kağıt oynayabilirler."

Ramsay şaşırarak, "Roald ne kadar da aydınlanmış," dedi.

"Yaşlı laird bunu Roald'a oldukça güçlü bir şekilde önerdi," dedi Signy. "Sanırım dinlenme kulübesini inşa etmeye teşvik etmek için bazı vergileri bir yıllığına askıya almayı teklif etti."

Ramsay bunu duyduğuna şaşırmamıştı. Büyükbabası her zaman Thorsay'lıların yaşamlarını iyileştirmeye çalışmıştı. "Laird için iyi olmuş. Yosun toplamak zorlu bir iş."

"Hasat çoğunlukla gün ışığının on yedi ya da on sekiz saat sürdüğü yaz aylarında yapılır, ancak iş çok yoğundur. Bazı insanlar erken gelgitlerde yosunları kesmek için gece yarısı kalkıyor." Signy yosun toplayan insanları incelerken bir eliyle gözlerini gölgeledi. "Gelgit hızla yaklaşıyor, bu yüzden yakında işi bırakıp tekrar çekilmesini beklemeleri gerekecek."

"Aşağı inip merhaba deme zamanı." Ramsay, Thor'u iş yerlerine inen yol boyunca harekete geçirdi.

"Roald burada çok vakit geçiriyor mu?" diye sordu aşağı inerlerken.

"Sanırım haftada birkaç gün," diye yanıtladı. "Axel de burada vakit geçiriyor."

Ramsay kuru bir sesle, "Yosun işlerinin onun tarzı olmadığını düşünürdüm," dedi.

"Tahminimce buradan nefret ediyor ama aile parasının nereden geldiğini biliyor," dedi aynı kurulukla. "Roald ve Axel'in altında bir genel müdür var, Bay Drummond. Tüm günlük işleri o denetliyor ve çok yetenekli biri." Sağ tarafı işaret etti. "Şurada evinin çatısını görebilirsiniz. Rüzgârdan korunmak için denizden geriye çekilmiş."

İşyerine yaklaştıklarında Ramsay, fırınlarla ilgilenen insanların dumandan ve pis kokudan kaçınmak için rüzgârın ters yönünde durduklarını gördü. Suyun içindeki işçilerin aksine, en azından onlar sıcaktı.

Ramsay ve Signy ofis binasının yanında atlarından indiler. Biraz temkinli görünen Axel, arkasında iri yapılı, yaşlı bir adamla ortaya çıktı. "Merhaba kuzen," dedi Axel. "Seni beklemiyorduk."

"Adalara yeniden alışmaya çalışıyorum," dedi Ramsay elini uzatırken hoş bir ifadeyle. "Yosun işleriniz Thorsay'deki en önemli işlerden biri olduğu için, burası başlamak için makul bir yer gibi görünüyor."

Signy yaşlı adamı selamladı. "Bay Drummond, sizi görmek ne güzel. Yeni lord Kai Ramsay ile tanıştınız mı?"

"Hayır, onu büyükbabasının cenazesinde uzaktan görmüştüm ama doğru dürüst tanışmadık." Drummond Ramsay'in elini sıktı, selamlaşırken bakışları dosdoğruydı. "Kaybınız için üzgünüm. Büyük bir lorddu ve onu özleyeceğiz."

Son bir güç hamlesiyle kıza ulaştı ve çırpınan kollarından birini yakaladı. Kız onu yakaladı ve ikisi de suya düştü ama kız

İkisinin de hayatını riske attığını anlayacak kadar akli başındaydı. Kadın tutuşunu gevşetti ve adam ikisinin de başını suyun üstüne çıkarmayı başardı.

"Aferin Tilda! Şimdi sırt üstü yat ve seni kıyıya çekmeme izin ver." Kız itaat edince, adam sol kolunu kızın ince göğsüne doladı ve sağ koluyla okşayarak ve tekmeleyerek sahile doğru ilerlemeye başladı.

Ama tek kolun gücü iki kolunkinden çok daha azdı ve akıntı onları kıyıda daha uzağa sürüklüyordu. Deniz kenarında büyüdüğü için suya saygı duymuş ama ondan asla korkmamıştı. Soğuk ve hızlı akıntıya karşı verdiği savaşı yavaş yavaş kaybettiğinin acımasızca farkına vardı. İkisi de karayı göremeden boğulabilirdi.

Ölmek için çok aptalca bir yoldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Signy bir yosun kesicisinin tehlikede olduğunu ancak fark edebilmişti ki Ramsay ceketini ve botlarını suya sürüklenmemeleri için bir kenara atarak uzaklaştı. Suyu her zaman sevmiştir ve güçlü bir yüzücüydü ama mücadele ettiği akıntının gücünü fark ettiğinde neredeyse nefesi kesiliyordu. Burada gelgitler her zaman güçlü olsa da, bugün dalgalar her zamankinden daha şiddetliydi.

Drummond, Axel ve yosun kesiciler endişeli görünüyorlardı ve bir kadın ağlıyordu ama kimse bir şey *yapmıyordu*. İhtiyaç duyulan şey bir cankurtaran botuydu ve hiç yoktu.

Ramsay kıza yetişmişti ve kıyıya dönmeye çalışıyordu ama artan akıntıya karşı çok az ilerleme kaydediyordu. Bir yüzücünün soğuk suda ne kadar çabuk yorulacağını düşününce panik Signy'yi felç etmekle tehdit etti.

Ağzı gerildi. Bir teknesi yoktu ama Thor'u vardı ve Thorsayian atları suyu severdi. Ayrıca insanlardan daha büyük ve daha güçlüydüler. Bu düşünce aklına gelir gelmez kulak tırmalayan bir ısıklık çaldı.

Thor hafifçe bağlanmıştı ve onun çağrısını duyunca dizginleri çözdü ve kumsalda ona doğru koşmaya başladı. Gelgitler arasında dinlenmek için kullanılan basit kulübe yakınlardaydı ve kadın dış duvarda kuruması için bir balık ağının asılı olduğunu gördü.

Thor ona ulaştığında, kadın ağı duvardan çekmişti. Aygır kayarak onun yanında durdu, çakıllı kumsaldaki çakıl taşlarını tekmeliyor ve halinden memnun görünüyordu.

"Aferin oğlum!" diye haykırdı eyere doğru sallanırken. Neyse ki üzengiler onun için sadece biraz uzundu. İş görürlerdi.

Bu sahili gelgit sırasında görmüştü ve kumsalın en sağ ucunda denize doğru uzanan bir kum setinin olduğunu biliyordu. Bu yüksek suda görünmüyordu ama Thor'la birlikte onu takip ederlerse suyun yeterince sığ olacağını ve atın yüzücülere olan mesafenin büyük bir kısmında ayağını sabit tutabileceğini düşündü.

Tanrı'ya barın yeri konusunda haklı çıkması için dua ederek, "Kai!" diye bağırdı. Thor'u suya itti. *Kai!*"

Thor bu yeni oyunun tadını çıkararak mutlu bir şekilde dalgalara daldı. Kai'nin adını tekrar bağırdı ve bu kez Kai onu duydu. Yönünü değiştirdi, böylece acı verici bir yavaşlıkla da olsa ona doğru ilerliyordu.

Su giderek derinleşiyor, Thor'un sırtına kadar geliyordu ve Kai ile kız Signy'nin yanından geçmek üzereydi. Eğer bu olursa, kaybolacaklardı. Ağı yeterince uzağa fırlatabilmesi için dua eden Signy, bir ucunu Kai'ye doğru fırlatırken diğer ucuna tutundu.

Kai ağa doğru hamle yaptı, uzun bedeni ve sağ kolu uzanmıştı. Signy dehşet verici bir an için ıskaladığını düşündü ama sonra ağ onu neredeyse eyerinden çekecek bir şiddetle sarsıldı.

Kalbi küt küt atarken Thor'u durdurdu. Su kalçalarına kadar geliyordu ve ağ, diğer ucundaki iki kişinin ağırlığıyla sağa doğru sallanıyordu.

Buraya kadar her şey yolunda. Thor'u dikkatle döndürdü ve onlar ağı ve değerli yükünü arkalarından çekerken o da kıyıya doğru yürümeye başladı.

Thor çakıllı kumsala tırmanana kadar ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti. Drummond ve birkaç kesici ona yetişmişti ve ağı kıyıya çekme işini onlar devraldı. Drummond Tilda'yı kollarına aldı ve onu sudan çıkardı.

"Biri ateş yaksın

Dinlenme kulübesi!" diye bağırdı.

Ramsay sendeleyerek ayağa kalktı ve Thor'un boynuna yığılan Signy'ye doğru atıldı. "En iyisi. At. Şimdiye kadarki," diye soludu.

Adamın omzu dizinin yanındaydı, o da elini omzuna koydu ve bunun ne kadar yakın bir koşu olduğunu bildiği için yüreği ürperdi. "Nasılsın?"

"Hasar yok ama bir daha asla yüzmeye gidemeyebilirim." Başını kaldırdı ve bitkin gri gözleriyle ona baktı. "Rán İskandinav deniz tanrıçası, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam, insanları yakalamak için kullandığı bir ağı vardı. Görünüşe göre o senin tanrıçan."

Signy güldü ve parmaklarını onun doymuş saçlarında gezdirdi, hayatta olduğu için son derece minnettardı. "İyi hatırlıyorsun. Güzel bir sandal tercih ederdim ama elimizdeki tek şey bir ağdı."

Axel Ramsay'in soğuk sesi, "İyi yüzdün kuzen. Ve çok iyi bir at. Satılık mı?"

Ramsay başını salladı. "Bence o muhtemelen malikânenin bir parçası. Skellig Evi'ne ve lairdship'e ait." Thor'un boynunu okşadı.

"İnanılmaz, binicisi de öyle. Signy ve Thor olmasaydı boğulurduk."

Thor'dan kayarak Ramsay'ın karşı tarafına geçti. "Burada olmamız büyük şans. Bir dahaki sefere burada olmayacağız ve muhtemelen birileri boğulacak. Axel, bence güvenlik önlemi olarak burada birkaç sandal bulundurmalısın. Biri deponun yanındaki iskelede, diğeri de sahilin bu ucunda."

"Yedek sandalımız yok," diye itiraz etti. "Bu tür şeyler düzenli olarak gerçekleşmez."

Drummond onlara katılırken, "Hayır, ama daha önce de oldu ve Tanrı'nın merhametine bakın ki henüz kimse boğulmadı," dedi. "Bir çift sandal bulundurmak mükemmel bir fikir Bayan Signy. Her birinde bir ipe bağlı birer can simidi olsun."

"Kulağa para israfı gibi geliyor," diye homurdandı Axel. "Ve gereksiz."

Drummond sert bir ses tonuyla, "İnsanların gereksiz yere boğulması da israftır," dedi.

Signy, Drummond'un halkı, Axel'in ise kârları için endişelendiği bu iki adam arasındaki gerilimi sezmişti. Roald hangi adamı destekleyecekti? Oğlundan daha pragmatikti ve daha iyi bir işadamıydı. Birkaç cankurtaran botu çok pahalıya mal olmazdı ve itibarı için de iyi olurdu.

Ramsay hoş bir tavırla, "Eğer iki sandal ve can kurtarma ekipmanı kurmazsanız, bunu gerektiren bir emir vereceğim. İyi bir işveren olmak iyi bir iştir."

Axel ağzı sıkı bir şekilde, "Sanırım haklısın," dedi.

Drummond, "Ben icabına bakarım," dedi. Signy ve Ramsay'e dönerek, "İliklerinize kadar üşümüş olmalısınız. Dinlenme kulübesine gelin ve ısının."

Signy soğuk rüzgârda titrediğini fark etti. "Umarım çaydanlık çoktan kaynamıştır."

Aralarında Thor olduğu halde barakaya doğru kısa mesafeyi yürümeye başladıklarında Ramsay, "Ve çayın üzerine dökmek için bir şişe iyi viski var," diye onayladı.

Drummond ceketinin iç cebinden gümüş bir matara çıkararak, "Kulübede genellikle ruhlar olmaz," dedi. "Ama bu sefer, evet."

Signy'nin Drummond'un en büyük oğlu olarak tanıdığı genç bir adam onlara doğru geldi. Dedi ki, "Ben Harald Drummond, efendim. Atınızı ahırımıza götüreceğim."

onu ovun ve karnının doyduğundan emin olun."

Ramsay elini uzattı. "Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak bir zevk." "Atım Loki'yi de alabilir misiniz?" Signy sordu. "Henüz gelmedi. Herkesi kurtardı ama o ve Thor bugün uzun yolculuklar yaptı."

"Memnuniyetle. İkisi de harika atlar." Harald dizginleri alıp Thor'u uzaklaştırdı ve sahilde Loki'nin bağlı olduğu ofis binasına doğru ilerledi.

Dinlenme kulübesine ulaştılar ve kapı onları içeri almak için açıldı. İçerisi kalabalıktı ve kuruyan ıslak insanlar yüzünden hava nemliydi.

İki kadın öne çıkıp Signy ve Ramsay'e kuru battaniyeler verdiler. "Tanrı ikinizi de korusun!" dedi kadınlardan yaşlı olanı yoğun bir sesle. "Tilda kuzenimin çocuğu ve çok tatlı bir kız. Yosun kesmek için yeterince güçlü olmadığını söyledim ama o eve yardım etmek için çalışmakta ısrar etti."

"Tilda cesur bir kız," dedi Ramsay. "Ve zeki. İkimizi de panik içinde boğmak yerine işbirliği yaptı."

Signy battaniyeyi sıkıca etrafına sararken Drummond onları kalabalığın arasından geçirdi. "Gelin ateşin yanına oturun. Çay geliyor. Yanında da viski."

"Teşekkür ," dedi Ramsay. "Ama Tilda nerede? O mi?"

"Evet efendim," dedi kız gibi bir ses, dişleri gıcırdayarak. Ses, ateşin yanındaki bir başka sandalyede oturan sarmalanmış bir figürden geliyordu.

Signy bu kez kızın elf yüzünü ve beyaz-sarı saçlarını tanıdı. "Tilda!" diye haykırdı. "Yosun kesicilere katıldığını fark etmemiştim."

"Büyükbabam öldü," dedi kız sertçe. "Kuzenim beni yanına aldı ama yardıma ihtiyacım vardı."

Signy, Tilda'nın yanındaki sandalyeye oturdu ve kızın soğuk elini tuttu. "Öğretmenlik eğitimi bıraktığın için üzgünüm. Çok iyi gidiyordun."

Tilda omuzlarını silkti, yüzü buruşmuştu. "Böyle olması gerekmiyordu, bayan."

Signy kaşlarını çatı. Tilda gençti ama gerçek bir öğretmenin içgüdülerine sahipti. Yosun kesicisi olmak bu kadar küçük, zayıf bir kız için ağır bir işti. Aklına bir fikir geldi. "Skillness'ta yaşayan bir arkadaşım, kreşteki çocuklarına yardım edecek ve onlara okuma yazmanın temellerini öğretecek birini bulmak istediğini söyledi. İlgilenir misin?"

"Buna bayılırım!" Tilda denize doğru baktı ve ürperdi. "Çok iyi bir yosun kesicisi değildim ama yosunlarla çalışmayı seviyorum."

küçükler."

Drummond içkileriyle çıkageldi, bolca viski katılmış sıcak çay. Signy ağzını yakmak istemediğinden dikkatli bir şekilde yudumladı, sonra içine bir sıcaklık yayılınca zevkle iç çekti.

Drummond, "Siz ikiniz bu gece benim evimde kalmak ister misiniz? Bir sürü odamız var ve sizinkiler kurutulurken kuru giysilerinizi ödünç alabilirsiniz."

Signy Ramsay'e baktı, o da başıyla onayladı. "Bunu çok isteriz, Mr. Drummond. Uzun bir gün oldu."

Drummond memnun bir ifadeyle, "Karıma bir mesaj göndereceğim," dedi.

Müdür Ramsay alçak sesle, "Gerçekten de kreş hizmetçisi ve öğretmen kombinasyonu arayan biri var mı?" diye sordu. "Eğittiğim öğretmenlerden biri evli ve Skillness'ta yaşıyor. Evli ve Skillness'ta yaşıyor. Şu anda üç çocuğu var ve kocasına işinde yardım ediyor. Son mektubunda çocuklarla ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Eminim Tilda'ya sahip olmaktan mutluluk duyacaktır."

"Öğretmen ağınız gerçekten de Thorsay'ın tamamını kapsıyor," diye gözlemledi. "Çok faydalı."

"Ağ büyümeye devam ediyor çünkü öğretmenlerim evlenmeye çok meyilli, bu yüzden her zaman daha fazlasına ihtiyaç var," dedi gülümseyerek.

"Thorsay, Amerika Birleşik Devletleri gibi bir cumhuriyet olsaydı ve kadınlar oy kullanabilseydi,

Sen de laird seçilirdin," dedi ciddi bir şekilde.

Güldü. "Fantastik bir hayal gücün var."

"Sensiz nasıl idare ederdim bilmiyorum," dedi ciddi bir şekilde.

"Nasıl laird olunacağını çok yakında öğrenecektin. Üç ay sonra bana ihtiyacın kalmayacak."

Ve o gün geldiğinde Signy adalardan ayrılmakta özgür olacaktı. Bu konuyu Ramsay'le konuşması gerekiyordu, hem de hemen.

* * *

Drummond'ların evi oldukça büyük ve moderndi ve aileyle birlikte yedikleri akşam yemeği gayri resmi, samimi ve eğiticiydi. Ramsay yosun ticareti hakkında daha fazla bilgi edindi, ürünün sabun ve cam üretiminde kullanılmak üzere Güney'de nereye gönderildiği de dahil. Ayrıca, kendisini ilgiyle dinleyen ve kendi fikirleri de olan Bay Drummond ile güvenlik konularını tartıştı.

Ramsay, Signy ve yaşlı Drummond'lar, şöminedeki saat on kez çalıncaya ve ev sahipleri iyi geceler demek için ayağa kalkıncaya kadar salonda yanan ateşin etrafında konuştular. Signy esnemesini gizleyerek, "Ben de yakında geceyi sonlandıracağım, ama önümüzdeki birkaç gün içinde izleyeceğimiz yol hakkında lordla konuşmak istiyorum," dedi.

Bayan Drummond gülümseyerek başını salladı. "Thorsay Laird'leri sensiz ne yapardı, Signy?"

"İdare ederlerdi," dedi Signy, gülümsemesine karşılık vererek, "ama o kadar da iyi değil."

Ev sahipleri çekildikten sonra Ramsay, "Umarım tartışma kısa sürer. Merdivenleri tırmanacak kadar bile enerjim yok."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum, bu yüzden kısa tutacağım." Signy sulandırılmış yerel viskisinden küçük bir yudum aldı. "Thorsay ile yeniden tanıştığın ilk günün hakkında ne düşünüyorsun?"

Ramsay güldü. "Umarım gelecekteki ziyaretlerin hiçbiri bu kadar yorucu olmaz! Ama buna değdi. Yosun ticaretini daha iyi anladım ve arkadaş olacağımızı umduğum iyi insanlarla tanıştım."

"Ayrıca tüm Thorsay'lıların sevgisini kazanma yolunda uzun bir yol kat ettiniz," diye gözlemledi. "Genç bir kızı kurtarmak için hayatını riske attığın hikâyesi hafta sonuna kadar tüm adalara yayılmış olacak. Sen bir kahramansın ve adalılarımız lordlarının kahraman olmasından hoşlanırlar. Hayattan daha büyük, büyükbaban gibi."

"Senin hızlı düşünmen ve ata binmen olmasaydı ölü bir kahraman olurum." Suyu azalmış viskisinden bir yudum aldı. "Atçılık."

Signy gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Çok yakın bir koşuydu. Harald Drummond bana Thor'un bu gece yulaf alacağını söyledi."

"Yani hepimiz iyi yemek yedik. Bayan Drummond'un iyi bir aşçısı var." Yorgun bir iç geçirdi. "Gelecek günlerde ne bekleyebilirim?"

"Skillness'ta Thorsay'in en önemli gemi sahiplerinden bazılarıyla tanışacak, onların endişelerini ve lordun ne yapmasını istediklerini öğreneceksiniz. Daha sonra sahili güneye doğru takip edeceğiz ve bazı balıkçı köylerini, Anakara'daki en büyük keten fabrikasını ve birkaç küçük yosun fabrikasını ziyaret edebilirsiniz."

Başını salladı. "Skellig House'a dönmeden önce bazı çiftçilerle tanışacak mıyım?"

"Evet, Bay Smithson'a bir ziyarette bulunacağız. Thorsay'deki çiftçiler arasında en fazla ekim alanına sahip olan kişi. Arazide yapılacak bir değişikliği görüşmek istiyor."

geleneksel beş yıllık ürün rotasyonu. Beyaz yoncanın genellikle otlatma için ot yetiştirme yılında ilgili bir şey."

Ramsay'in kaşları çatıldı. "Sanırım yoncanın toprağı önemli ölçüde iyileştirdiğine dair bir şeyler okumuştum, yani kulağı iyi bir fikir gibi geliyor. Bay Smithson bunu neden benimle tartışma ihtiyacı duysun ki? Herhalde kendi tarlalarında istediğini yapıyordur."

"Sanırım yeni lorddan maddi ve manevi destek isteyecektir."

Ramsay acı çekmiş görünüyordu. "Manevi destek kolay ama maddi kısmını bilemiyorum. Onunla konuşmaktan mutluluk duyarım elbette. Başka?"

"Eğer zamanlamayı doğru yaparsak," dedi muzipçe, "yıllık ba' oyunu için yaz gündönümünde Clanwick'te olabilirsiniz."

Ramsay inledi. Ba', Kuzey ve Güney gibi rakip coğrafi bölgelerden gelen takımların bir topu limana taşımak için öfkeyle mücadele ettiği coşkulu bir olaydı. "En son oynadığımda köprücük kemiğimi kırmıştım. Atlantik'te boğulmaktan kıl payı kurtulduktan sonra, tüyle doldurulmuş bir topun peşinde Clanwick sokaklarında çılgınca bir mücadelede boynumu kırma riskini almak istemiyorum."

Signy güldü. "Yıllardır kimse öldürülmedi, ancak genellikle birkaç kırık kemik var."

Ateş ışığında çok güzeldi, saçları koyu bakır gibi parlıyordu ve uzun vücudu zarif bir çekiciliğe sahipti. Kendi giysileri kuruduğu için en büyük Drummond kızına ait bol gri bir bornoz giymişti. Bornoz üzerinde kısa duruyordu ve zarif ayak bilekleri, etek ucu ile sıcak tutan çorapları arasından görünüyordu.

Bir enerji kıpırdanması hissetti ve düşündüğünden daha az yorgun olduğunu fark etti. "Bu yılın ba'sını genç aptallara bırakacağım. Asıl istediğim bazı yeni kalıntıları araştırmak. Büyükbabam Skillness'ın güneyinde bir yerde eski bir kilisenin keşfedildiğinden bahsetmişti?"

"Evet, Burnbray'de. Eski kilise muhtemelen Thorsay'deki Hıristiyanlığın ilk günlerine kadar uzanıyor. Aziz James'e adanmış daha yeni bir kilise bunun üzerine inşa edildi ve daha eski kalıntılar daha yeni keşfedildi."

Ramsay'nin gözleri parladı. "Kulağı gerçekten ilgi çekici geliyor. Her ayık lairdlik görevim için bir harabe alabilir miyim?"

Signy düşüncelere daldı. "Her üç resmi ziyaret için bir harabe."

"Her iki resmi görev için bir harabeye ne dersiniz?" diye itiraz etti.

"Göreceğiz," dedi Signy. "Bu harabelerin dağılımına bağlı. Kıtlık yok. Eski kiliseler, eski çiftlikler ve eski kaleler arasından seçim yapabilirsiniz. Bazılarını diğerlerinden daha fazla incelemeye değer bulacağınızı tahmin ediyorum. Çok ilginç olan Burnbray'deki kiliseyi çizmek için sabırsızlanıyorum. Neyse ki Loki yüzmeye gitmediği için Sky Hill'deki çiftlik çizimlerim hayatta kaldı."

Ramsay ayağa kalktı ve yorgun kaslarını gerdi. "Sanırım Anakara'daki büyük turumuzdan sonra evde birkaç gün geçireceğiz, sonra da dış adalardan bazılarını ziyaret edeceğiz?"

Başını salladı. "Evet, diğer adalarda yaşayan insanlar sizi görmek istiyor ve önerdiğim potansiyel yargıçlarla tanışabilirsiniz."

"Ama şimdi yatağa." Sandalyesinden kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Kadın kolayca ayağa kalktı ve bir şekilde onun kollarına girmesi doğaldı.

İlk başta sadece ona sarıldı, onun harika kadın formunun yumuşaklığının ve gücünün tadını çıkardı. "Daha önce bahsetmediysem diye söylüyorum," diye mırıldandı, "hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Övgünün çoğunu Thor alıyor," diye cevap verdi yumuşak bir kahkahayla.

"Kas gücünü o sağladı, ama beyni sen sağladın. Onu kumsalın uzak ucundan kulak tırmalayan bir ısıklıkla çağırdığınızı duydum. Bunu yapmayı ona sen mi öğrettin?"

"Evet, yeni numaralar öğrenmeyi seviyor, ben de ona faydalı olabileceğini düşündüğüm bazı numaralar öğrettim."

"Eğer benim için böyle ısıklık çalarsan, her zaman gelirim," diye nefes aldı onu öpmeden önce. Onun tanrıçası. Güçlü, kadınsı, karşı konulmaz.

O gün ölümle yüz yüze gelmiş bir kadının yoğunluğuyla karşılık verdi ve ağzı açık öpücüğü onda da aynı yoğunluğu tetikledi. Gençliğinde hiç bilmediği bir arzu ve özlemle doldurdu onu.

Elleri kadının sırtından aşağı kayarak onu sertçe vücuduna çekti ama bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu. "Üst kattaki yatağı paylaşabiliriz," dedi boğuk bir sesle. "Ve eğer evlenirsek sonsuza dek aynı yatağı paylaşırız. Seni tanıdıkça büyükbabamın haklı olduğunu daha iyi anlıyorum. Sen olabilecek eşlerin en iyisi olurdun. Benimle evlenir misin?"

Bölüm 16

Signy onun sözleri karşısında donakaldı ve şehvetli sersemliğinden sıyrıldı. Evlilik. Sonsuza kadar. Öfkeyle kendini ondan uzaklaştırdı. "*Hayır! Senin için mükemmel bir eş olduğumu düşünüyor olabilirsin ama bu benim için mükemmel bir koca olduğun anlamına gelmez. Tüm hayatımı diğer insanlarla ve onların ihtiyaçlarıyla ilgilenerek geçirdim. Başkalarına öncelik vermekten bıktım!*"

Kelimeler ağzından alev alev çıkana kadar ne kadar öfke gömdüğünü fark etmemişti. "Bencil olmak ve herkesin kendi sorunlarını çözmesine izin vermek istiyorum, işi benim yapmama izin vermek yerine, böylece bana ne kadar harika olduğumu söyleyebilirler! *Özgür* olmak istiyorum!"

Ramsay irkildi ve kollarını indirdi. "Haklısın," dedi sesi gerginleşerek. "Büyükbabam ve ben senin yeteneklerinden ve sadakatinden yararlanmak için fazlasıyla istekliydik."

Onun sözleri kızgınlığının bir kısmını yatıştırdı. "Hizmetimi kendi isteğimle sundum ama isteğimin sonuna geldim."

Başını sallayarak kabul etti. "Denge nasıl düzeltilebilir? Ne istiyorsunuz? Benden istediğin bir şey varsa nedir?"

Daha önce kimse ona bunu sormamıştı, bu yüzden durup düşünmesi gerekiyordu. "Tüm hayatımı dünyanın bir ucunda yaşayarak geçirdim ve başka bir yer görmeden burada ölmek istemiyorum. Seyahat etmek istiyorum. Konstantinopolis'e gidebileceğimden şüpheliyim ama en azından Paris? Önce Londra'ya gidip bana gerçekten nasıl resim yapılacağını öğretecek bir ressamla çalışmak istiyorum ve bunu nasıl düzgün yapacağımı öğrenmek için zamanım olsun istiyorum."

Oyulmuş mermer gibi yüzü, "Haklısın. Erkek olduğum için tüm fırsatlara sahip olmam haksızlık."

Signy kuru bir sesle, "Ben de sık sık aynı şeyi düşünmüşümdür," dedi. "Thorsay'den ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

Gelecek çok belirsiz olduğu için ayrılmayı pek düşünmemişti ama Ramsay'nin kabulü bunu mümkün kılıyordu. "Laird olarak pozisyonuna alışmana yardım etmek için üç ay daha kalmaya hazırım. Sonra gideceğim."

Sesi alçaktı, "Bir daha dönecek misin, yoksa sonsuza dek gidecek misin?" diye sordu.

Thorsay'den sonsuza dek ayrılma düşüncesi kalbine bir buz saçağı gibi saplanmıştı. Derin bir nefes aldı, belirsiz hayallerinin bir şekilde somutlaşmasından biraz tedirgin olmuştu. "Bir gün geri döneceğim. Thorsay benim evim. Bir evim, bir atım ve arkadaşlarım var. Belki Fiona'yı da götürebilirsin? Seyahat etmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

"Elbette. Onun arkadaşlığından keyif alacağım ama Odin'in ne hissedeceğinden emin değilim. Hışımınla ahıra gidebilir ve beni sonsuza dek görmezden gelebilir." Tereddüt etti. "Sorduğum için bağışlayın ama dilediğiniz gibi seyahat edebilecek kadar paranız var mı?"

"Yaşlı laird'in bana ödediği maaşın çoğunu biriktirdim ve Londra'da Thorsay House'da süresiz kalabilirim. Laird'in evi işleten çiftle olan yazışmalarını ben hallettim. Onlarla şahsen tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Browns'ı seveceksiniz, ev de hoş ve iyi bir konumda." Kendini yukarı çekti. "Şimdilik yolculuğumuza devam ediyoruz, sen bana insanları ve yerleri tanıtırken ben de ellerimi senden uzak tutmaya çalışıyorum. Bu doğru mu?"

Onun kucaklamasının sıcaklığını hatırlayınca keskin bir pişmanlık duydu. "En iyisi bu olurdu."

Elini kapı koluna koydu, sonra durakladı. "Birlikte çalışmak istediğin belirli bir sanatçı var mı?"

"Sophie Macleod. Turner'ın öğrencisiydi ve manzara ve vahşi hava konusunda harikadır. Kadın olduğu için pek tanınmıyor ama öğrenci kabul ediyor. Çalışmalarının baskılarını içeren bir kitabım var. Çok zeki biri."

"Arkadaşım Richard'ın Londra'daki galerisinde bazı çalışmalarını gördüm," dedi Ramsay ilgiyle. "Çok yetenekli ve sizinle benzer konularla ilgileniyor. Thorsay'de bol miktarda manzara ve vahşi hava olduğu için, öğretmen için ideal bir seçim gibi görünüyor. Umarım seni yanına alır. Yeteneğine bakılırsa almalı da." Kapıyı açtı ve ayrıldı.

Signy tuhaf bir duygu karışımıyla baş başa kalmıştı. Thorsay'den ayrılıp Londra'da resim eğitimi almanın aniden mümkün görünmesinin verdiği sevinç, bilinmeyene dair kaygı ve rahatsız edici bir kayıp duygusuyla birleşmişti. Yıllarca farklı dünyalara seyahat etmenin hayalini kurmuş ama hayallerine ulaşmak için ödeyeceği bedeli fark etmemişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Ramsay ve Signy, Signy'nin Skillness'taki arkadaşı Hilda Barnes'a gergin Tilda'yı teslim ettiler ve Hilda da kızı sıcak bir şekilde karşıladı. Ardından Signy'yi ve yeni lordu, onlar Skillness'tayken evinde kalmaya davet etti.

Signy onu tüccarlarla, gemi sahipleriyle ve denizcilerle tanıştırdı, çoğu kabul etmeye istekliydi ama Londra'ya canlı ıstakoz taşıyan bir balıkçı teknesinin sahibi yeni lorda bir güreş müsabakasında meydan okudu. Ramsay zar zor kazandı.

Daha sonra ıstakozcu adam Ramsay'i ve meydan okumaya tanık olan denizcileri yerel bir meyhanede içki içmeye davet etti. Ramsay, Barnes'ların evine oldukça dengesiz bir şekilde geri döndüğünde hepsi büyük dosttu. Konstantinopolis'teki Babıâli'nin delicesine karmaşık protokolünden farklı bir siyasi durum hayal etmek imkânsızdı. Ramsay, Thorsay'in gayri resmiliğini ve doğrudanlığını tercih ediyordu.

Thorsay'deki en başarılı keten fabrikalarından birini ziyaret etti; bu fabrika, ona büyükannesi Caitlin'i hatırlatan, yüksek standartlara ve sivri bir dile sahip vahşi bir yaşlı kadın tarafından işletiliyordu. Kadın ona Thorsay'de Viking zamanlarından beri keten yetiştirildiğini ve iplikçileriyle dokumacılarının Britanya'nın en iyi ketenlerini ürettiğini söyledi. Onunla tartışmaya cesaret edemezdi.

Aşağıdaki gerçekten eski kiliseyle Burnbray'deki eski kilisenin bulunduğu yeri ziyaret ettiler. Signy onu sürükleyip götürmeseydi Ramsay gelecek haftayı kalıntıları inceleyerek ve daha fazla not alarak geçirecekti. Neyse ki Signy'nin çizimleri zarif olduğu kadar kesindi de, bu yüzden onları daha sonra inceleyecekti.

Çoğu gece yörenin önde gelen insanların evlerinde kalıyorlardı ama bir geceyi, uzun yaz gündönümü gününün korkunç erken şafağında kalkıp avazı çıktığı kadar ötmek isteyen bir horozun yaşadığı bir ahırda geçirmişlerdi. Signy güldü ve Ramsay daha fazla uyuyabilmek için yuvarlanıp başını samana gömmeye çalıştığında kaburgalarını dürttü.

Bu yolculuğun en sevdiği yanı, Signy ile aralarındaki fiziksel mesafeyi her zaman korumalarına rağmen, rahat arkadaşlıklarının çoğunu yeniden kazanabileceklerini keşfetmekti. Onun yakında gideceğini bilmekten nefret ediyordu. Yine de dünyayı dolaşacak kadar şanslıyken ondan kalmasını nasıl isteyebilirdi?

Sadece onun uzun süre uzak kalmayacağını umabilirdi. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, her zaman yanında olmasını, hem yatağında hem de her sabah kahvaltı masasında olmasını o kadar çok istiyordu. O her günü daha parlak kılıyordu, bu fırtınalı kuzey ülkesinde değerli bir özellikti.

Signy'nin sulh hakimi olması için önerdiği Jean Olson'la tanışabilmek için feribotla daha küçük bir ada olan Cronsay'e gidip bir gece geçirdiler. Onunla büyükbabasının cenazesinde kısa bir süre tanışmıştı. Daha sonraki sohbetlerinde zekâsı ve dengeli düşüncelerinden o kadar etkilenmişti ki onu Thorsay'in ilk kadın sulh hâkimi olarak atadı.

Cronsay'den ayrılmadan önce binlerce deniz kuşuna ev sahipliği yapan ünlü bir uçurumu ziyaret ettiler. Koloniler gürültülü, kokulu ve güzeldi. Çocukken bu tür kolonileri ziyaret etmeyi çok severdi ve onları ne kadar özlediğini fark etmemişti. Hepsinden iyisi martılardı. Komik renkleri ve insan ziyaretçileri korkusuzca kabul etmeleri bir zevkti. Signy de onlardan en az onun kadar hoşlanıyordu.

Her şey ilginç ve ödüllendiriciydi ama bir hafta sonra, uzaktaki Ring of Skellig'in yükselen taşlarını gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Neredeyse evine dönüyordu.

Atlar da aynı derecede istekliydi ve Skellig Evi görüldüğünde adımlarını hızlandırdılar. Ramsay ve Signy ahırın önüne geldiklerinde Loki mutlu bir şekilde kişnedi. Geniş kapılar açıldı ve baş seyis Jamie Donovan, bir elinde temizlediği dizginle onları karşılamak için dışarı çıktı. "Sizi evde görmek ne güzel! Atlantik' yüzmeye gittiğini duydum, delikanlı."

Signy, Tilda'yı kurtarma hikâyesinin ne kadar uzağa ve hızlı yayılacağı konusunda şaka yapmıyordu. "Thor ve Signy de öyle, yoksa yeni bir lordu eğitmek için sabırsızlanıyor olurdunuz Bay Donovan."

"Her otuz ya da kırk yılda bir yeni bir laird daha kolay." Donovan sırttı. "Onları eğitmek zor."

Fiona ahırdan heyecanla havlayarak çıkarken Signy atından indi. "Ah, benim sevgili köpeğim!" Eğildi ve iki eliyle Fiona'nın başını ve boynunu karıştırdı. "Beni özledin mi?"

Ramsay, "Belli ki fark etmiş," dedi. "Acaba Odin gittiğimi fark etti mi?"

Signy doğruldu. "Seni özlemiş olsa bile, bunu itiraf etmeyecektir. Kediler insanların tahmin yürütmesini tercih eder. Gel, Fiona. Deniz Kulübesi'ne geri dönüyoruz."

Ramsay, "Loki'yi buraya geri getirebilmem için seninle kulübene kadar gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, şimdilik at sırtında yeterince zaman geçirdim. Son mesafeyi yürümek ve deniz meltemlerini hissetmek istiyorum. Bay Donovan, Loki'ye göz kulak olur musunuz? Fırtına yaklaşıyor ve eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Heybelerimi yarın alırım."

Donovan dizginleri eline aldı. "Elbette, Bayan Signy." Ramsay'e bakarken gözleri kısıldı. "Sen, delikanlı, kendi atını tımar etmelisin!"

Ramsay itaatkâr bir tavırla, "Emredersiniz, efendim," dedi ama batıdaki gökyüzüne baktığında kaşlarını çattı. Kara bulutlar yığılıyordu ve bir şimşek çakışı gördüğünü sandı. "Fırtına büyük olacak gibi görünüyor."

"Güzel. Küçük kulübeme kapandığımda dalgaların çarpışını dinlemeye bayılıyorum." Signy ona hızlı bir gülümseme verdi. "Yarın görüşürüz. Gel, Fiona. Eve gidiyoruz."

"Bu gece iyi uykular." Ramsay, Thor'u Loki'nin arkasındaki ahıra götürdü. Signy'nin evini ne kadar çok sevdiğini düşünürsek, herhalde çok uzun süre uzak kalmayacaktı.

* * *

Signy, çayı için süt almak üzere Skellig House'un mutfağına uğradı ve bir parça sıcak koyun eti turtası, zencefilli kek ve ekmek ile Fiona için güzel bir etli kemikten oluşan bir sepet erzakla ayrıldı.

Fiona'nın mutlu bir şekilde önünde zıpladığı uçurum patikası boyunca hızlı adımlarla ilerledi. Fırtına hızla yaklaşıyordu ve kulübesine girdiğinde ilk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı.

Sepeti mutfak masasının üzerine koydu ve kemiği Fiona'ya fırlattı, o da neşeyle üzerine düştü. Köpeğin kabını suyla doldurduktan sonra ön odaya geçip geniş pencereden dışarı baktı. Işık hızla azalıyordu ama dar kumsal boyunca yükselen dalgaları hâlâ görebiliyordu.

Fırtınaları severdi. Sophie Macleod ile çalışabilirse, belki doğanın öfkesinin gücünü ve görkemini nasıl yakalayacağını da öğrenebilirdi

Sophie'nin yaptığı gibi.

Signy dudağını ısırdı ve Londra'ya taşındığında Thorsay'i ne kadar özleyeceğini düşündü. Şehrin bir nehri vardı ama deniz kıyısında değildi. Ayrıca hayal edebileceğinden çok daha büyük bir insan kitlesine sahipti. Evini ne kadar sevse de, daha geniş bir dünya görmeyi de arzuluyordu. Tamamen yabancı olan ve kendisinden hiçbir beklentisi olmayan insanlarla tanışmak istiyordu. Bencilce bir kariyer yapacağından şüpheliydi ama kendi arzularını ön planda tutmakta özgür olma fikrini seviyordu.

Ramsay'i arzulamasaydı bu daha kolay olurdu. Onunla seyahat ettiği günler boyunca, onu en yakın yatağa, hatta temiz ve çimenliyse bir bataklığa sürüklemek için giderek daha fazla istek duyuyordu. Orada o zayıf, güçlü vücudu keşfedebilir, Ramsay de onunkini aynı titizlikle keşfedebilirdi. Daha önce hiç yaşamadığı ateşli düşünceler uyandırdı. Onu kocası olarak hayal etmek heyecan vericiydi....

Ama bu arzusuna yenik düşerse, sonsuza dek Thorsay'de kapana kısılmış olacaktı. Hâlâ yapabiliyorken şimdi gitmek en iyisiydi. Geleceği daha sonra düşünecekti.

Kararlılıkla pencereden döndü ve akşam yemeğini hazırladı. Bir hafta boyunca Anakara'da at sürdükten ve bir sürü insanla konuştuktan sonra *yorulmuştu*. Yavaş bir yemeğin tadını çıkardıktan sonra erkenden yatmaya karar verdi. Ev işleri sabaha kadar bekleyebilirdi. "Gel benimle uyu, Fiona?"

Köpeğin ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. Yatağa atladı ve sahibesinin ayak bileklerinin yanına kıvrıldı. Signy, Skellig Evi'nde kendisi, Ramsay, Fiona ve Odin için yeterince büyük bir yatak olup olmadığını merak ederken gülümsedi. Muhtemelen yoktu, gitmesi için bir neden daha. Hayatını ve yatağını paylaşacak başka güçlü, inatçı bir Thorsay'lı kadın bulacaktı.

Bu düşünce Signy'yi hiç memnun etmedi. İçini çekti ve vücudunu kas kas gevşettikten sonra rüzgârın ve dalgaların sesiyle uykuya daldı. Tüm fırtınalı ihtişamıyla Thorsay.

* * *

Ramsay yemeğini bitirdikten sonra odasına çekildi ama yükselen fırtınanın gücü dinlenmesine izin vermeyecek kadar heyecan vericiydi. Odasının denize bakan bir penceresi vardı ve Skellig Evi denizin oldukça yukarısındaki bir kayalıkta olduğu için, dalgaları tüm ihtişamıyla görebilecek kadar yüksekteydi.

Daha önce hiç bu kadar yüksek ve güçlü dalgalar gördüğünü sanmıyordu. Bu Thorsay'e çok zarar veren şeytan fırtınası gibi bir şey miydi? Öyle olmamasını umuyordu; endişelenmesi gereken yeterince başka sorunu vardı.

Biraz uyumaya çalışmalıydı, çünkü sabah sorunlarla dolu bir şekilde gelecekti, ama hâlâ rahatlayamayacak kadar huzursuzdu. Fırtınanın cazibesine yenik düşerek aşağıya, kötü hava koşullarına uygun kıyafetlerin bulunduğu dolaba indi ve su geçirmez botlarını ve muşamba paltosunu giydi. Sonra doğanın öfkesinin tadını çıkarmak için dışarı çıktı.

* * *

Signy, kırılan cam ve akan su sesleriyle sarsılarak uyandı. Bir anlık şaşkınlıktan sonra, güzel ön penceresinin yıkılmış olması gerektiğini fark etti. Yataktan fırladı. Kırık cam. Ayaklarının korunmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden ön odaya koşmadan önce onları evin etrafında giydiği hafif terliklerin içine soktu. Fiona çoktan oradaydı, patilerine su dolduğu için mızızlanıyordu.

Dışarıdan gelen zayıf ışık feci hasarı göstermeye yetiyordu. Alt pencere pervazında uzun ve karanlık bir şey uzanıyordu. Dalgaların pencereden içeri fırlattığı bir ağaç gövdesi mi?

Her yer suyla doluydu ve o izlerken bir başka devasa dalga kendini evine doğru savurdu. Signy şövalyesinin sulara gömüldüğünü görünce hafif bir inilti çıkardı. Masanın üzerindeki boyalar ve malzemeler yok olmuştu. Su ayak bileği derinliğindeydi ve her dev dalgayla birlikte yükseliyordu.

"Fiona! Dışarı!" dedi sertçe. Pençe sesleri Fiona'nın evin arka tarafındaki küçük köpek kapısını kullandığını gösteriyordu.

Bir dalga daha pencerenin kalıntılarına çarptı ve su Signy'nin etrafında diz boyu yükseldi. Burada yapabileceği hiçbir şey olmadığını ıstırapla fark etti. Yapabiliyorken kaçmalıydı.

Arka kapıya doğru dönerken, tepesinde derin, uğursuz bir ses duydu. Bir inilti, bir çatırtı.

Ve sonra . . . siyahlık.

* * *

Ramsay büyükbabasının en sevdiği viskiden bir şişe aldı, sonra dışarı çıkıp büyükbabasının öldüğü evin yan tarafındaki korunaklı oyuktaki banka oturdu. Rüzgârın çoğu engellenmişti, bu yüzden

Çalkalanan dalgaları izlemek için rahat bir yer. Şişenin mantarını açtı ve kadeh kaldırdı. "Sana, Duncan Ramsay, çok sevdiğin bu topraklarda bir efsane. Umarım Valhalla'nın tadını çıkarıyorsundur!"

Yaşlı adamın kulağına güldüğünü duyar gibi oldu. Ramsay gülümseyerek derin bir yudum aldı, sonra şişeyi kapattı ve denize baktı. Adalar hakkında hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı ama atalarının bu topraklarıyla derin bir bağı vardı. Bu bağ tüm seyahat yılları boyunca içinde gizli kalmış, o kadar derine gömülmüştü ki eve dönene kadar orada olduğunu fark etmemişti.

Evinde. Kendini Skellig Evi'nde Signy ile birlikte yaşarken, uyurken, sevişirken ve tartışırken, damarlarında Viking kanı taşıyan uzun boylu inatçı çocuklar yetiştirirken hayal etti. Başka bir kadını karısı olarak hayal edemiyordu ama Signy geri dönmezse denemek zorunda kalacaktı.

Viskisinden bir yudum daha aldı, bakışları dalgaların hipnotik girdabında ve çarpışmasındaydı. Signy, onun deniz tanrıçası. Thorsay'de her şey denize bağlıydı. . . .

Hayalleri, yağmurun içinden çıkan tüylü bir bedenin kendisine çarpmasıyla, çılgınca bir havlamayla bölündü. "Fiona, fırtınalardan korkar mısın?" diye sordu onu rahatlatmak için okşamaya çalışırken.

Arka ayakları üzerine kalktı ve adamın yüzüne doğru çılgınca havladı.

Signy! Sea Cottage, Skellig House'dan daha aşağıdaydı; tehlikede olabilir miydi?

"Beni Signy'ye götür!" diye emretti ve ayağa fırlayıp evin etrafından dolanarak Deniz Kulübesi'ne giden uçurum patikasına doğru ilerlerken, Fiona da onun atladı.

Koşmak istiyordu ama rüzgâr ve şiddetli yağmur zemini tehlikeli hale getiriyordu ve Fiona'nın aksine, dengesini sağlayacak dört ayağı yoktu.

Eğer Signy kulübeden kaçmış olsaydı, kesinlikle Skellig House'a giderdi ve şimdiye kadar onunla karşılaşmış olurdu. Deniz Kulübesi'ne inen patikaya ulaştığında kalbi küt küt atıyordu. Yüce Tanrım, çatının yarısı çökmüştü!

Fiona yol boyunca havlayarak patikadan arka kapıya doğru koştu. Ramsay de onu takip etti ve Signy'nin kurduğu korkuluk için minnettar oldu. Eğer onu tutmasaydı, kayalıktan aşağı, azgın sulara yuvarlanacaktı.

Ne bulacağından korkarak Signy'nin evinin kapısını açtı ve Deniz Kulübesi'nin kırık dökük kaosuyla karşılaştı. Görebileceği kadar ışık olmamasına rağmen, parçalanmış pencereden akan suyu seçebiliyordu.

Kulübeyi neredeyse bel hizasına kadar su basmıştı ve sağ ön köşe ile yan taraf çökerek yatak odasını ezmişti. Eğer bundan önce dışarı çıkmayı başaramasaydı ... "Signy! *Signy, burada mısın?*"

Fiona neredeyse suyun altında kalmıştı ama hâlâ havlayarak mutfaktan geriye kalanlara doğru ilerledi. Ramsay onu takip etti, enkazda Signy'nin cesedini bulacağından korkuyordu.

Fiona ayağa kalktı ve ön patilerini bir şeye dayayarak acıyla inledi. Ramsay köpekle arasındaki mesafeyi kapattı ve dokunarak tanımlamaya çalışarak uzandı. Soğuk, ıslak bir yumuşaklıktı bu; su kabardıkça elinin üzerindeki tüyler yıkanıyordu.

Masa ile çalışma tezgahı arasına sıkışmış olan Signy'ydi. Vücudu kısmen dik duruyordu, sadece başı yükselen suyun üzerindeydi.

Kızın ölü mü diri mi olduğunu bilmeden masayı yerinden oynattı. Düşen bir kiriş tarafından engellenen masa sadece birkaç santim hareket etti ama Signy'nin bedenini sıkıştığı yerden kurtarmaya yetti.

Kız suya kayarken onu yakaladı. Tutuşunu sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz döndü ve arka kapıya doğru yürüdü. Fiona önden koştu, suya sıçradı ve endişeyle havladı.

Sağ eliyle korkuluğu kavrarken sol koluyla Signy'nin cansız bedenini tuttu. İkisini de patikadan yukarı çekmek için kullandı, uçuşunun kenarından gevşememesi için dua etti. Devasa bir dalga üzerlerine çöktü ve neredeyse ikisini de sulara sürükleyecekti ama dalga geri çekilene kadar tüm gücüyle tutundu. Elini korkuluktan yukarı kaydırarak ve her seferinde sadece birkaç santim hareket ettirerek yavaşça yukarı doğru ilerlemeye devam etti.

Uçuşunun kenarından doymuş çimenlerin üzerine tırmanana kadar yorgunluktan başı dönüyordu. Signy'yi yere yatırdı ve üzerine eğildi, sırtı rüzgârın ve yağmurun en kötüsünü engelliyordu. Kız ölüm kadar soğuk ve beyazdı. Fiona uzun ve çılgınca bir dille yüzünü yaladı ama yanıt alamadı.

"Signy," diye boğuk bir sesle nefes aldı. "Signy, beni duyabiliyor musun?"

Boğazında nabız bulmaya çalıştı ama parmakları soğuktan uyuşmuştu ve bir şey hissedemedi. Bir Yunan balıkçının boğulmak üzereyken hayata döndürüldüğüne tanık olduğu bir olayı hatırlayarak onu yan yatırdı ve açık eliyle sırtını sıvazladı.

Kadın kasılmaya ve su öksürmeye başladığında umutsuzluğa kapılıyordu. Yüce Tanrım, yaşıyordu, *yaşıyordu!*

"Signy," dedi sesini rüzgârın üzerine çıkararak. "Beni duyabiliyor musun?"

"Kai?" dedi şaşkın bir sesle.

"Şahsen. Fiona geldi ve beni buldu." Bir kolunu onun arkasına koydu ve nazikçe onu oturur pozisyona getirdi.

Başını eğdi ve fısıldamadan önce bir kez daha öksürdü: "Benim evim mi?"

"Hasarlı," dedi sertçe. "Ne kadar kötü bilmiyorum. Yarın öğreniriz ama şimdi seni Skellig House'a götürmem gerekiyor."

Adam onu ayağa kaldırmaya çalışırken kadın haykırdı. "Sağ bacağım!" diye nefes nefese kaldı. "Sanırım kırıldı."

Kadının sesindeki acıyla irkildi. Onu güvenli bir yere kadar taşıyabilmeyi diledi ama o uzun boylu, güçlü bir kadındı, tüy sıklet değil. Şiddetli rüzgârda ve yağan yağmurda onu o kadar uzağa götüremezdi.

"Sağ ayağının yere değmemesi için sana destek olursam, Skellig House'a geri dönmeyi başarabilir misin sence?"

"Fazla seçeneğim yok, değil mi? Kalkmama yardım et," dedi alaycı bir tavırla.

Yağlı deriden paltosunu çıkardı ve kadının omuzlarına örttü. Sonra bir kolunu beline doladı ve onu sağ tarafından kaldırdı.

Tüm dikkatine rağmen tekrar bağırdı ama sesini çabucak yuttu. Sol ayağının üzerinde dengesini bulurken onu sabitledi. Dengesini , "Bu üç bacaklı bir yarış gibi. Kısa sürede eve varacağız."

"Lanet iyimser!" diye mırıldandı.

Onun hâlâ Signy olduğunun kanıtı karşısında neredeyse gülecekti. "İstediğin kadar küfretmekte özgürsün. Buna hakkınız var."

Yavaşça ve ağır adımlarla geri döndüler, Fiona önde koşuyor ve endişeyle omzunun üzerinden bakıyordu. Yürüyüş bitmek bilmez gibiydi.

Eve vardıklarında Fiona ön basamaklara ulaşmış ve ölüleri diriltmek için havlamaya başlamıştı. Ağırılığınca altın değerinde bir köpek.

Kapı açıldığında kahya Bayan Donovan, yanında kocasıyla birlikte görüldü. Baş damat tam zamanında ilerleyerek Signy'nin beline bir kol daha doladı ve fırtınanın iki mültecinin de yere yığılmasını önledi.

Ramsay, "Teşekkürler," diye boğuk bir sesle konuştu. Hayatında eve vardığına hiç bu kadar sevinmemişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Eve girmesine yardım edildiğinde Signy'nin bilinci neredeyse yerinde değildi ama baş seyis Donovan'ın rahatlatıcı bir sesle, "Sakin ol genç kız, eve varmak üzeresin," dediğini duydu.

Diğer taraftan Kai, "Bayan Donovan, onu hangi odaya koyabiliriz?" diye sordu.

Hizmetçi, "Üst katta sadece lordun odası hazır," dedi. "Ben ateşi yakıp çarşafaları ısıtayım." Hemen hazırlıklarla ilgilenmek üzere ayrıldı.

Signy bir patates çuvalı gibi üst kata çıkarılma fikrinden hoşlanmamıştı, bu yüzden herkesi iyi olduğuna ikna etmek için konuşmaya çalıştı. Ama kelimeleri bulmayı başaramadı. Her şey büyük bir hızla olup bitiyor gibiydi....

"Onu şu sandalyeye oturtalım." Yine Kai. Sesi yakındı ve içindeki gerginliği duyabiliyordu, ama Donovan'la birlikte onu ahşap Windsor sandalyesine indirirken tutuşu nazikti. "Onu muayene edecek misiniz?"

Donovan, "Ben atlarla daha iyiyim," diye mırıldandı, "ama prensipler aynı. Buradaki kana bakılırsa, kafasına bir darbe almış."

Sağ şakağının üstüne hafifçe dokundu. Kadın irkilerek uzaklaştı ama adam dikkatli incelemesine devam etti. Adam durduğunda minnettar oldu.

"Kafasını sert bir şekilde çarptı. Kafatası kırılmamış ama yarın müthiş bir baş ağrısı çekecek." Baş damada şimdiden başının çok ağrıdığını söylemek istiyordu ama bu çok fazla çaba gerektiriyordu.

"Sağ ayak bileğini kırmış olabilir," dedi Kai. "Yürüyemiyordu ve çok acı çekiyor gibiydi."

Donovan, gergin bir kısrak üzerinde kullanacağı aynı nazik ses tonuyla, "Bileğini muayene etmem gerekecek, genç kız," dedi. "Seni gereğinden fazla incitmemeye çalışacağım."

Onu uyardığı için memnundu ama yine de Kai ayak bileğini incelemeye başladığında haykırmaktan kendini alamadı. Kai onun ellerini yakaladı ve parmaklarını o kadar sıkı tuttu ki kan dolaşımını kesmiş olmalıydı.

"Bu uzun sürmeyecek," dedi Kai yatıştırıcı bir sesle. "Yakında sıcak ve rahat bir yatakta uyuyabilirsin. Yarın bu sadece kötü bir rüya olacak."

Muhtemelen yalan söylüyordu ama kulağa hoş geliyordu....

* * *

Signy pencereden içeri giren soluk güneş ışığıyla uyandı, bu da ertesi gün olduğunu gösteriyordu. Sol tarafındaki sıcak ağırlığı Fiona olarak tanıdı ve köpeğin kulaklarını karıştırmak için otomatik olarak aşağı uzandı. Yanıt olarak elini yaladı. Evin en geniş ve ışık dolu odası olan laird'in yatak odasında olduğunu fark etti. Onun yatağında olmak bir şekilde kutsallığa saygısızlık gibi geliyordu ama yatak inkar edilemeyecek kadar rahattı.

Sağ ayak bileği şiddetle ağrıyordu ve alt bacağının ağır bir şekilde sargılı olduğunu fark etti. Hareket ettirmeye çalışmak nefesini içine çekmesine neden oldu.

Alçak bir erkek sesi "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ramsay. Başını çevirdiğinde onu yatağın yanındaki sandalyeye yayılmış, yorgun ve morarmış ama sakin bir halde gördü. İnce bir sesle, "Sanki bir kelp sürüsü denizden dörtlüye çıkıp üzerime çullanmış gibi hissediyorum," dedi.

"Şu kelpiler çok serttir," dedi bir eğlence parıltısıyla. "Gerçi ben onların göllerde yaşadığını sanıyordum, denizde değil."

"Bunlar kesinlikle deniz kelpleriydi." Adamın buruşuk ve tıraşsız görüntüsüne kaşlarını çatı. "Dün gece hiç uyudun mu? Umarım benimle birlikte oturmuyordun."

Başını iki yana salladı. "Siz buraya yerleştikten sonra doğrudan odama gittim ve bu sabaha kadar ölü gibi uyudum. Kaba dilli bir kedi tarafından yüzümün yıkanmasıyla uyandım."

Gülümsedi ve köpeğini tekrar okşadı. "Odin henüz Fiona ile tanışmadı mı?"

"Bu sabah koridorda kısa bir tartışma duydum ama kan ya da tüy görmedim, yani işleri yoluna koymuş olabilirler." Ayağa kalktı. "İkimiz için de kahvaltı sipariş ettim ama bu çay hâlâ sıcak. Biraz ister misiniz?"

Ağzının ve boğazının kuruduğunu fark etti. "Lütfen."

Çayını hazırladı ve ona uzattı. Sıcak sıvıyı zevkle yuttu, ısındığını ve daha dengeli olduğunu hissetti. "Ne kadar hasarlıyım?"

"Kafanda bir şişlik ve yaralı bir ayak bileği. İyi bir at doktoru olan Donovan, sağ ön bacağında kötü bir burkulma olduğunu söyledi, ama bandajladı.

ve acıyı biraz dindireceğini söylediği bir at merhemi sürdü." "Ön bacağı mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ramsay ciddiyetle, "Donovan insanlar için vücut parçalarının isimlerini bilmez," dedi, "ama o birinci sınıf bir at doktorudur. Ağırdan alırsan bileğinin sorunsuz iyileşeceğini söyledi."

"Ben bir at değilim," diye mırıldandı doğrulurken ve sırtıyla yatak başı arasına yastıklar koyarken.

"Donovan bu konuda biraz kararsız görünüyor. Senin huzursuz bir kısrak olduğun konusunda beni uyardı ve bugün bu yataktan çıkmaman için sert emirler verdi." Ramsay gülümsedi. "Ona bu emri uygulayacak kadar güçlü bir adam olmadığımı söyledim."

"Akıllıca sözler," dedi gülümsemesine engel olamayarak. Gülümseme çabucak soldu. "Thorsay'de ne kadar hasar vardı?"

"Bu sabah birkaç rapor aldım. Görünüşe göre epeyce bir temizlik yapılacak ve bazı yerlerde kayalıklardan parçalar denize düşmüş, ancak şu ana kadar felaketle sonuçlanacak bir şey duymadım."

"Şeytan fırtınasından bu yana çoğu Thorsay'lı fırtına hasarını azaltmak için ekstra önlemler aldı. İşe yarıyor gibi görünmelerine sevindim." Bir sonraki soruyu sormadan önce kendini hazırladı, cevabı duymaktan korkuyordu. "Peki ya benim evim? Ne kadar hasar gördü?"

"Bu sabah dışarı çıkmadım, o yüzden emin değilim," dedi, bakışları aynı seviyedeydi. "Karanlık ve kaotik bir geceydi. Ön cam kırılmıştı ve çatının bir çökmüştü ama daha fazlasını göremedim."

Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. "Kırılan cam beni uyandırdı. Sanki dalgalar bir ağaç gövdesini pencereye çarpmış gibiydi. İçeriye ne kadar çok su dolduğunu görünce arka kapıdan kaçmak için döndüm. İşte o zaman çatı " Ağrıyan başına dokundu ve şakağının üzerinde küçük bir bandaj hissetti.

Başını salladı. "Kiriş aşağı indiğinde, mutfakta masanızla çalışma tezgahı arasında sıkışıp kaldınız. Neyse ki başınız oldukça yüksekte olduğu için yerinizde kalabildiniz." Durakladı, yüz ifadesi karardı. "Eğer yere düşseydin, yükselen suda boğulabilirdin. Tanrıya şükür Fiona beni buldu!"

Signy'nin eli köpeğin boynuna sıkıca sarıldı. Demek Fiona onun kurtarıcısıydı. Tüyleri kuruydu, demek ki bir gece önce biri onu havluyla yıkamıştı. "Pencerenizin altında havladı mı?"

"Hayır, dışarıda fırtınanın tadını çıkarıyordum ki dörtnala yanıma geldi ve bana hemen yardıma ihtiyaç olduğunu söyledi." Derin bir nefes aldı. "Çok yakındı. Beş dakika daha geçseydi boğulacaktın."

Onun sesindeki acıyla irkildi. "Özür dilerim. Sea Cottage'da kendimi hep güvende hissettim. Şeytan fırtınasında büyük bir hasar olmamıştı ve dün gecenin de aynı olacağını düşünmüştüm. Dalgaların bu kadar şiddetli olmasını ya da suyun bu kadar hızlı yükselmesini beklemiyordum."

"Özür dilemene gerek yok," dedi alaycı bir tavırla. "Sana bir deniz kurtarma borcum vardı."

Omuz silkti. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Thorsaylılar birbirlerine yardım eder. Ama etrafımızda hayvanların olmasının iyi bir şey olduğunu gösterdiğini düşünüyorum." Fiona'yı tekrar okşadı. "Özellikle de kurtarma köpeklerini!"

Kapının hafifçe çalınması, mutfak hizmetçisinin elinde tabak, kızarmış ekmek, reçel ve daha fazla çay bulunan bir tepsiyle geldiğini haber verdi. "İşte kahvaltınız, efendim ve ikinize de yetecek kadar var. Güzel bir yumurta ve kızarmış ekmek ister misiniz Bayan Signy?"

"Bu çok hoş olurdu, Janet." Signy kendini yastıklara yaslayabildiği kadar dikleştirdi. "Ramsay, ben uyanmamış olsaydım bu kadar yemeği ne yapacaktın?"

"Çoğunu kendim yedim. Birazını Fiona ile paylaştım. Neyse ki üçümüze de yetecek kadar var."

"Bu iyi, çünkü ben açım." Signy çayının yeniden doldurulmasını kabul etti. "Kahvaltıdan sonra evimden geriye bir şey kalıp kalmadığına bakacağım."

Ramsay hiç şaşırmadan, "İnatçı kısrak," dedi. "Bir de oraya nasıl gideceğin meselesi var. O kadar uzağa yürümemelisin. Sanırım seyislerden biriyle seni bir çöp arabasıyla taşıyabiliriz."

Janet bir sakat gibi. *Hayır*. "Ben bineceğim. Ahırda yaşlı, tatlı bir midilli var, Puff. Buralarda büyüyen her çocuğu sabırla taşımıştır. Çok geniş bir sırtı var. Onu yana doğru sürebilirim."

Düşündü. "Yavaş ama mümkün görünüyor."

"Yavaş, Puff'ın sahip olduğu tek hız. Yerde yardımcı olması için bir baston alacağım."

Bayan Donovan'ın çeşitli boylarda bastonları ve koltuk değnekleri var."

Üzerindeki yabancı geceliğe baktı ve kimin üzerindeki çıkarıp ona bunu giydirdiğini merak etti. Umarım Ramsay değildir, diye düşündü. Onun kendisini soyması fikri sinir bozucuydu. Tostunu ısırdı ve kendine düşüncelerinin yönünü değiştirmesini emretti.

Kızarmış ekmeğe derin bir umutla bakan Fiona'yı düşünecekti. Signy köpeğe bir parça fırlattı, o da havada kaptı.
Köpekler erkeklerden daha güvenilirdi.

* * *

Signy, ciddi bir binek atından çok midilli şeklinde bir kanepe olan Puff'ın uygunluğu konusunda haklıydı. Donovan, ekstra güvenlik için kullanılabilecek boynuzlu, geniş ve eski bir eyer ve mümkünse kıyafetlerinin bir kısmını getirmesi için heybeler çıkardı. Signy'nin eski eyerin üzerine yanlamasına tünemesi kolaydı, ancak ayak bileği her sarsıldığında irkildi.

Basitlik olsun diye Ramsay midilliyi yönetti ve düğümlü tahta bastonu taşıdı, Fiona da onun yanında tırıs ilerledi. Uçurum patikası boyunca ilerlerken, "Kendimi Meryem'i Beytullahim'e götüren Yusuf gibi hissediyorum," dedi.

Signy kıkırdadı. "Bu kadar uzun bir yolu bu şekilde gitmek zorunda kaldığı için Mary'ye büyük bir sempati duyuyorum. Hem de onun durumunda!"

Puff'ın ana ve muhtemelen tek yürüyüşü, Ramsay'e aşağıdaki kıyı şeridini incelemek için zaman kazandıran yumuşak bir yürüyüştü. Fırtına yosun ve dal yığınlarını, deniz kabuklarını ve ölü balıkları havaya savurmuştu. Deniz Kulübesi'ne giden yolun yaklaşık yarısında patikanın bir kısmı kaybolmuştu ve uçurumun kenarından yeni bir patikaya öncülük ettiler.

Yine de varacakları yere ulaşmaları uzun sürmedi. Ramsay midilliyi yukarıdaki kayalıkta durdurdu ve ikisi de aşağıya, bir zamanlar aydınlık ve sıcak bir yuva olan harap kulübeye baktılar. Signy'nin yüzü granit gibiydi.

Tüm yapının yok olup olmadığını merak eden Ramsay, "Duvarlar hâlâ ayakta," dedi. "Ve çatının yarısından fazlası hâlâ yerinde duruyor."

"Thorsay'in dört bir yanına dağılmış antik kalıntılardan birine benziyor," dedi Signy sıkıntıyla. "İnmemeye yardım et."

Acısına, kederine ve çok sevdiği evindeki hasara rağmen onun savaşçı ruhunu hissederek itaat etti. Onu yere indirdiğinde, uzun bir süre ona yakın durdu, keşke onu tüm fiziksel ve duygusal acılardan koruyabilseydi. "Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu sessizce.

"Bilmek zorundayım." Bastonunu aldı ve ondan topallayarak uzaklaştı. "İzlediğim anlarda dalgaların şövalemi ve tüm boyalarımı alıp götürdüğünü gördüm."

"Resimlerinizin çoğunun Skellig House'da olması iyi bir şey," dedi pragmatik bir şekilde. "Şövale ve boyalar değiştirilebilir."

Cevap vermedi, sadece küçük adımlarla korkuluklara doğru ilerledi, korkuluklar kayalıktan aşağıya patikaya doğru kıvrılıyordu. Kadın aşağı inmeye başlamadan önce, "Korkuluğun ne kadar sağlam olduğunu kontrol edeyim. Dün gece iyi görünüyordu ama daha sonra daha fazla hasar meydana gelmiş olabilir."

Kadın başını salladı ve adam her adımda korkulukları test ederek eğimli patikadan aşağı indi. En altta yukarı seslendi. "Her zamanki gibi sağlam görünüyor. Denemeye hazır mısınız?"

Sol eliyle parmaklığı kavradı ve dengesini sağlamak ve yaralı ayak bileğini korumak için sağ eliyle bastonunu tuttu. Fiona onu izledi, endişeli görünüyordu. Ramsay, Signy'nin ayağı kayar da yardıma ihtiyacı olursa diye tetikte bekledi ama Signy kaymadı. Parmaklıklara eli kolu bağlı bir kararlılıkla asıldı.

Kulübenin arkasındaki düzlüğe ulaştığında nefes nefese kalmıştı ve yüzünde acı vardı. "Bu ahşap bank ayakta kalmış, neden ben dışarıda dolaşıp yapının sağlam görünüp görünmediğine bakarken oturup soluklanmıyorsun?" diye önerdi.

Kadının itiraz etmek üzere olduğunu görünce, "En azından Fiona'ya dinlenmesi için bir şans verin. Zor bir gece geçirdi."

"O bir çoban köpeği ve ikimizin toplamından daha fazla dayanıklılığı var." Signy alaycı bir şekilde gülümsedi ve sağ bacağını önüne doğru uzatarak bankın üzerine yavaşça yerleşti. Fiona zıpladı ve tüylü çenesiyle Signy'nin kalçasına yerleşti.

Kulübenin kapısı açıktı, çünkü Ramsay bir gece önce kapatmaya zahmet etmemişti ama içerisi bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Ayaklarına dikkat ederek kulübenin etrafında dolaştı. Duvarların taşları ve onları bir arada tutan harç sağlam ve hasarsızdı. Signy'nin söylediği gibi, büyük pencerenin pervazında içe doğru eğilmiş orta büyüklükte bir ağaç gövdesi vardı. Gövdenin büyük kısmı kulübenin içindeydi ve kökleri dışarı çıkıyordu. Garip bir manzaraydı.

Devresini tamamlayıp tekrar Signy'ye ulaştığında, "Feci bir hasar yok. Çatı kirişi yıkıldığında birkaç taş gevşemiş ve ağaç gövdesi pencere kenarında uzanıyor. Bu bir

oldukça büyük bir ağaç. Thorsay'de ne kadar az ağaç olduğunu düşünürsek, Norveç'ten gelmiş olabilir. Ben Şimdi içeri giriyorum."

"Yani atı benim yerime senin başına mı çökecek?" diye sordu kuru bir sesle. "Thorsay'in sana benden daha çok ihtiyaı var, tabii Roald'un laird olması fikri hoşuna gitmezse."

"Eğer tavan çökmeye baŐlarsa, senden daha hızlı hareket edebilirim," diye belirtti.

"İŞte bu." Ayağa kalkmak için bastonunu kullandı. "Geriye bir Şey kaldıysa, onu da görmenin zamanı geldi."

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Signy, Ramsay'in yanından geçip sıcak ve samimi mutfağının kalıntılarına doğru temkinli adımlarla . Ayaklarının altında çıtırtılar vardı. Aşağı baktı ve kulübenin içine sürüklenmiş küçük deniz kabukları gördü. Zemin hâlâ ıslaktı.

Arkasından Ramsay daha fazla ışık için kapıyı iterek açtı ve bir gece önce sıkışıp kaldığı anlaşılan masa ile tezgâh arasındaki dar boşluğu gördü. Ramsay haklıydı: Orada sıkışmak yerine yere düşseydi boğulabilirdi. Her iki tarafında da büyük morluklar vardı ama hayatı için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Ramsay, "Mutfak dolabınız sağlam görünüyor. Belki bazı tabaklarınız hayatta kalmıştır."

"Belki. Sonra bakarım." Yan döndü ve masa ile tezgâh arasındaki dar geçitten geçerek tezgâhın yanındaki dolaba doğru ilerledi. Arkasında, devrilmiş çatı kirişi kulübenin önüne doğru eğimliydi.

Ön odaya adımını attı ve evine giren ağaç gövdesini görünce ürperdi. Sahilde bank olarak kullanılabilecek kadar büyüktü. Belki de bu lanet şeyi bir marangoza verip parçalara ayırmasını istemeliydi.

Yerler moloz yığınyla doluydu. Geriye kalan tek mobilya, resim malzemeleri için kullandığı masaydı. Şövalésinin durduğu boş alanı görmek acı veriyordu. Ramsay'in Gisela'ya ateşin başında sarılabilsinler diye yaptığı kapüşonlu iki kişilik Orkney sandalyesi de yoktu. Sağlam yapılı dokuma tezgâhı, ön odaya doğru süpürülmüş olmasına rağmen sağlam görünüyordu. Kırık pencereden her zaman sevdiği dalgaları görebiliyordu, fırtınanın ardından her zamankinden daha büyüktüler.

Sıcak bir kol omuzlarına dolandı. "Titriyorsun," dedi Ramsay sessizce. "Acı verici miktarda hasar ve kayıp var ama sel yangından daha iyidir çünkü yangınlar her şeyi tüketir. Deniz Kulübesi yeniden inşa edilebilir. Bu taş duvarlar yüzyıllardır ayakta ve kulübeye özen gösterilirse yüzyıllarca daha ayakta kalacaktır."

Yerdeki ıslak kuma ve vıcık vıcık olmuş kırık eşyalara baktı. Signy, Gisela ve annelerinin minyatür portresinin kırık, boş çerçevesi kızlar küçükken ve hepsi mutluyken.... "İnsan nereden başlar ki?"

"Onarılacak ilk şey çatı olacak," diye sakince cevap verdi. "Ana çatı kırırları sağlam, bu yüzden düşen kırırlar kaldırılıp yerine sabitlendiğinde, sadece birkaç kiremit meselesi. Elbette yeni bir pencereye ihtiyacınız olacak ve büyük fırtınalar patladığında dışarıdan kapatılıp kilitlenebilen sağlam panjurlar öneririm."

Yapılması gereken temizliği, mobilyaların, mutfak eşyalarının ve çarşafların değiştirilmesini düşündü. "Pahalı olacak," dedi bıkkınlıkla. "Belki de bu, birikimlerimi alıp Londra'ya kalıcı olarak taşınmam gerektiğinin bir işaretidir."

"Saçmalık!" dedi sertçe. "Resmi mülkiyet devri henüz gerçekleşmedi, bu yüzden yazlık hala malikaneye ait, onarım masraflarını da malikane ödeyecek."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Mülk sizindir ve sizin de buna gücünüz yetmez. Paranız için kötü konumdaki bir kulübeden daha iyi kullanım alanları var."

"Konumun düşündüğünüzden daha savunmasız olduğu ortaya çıktı, ancak kır evini bu kadar özel kılan şey de ortam" dedi. "Onarmaya değer. Birikimlerinizi Londra seyahati için kullanın ve Deniz Kulübesi sizin için hazır geri gelin."

Kaşları çatıldı. "Teklifiniz çok cesurca ama büyük bir yeniden inşa projesini sizin ödemenize izin veremem. Mülkiyet devri henüz sonuçlanmamış olabilir ama ikimiz de kulübenin benim sorumluluğumda olduğunu biliyoruz."

"Onarım masraflarını karşılamak için kişisel fonlarımı kullanabilirim, böylece mülkten bir şey almak zorunda kalmam," diye teklif etti.

"Çok cömertsiniz ama buna gerek yok." Signy uzun yıllar boyunca sevdiği ve hizmet ettiği Thorsay halkını düşündü. Ne kadar çok yardıma ihtiyaçları olduğunu bildiğinden, "Daha büyük öncelikler varken, sınırlı fonlarınızı bu şekilde kullanmanız doğru değil. Çiftçiler için tohumlar, daha iyi damızlık hayvanlar, tüm aileleri barındıran kulübelerin onarımı. Deniz Kulübesi daha çok İngiliz aristokratlarının sevdiği bahçe çalınlıklarından birine benziyor."

Başını iki yana salladı. "Deniz Kulübesi özel bir yerdir. Büyükannem orayı çok severdi, siz de öyle. Sevdiğimiz şeylere değer vermek önemlidir."

"Sevdiğim pek çok şeyi kaybettim," dedi açıkça. "Bu yazlık rasyonel açıdan iyi bir yatırım değil."

Etrafındaki yıkıntılara bir kez daha baktı ve kulübenin bir daha bu kadar özel olup olamayacağını merak etti. "Buradan ayrılıp Londra'ya gitmek benim için daha mantıklı. Kulübeyi daha iyi bir zamanda onarabilirsin."

"Seyahat etmeniz gerekiyor. Muhtemelen Londra'yı hem sevecek hem de nefret edeceksin ama Thorsay'ın senin evin olduğunu kendin söyledin. Bu tür bağların ne kadar güçlü olabileceğini öğreniyorum," dedi, sesi tehlikeli derecede ikna ediciydi. "Kaçış iştahını doyurduktan sonra buraya dönmen için sana iyi bir neden vermek istiyorum."

"Geri dönmeniz bir düzine yıl sürdü," diye belirtti.

"Umarım o kadar uzun süre yok ," dedi acıklı bir gülümsemeyle.

"Nerede yaşadığım senin için neden önemli, Kai?" diye sordu usulca.

"Dün gece seni bulduğumda öldüğünü sandım." Sesi çatallaştı. Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Bu düşünce dayanılmazdı. Kanatlarını daha geniş göklerde test etmek için bir şansa ihtiyacın var, benim deniz tanrıcım. Ama sonunda, bana, evine uçmanı istiyorum." Yüzünü ellerinin arasına aldı, özlem dolu bir öpücüğe doğru eğilmeden önce yoğun bakışları onunkini tuttu.

Sözleri kadının içindeki soğuk ve yalnız bir yeri eritti. Öpücüğe karşılık verdi ve kollarını ona doladı, bu sırada elindeki bastonu bıraktı.

Her kucaklaştıklarında, hisler daha da yoğunlaşıyordu. Daha fazla duygu, daha fazla arzu, tamamlanma için daha fazla özlem. Öpücüğü derinleşti ve kadın onun içine doğru adım attı, böylece vücutları birbirine bastırılacaktı.

. . . ve acı ayak bileğinde parladı. "Owww!"

Ramsay irkilerek geri çekildi. "Özür dilerim! Yaranı unutmuşum."

"Ben de öyle." Acısı azalana kadar onun kollarına sarıldı. "Bastonumu kaldırabilir misin? Denersem muhtemelen düşerim."

"Tabii ki." Eğildi ve onun için aldı. "Sana kur yapmak için olabilecek en kötü yerleri seçiyor gibiyim. Bir çöplük, yakın zamanda su basmış bir kulübe. Bir dahaki sefere muhtemelen bir koyun sürüsünün ortasında olacağım."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Böyle şeyler hakkındaki kötü yargılarını oldukça sevimli buluyorum. Ciddi olduğunuzu hissettiriyor." Bastonuna yaslandı. "Yani bana kur mu yapıyorsun?"

"Aslında yapmak istediğim şey seni beyaz atıma bindirmekken, senin ihtiyaçlarına karşı makul ve duyarlı olmaya çalıştığım için oldukça kötü."

seni şatoma götürecektim," dedi hayıflanarak. "Onun yerine beyaz atın üzerinde sen vardın ve beni yosun denizinde boğulmaktan kurtarıyordun."

"Ama bizim için bir geleceği daha mümkün kılıyorsun," dedi tereddütle. "Ve bence bunun tek nedeni yaşlı laird'in benimle evlenmen gerektiğini söylemesi değil."

"Kesinlikle hayır, ama ciddi bir tartışmanın yeri ve zamanı değil," dedi. "Artık kulübenin neye ihtiyacı olduğunu gördüğümüze göre, oyalanmak için bir neden yok. Ben yatak odanızın kalıntılarına girip birkaç giysi toplamaya çalışsam, siz de mutfak dolabınıza bakıp neler kalmış olabileceğini görseniz nasıl olur?"

"Bu iyi bir fikir. Kıyafetlerim köşedeki küçük gardıropta." Döndü ve acı içinde mutfaka doğru ilerlemeye başladı. "Dolabımı kontrol edeceğim. Dalgalar muhtemelen o kadar çok vurmuştur ki içindeki her şey kırılmıştır."

"Ağır olduğu için fazla hareket etmemiş olabilir." Yanağına dokundu, sonra molozların arasından ve devrilmiş kırıların üzerinden yatak odasına doğru bir yol açmak için döndü.

Signy dikkatle mutfaka doğru ilerledi. Dolabın önünde büyük bir engel yoktu ama dalgaların dolabı duvardan kısmen ayırdığını gördü.

Dolap yaklaşık bir metre yüksekliğindeydi ve iki kapısı vardı. Su ahşabı şişirmişti, bu yüzden üst kapıyı açmak zordu. Daha fazla hasara neden olmak istemediği için kolu dikkatlice çekti. Yine de üst kapı aniden açıldığında içindekiler tıkırdadı. Kırık parçalar bulmayı umarak içeriye baktı ve kırmızı eşyalarının sağlam olduğunu görünce çok sevindi. İnce bir siltli kum tabakasıyla kaplanmış olan çaydanlığı çıkardı, ancak kiri fırçaladığında koyu kırmızı seramik her zamanki sıcak ışıltısına kavuştu. Fincanlar ve küçük tabaklar da bozulmamıştı. Bu manzara onu inanılmaz derecede neşelendirdi.

Üst rafta içki bardakları vardı ve onlar da pek iyi durumda değildi. İki tane kırılmış, biri çatlamıştı ama sonuncusu sağlam kalmıştı. Değirmen, havan ve havan tokmağı gibi küçük pişirme gereçleri sağlam ve hasarsızdı.

Alt yarının kapısı da inatçıydı ama üsttekine göre biraz daha kolay açılıyordu. Raflarda nadiren kullandığı mutfak eşyaları vardı. Düzenli olarak kullandığı tava ve tencereler şöminenin yanına asılmıştı ve yere düşen dağınıklığın bir parçası olabilirlerdi.

Metal olduklarına göre, sulara kapılmamış olsalardı hayatta kalabilirlerdi. Şu anda Signy'nin onları arayacak enerjisi yoktu.

Alt rafları daha iyi incelemek için eğildi ve eski kalenin yıkıntılarında bulduğu devetüyü rengindeki eski kâseyi gördü. Onu çıkardı ve dolaptaki diğer her şey gibi çamur ve kumla kaplanmış olmasına rağmen kırılmamış olduğunu gördü.

Ramsay elinde sırlıslık olmuş birkaç giysiyle yeniden ortaya çıktığında, o da ağzının etrafındaki dekoratif olukları fırçalıyordu. "Başarılı! Deri çizmelerinizin hayatta kalacağından emin değilim ama giysilerinizin çoğu Skellig House'a götürülüp düzgünce yıkanıp kurutulduğunda iyi olacaktır. Bugün ilerleyen saatlerde buraya bir araba getireceğim, böylece kurtarılmaya değer her şey geri götürülebilir ve düzgün bir şekilde temizlenebilir. Mutfak nasıldı?"

"Beklediğimden daha iyi. Tüm kırmızı porselen ve tencere takımlarım hayatta kaldı.

Ayrıca bunu buldum." Ona eski kaseyi uzattı.

Kaseyi kabul ederken gözleri büyüdü. "Mükemmel durumda!" Uzun bir süre gözlerini kapadı. "Ve eski. Çok eski. Uzak geçmişten gelen antik bir parça."

"Konuşamaması büyük talihsizlik," dedi Signy. "Anlatacak hikâyeleri ."

Ramsay gülümsedi. "Herhalde birkaç yüzyıl boyunca o kalenin altında gömülü kalmanın ne kadar sıkıcı olduğundan yakınırdı."

"Belki de kâse bunu dinlendirici bulmuştur," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Bugün dönüş yolculuğu yapacak enerjim yok ama arabayı alıp döndüğünde porselenleri paketlemek için malzeme olduğundan emin ol."

"Elbette." Onu inceledi ve muhtemelen etkilenmemiştii. "Yorgun görünüyorsun. Seni eve götürmem gerek."

Signy'nin konuyu tartışmaması yorgunluğunun bir kanıtıydı. "Eski kâsemi yanında taşımak ister misin?"

"Gerçekten de var. Puff'ın heybesinde buna ve senin ıslak giysilerine yer var. Önden buyurun leydim."

Onun kadını olmadığını belirtmek istedi. Ama bunun için de enerjisi yoktu. Dolabın kapaklarını kapattı, sonra mutfakta kapıya doğru ilerledi, ağırlığını hasarlı ayak bileğinden mümkün olduğunca uzak tutmaya çalıştı.

Temiz havaya çıkmak rahatlatıcıydı. Kurtarılmaya değer her şey küflenmeden önce kaldırılmalı ve temizlenmeliydi. Bu nedenle bütün kulübenin temizlenmesi gerekiyordu. Ramsay muhtemelen bu iş için ona birkaç kişi ödünç verecekti.

Fiona yıkık kulübede olmaktan hoşlanmamıştı, bu yüzden dışarıdaki banka çekilmişti. Signy'yi görünce başını kaldırdı. "Evet, şimdi gidiyoruz, Fee."

Köpek banktan atladı ve patikaya doğru tırıs gitti, sonra sahibinin onu takip edip etmediğine baktı. Signy çok daha yavaş olsa da takip ediyordu. Ramsay düşerse onu yakalamak için hemen arkasına geçerken, Signy parmaklıklardan yukarı doğru çekti.

Tepeye ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Ramsay onun etrafından dolaştı ve topladığı kâseyi ve giysileri heybeye yerleştirdi, sonra onu kollarının arasına alıp Puff'ın üzerine oturttu. Kız bir ciyaklamayı bastırdı. Sonra ona ters ters baktı.

Kıkırdadı. "Bir tanrıça bile her şeyi kendisi yapmak zorunda değildir. Köleler bunun içindir."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Yani sen bir minyon musun?"

"Biri gerekli olduğunda." Fiona'nın konumu midilliği kendi başına yönlendirmesini zorlaştırdığı için dizginleri eline aldı. Skellig Evi'ne doğru döndü, sonra Fiona'nın viyaklamaya başlaması ve sahil yolundan ters yöne doğru ilerlemesi üzerine durakladı. "Acaba başka birinin kurtarılmaya ihtiyacı var mı?"

Signy omzunun üzerinden bakınca çimenlik ve sahil yolundan başka bir şey göremedi. "Muhtemelen takip etmeli ve dikkatini neyin çektiğini görmeliyiz. Muhtemelen sadece bir tavşandır."

Köpeğin peşinden giderlerken Signy gözlerini gölgeleyip önüne baktı. "Sanırım ileride bir uçurum daha var, çünkü patika burada biraz yükseliyordu. Belki biri uçurumdan düşmüştür ve yardıma ihtiyacı vardır?"

Patika aniden yeni, dalgalarla oyulmuş bir uçurumda sona erdiğinde haklı olduğu kanıtlandı. Fırtına dalgası çimenlerle kaplı kum tepelerinin bir kısmını koparmıştı.

Ve yeni yapılan koyun kıvrımında, zamandan daha eski görünen üç eski, birbirine bağlı taş bina vardı.

Bölüm 20

"Yüce Tanrım," dedi Ramsay şaşkın bir fısıltıyla, yeni ortaya çıkan alana bakarken. Thorsay antik kalıntılarla doluydu ama bu binalar gibisini hiç görmemişti.

"Fırtınanın ortaya çıkardığı gömülü evler," dedi Signy, sesinde onun hissettiği huşu vardı. "Evlerin birbirine bağlanma şekli burayı eski bir köy ya da aile yerleşkesi gibi gösteriyor. Tepede hâlâ saklı başka evler de olabilir. Kaç yaşında oldukları hakkında bir fikriniz var mı?"

"İki bin yıl mı? Dört bin mi? Hiçbir fikrim yok." Üst üste dizilmiş yassı taşlardan oluşan sağlam duvarları inceledi. Çatılar yoktu, bu da ikisine odalara ve geçitlere kuşbakışı bakma imkânı veriyordu. "Sanırım Orta Doğu'da gördüğüm her şey kadar eski. Belki de daha eski."

"Mısır piramitlerinden daha mı eski?" diye sordu kuşkuyla.

"Belki de. Keşke bunun gibi antik alanların yaşını değerlendirmek için iyi bir yolumuz olsaydı. Belki bir gün buluruz ama şu anda çoğunlukla tahmin yürütüyoruz."

Signy heyecandan neredeyse titreyerek, "Hadi daha yakından bakmak için aşağıya inelim," dedi.

Şaşırarak, "Ama yorgun olduğunu söylemiştin. Seni Skellig House'a geri götürmem gerek."

"Ve geçmişin bu muhteşem parçasını keşfetmeyecek misin?" Sırıttı. "Daha fazlasını görmek için can attığını biliyorsun."

"Doğru." Aşağı inmenin mümkün olup olmadığını anlamak için alanı inceledi, sonra da işaret etti. "Soldaki yamaçtan aşağı inmek ve sonra geri tırmanmak çok zor olmayacak gibi görünüyor."

"Acaba Puff her iki şekilde de idare edebilir mi?" dedi düşünceli bir şekilde.

"Bence bu yaşlı kızdan çok fazla şey istemek olur. Peki ya sen?"

Yokuşu çıkabilir misin?"

salladı. ", !"

Güldü. "Daha sonra ayak bileğin seni rahatsız ettiğinde seni uyarmadığımı söyleme."

"Bazı acılar buna değer."

Midilli'yi, eğimin daha yumuşak olduğu alanın üzerine çıkana kadar koyağın kenarından dolaştırdı. "Ben yamacın sağlam olup olmadığını kontrol ederken sen Puff'la burada kal."

"Lanet olası burkulmuş bilek!" dedi. "Eğer sakatlamamış olsaydım, sizinle yarışırdım."

"Ama yaralı. Kırılmadığına şükret. Bu seni çok daha uzun süre yavaşlatırdı." Köpeğe bir bakış attı. "Keşfe çıkmak ister misin, Fiona?"

Parlak gözlü ve ilgili görünüyordu ve adam yamaçtan aşağı inmeye başladığında koşarak ilerledi. Kumlu toprak birkaç yerde gevşekti ama ciddi anlamda tehlikeli değildi. Neyse ki buradaki uçurum çok yüksek değildi. Dibe vardığında Signy'ye seslenmek için döndü ve onun elinde bastonuyla çoktan yamacın yarısını inmiş olduğunu gördü.

Dibe yaklaşırken ayağı kaydı ve son birkaç metreyi sırt üstü kayarak tamamladı. Telaşla ona doğru yürüdü ama kadın bastonun yardımıyla kendini kaldırırken gülüyordu.

"Aptal!" Ramsay onun ayağa kalkmasına yardım etti ve onu sabitledi. Sırıttı. "Bunu nasıl kaırabilirim?"

Kızın sırtındaki kiri fırladı, nefis poposunu okşamak için fazladan zaman harcamamak için kendini zorladı. "Eskisi kadar yorgun görünmüyorsunuz."

"Thorsay'in eski tarihini ziyaret etmenin heyecanı." Bastonuyla topallayarak konutların en yakınına doğru ilerledi.

Fırtına dalgaları binaları gömen kum ve toprağı yıkayarak oldukça iyi bir iş çıkarmış olsa da, onları tamamen temizlemek için çok daha fazla çalışmak gerekecekti. Açık kapı aralığında durdu ve içeri'yi inceledi. "Taştan yapılmış mobilyalar var gibi görünüyor. Yoksa başka bir amaç için mi?"

"Sanırım haklısın." Ramsay karşı duvardan çıkan dikdörtgen yapıyı işaret etti. Duvarlarla aynı tür yığma kayalardan yapılmıştı ama daha alçaktı. Üst kısmı düzdü ve yapının ön tarafında dört büyük kare açıklık vardı. "Bu kesinlikle depolama içindi."

Signy, "Ocak odanın ortasında olduğuna göre, yukarıdaki çatıda bir duman deliği olmalı," dedi. "atı için ne kullandıklarını merak ediyorum. im olduğunu tahmin ediyorum. Eğer atı taştan yapılmış olsaydı, topluluk köyü terk ettikten sonra zemine çökmüş olurdu. Yerde bir moloz yığını olurdu."

"Bir antikacı gibi düşünüyorsun," dedi onaylayarak. "Çim ya da muhtemelen sazın en olası malzemeler olduğuna katılıyorum."

Elini kapının sol tarafındaki üst üste yığılmış taşların üzerinde gezdirdi. "Eski eserlere olan tutkunuzu anlamaya başlıyorum. Belki de bu binalar benimle konuşuyor çünkü bunlar bizim tarihimiz. Sence bu insanlar nasıl insanlardı?"

"Bunu söylemek zor. Tahminimce bu evler Viking atalarımızdan çok önce buradaydı. Ama damarlarımızda bu eskilerin kanı dolaşıyor olabilir."

Açık kapıdan kabaca kare şeklindeki odaya adım attı ve alçak bir taş duvara yaslandı. "Yorulдум. Umarım kalan hayaletler burada oturmama aldırılmazlar."

Onun yanına oturdu ve kolunu tekrar omuzlarına doladı, itiraz etmediğinde memnun oldu. "Burada dinlenmek uygun, çünkü sanırım bunlar girişin her iki yanında birer tane olan yataklar. Uç köşelerdeki taş sütunlar, sıcaklığı içeride tutmak için yatakların üzerinde gölgelikler tutmuş olabilir."

"Çatı çim olsaydı, gölgelikler küçük yaratıkların gece yarısı uyuyan insanların üzerine düşmesini de " diye belirtti.

Güldü. "Çim ve saz çatıların dezavantajlarından biri de bu. Taş yataklarda bir çeşit şilte ve muhtemelen uyku kürkleri de olmalıydı. Soğuk kuzey gecelerinde sarılıp yatmak için harika olurdu."

Kız başını kaldırıp baktı ve adam kürklerin arasında kucaklaşma fikrinin ikisinin de ilgisini çektiğini hissetti. İkisi de gözlerini çabucak kaçırdı. Kadın yan duvarda açılan bir kapıyı işaret etti. "Bir çeşit depo mu?"

"Belki de." Ayağa kalktı ve küçük odaya baktı. "Köşeleri ve tabanı temizlemeden burada ne olduğunu söylemek zor." Eğilip toprağı eşeledi, sonra gördüğü soluk kıvrımlı nesneyi görünce dondu kaldı. Kesinlikle değil.

Eğildi ve nesneyi yerinde tutan topraktan çıkardı, sonra sadece ona baktı. Kendini toparlayarak ana odaya geçti ve bulduğu şeyi Signy'ye uzattı.

Nefes nefese kaldı ve adamın elinden sığ kâseyi aldı. "Bu kâse benimkinin neredeyse aynısı, kenarındaki oluklara kadar!"

"Ve çok, çok eski hissettiriyor."

Parmaklarını yivli kenarda gezdirerek dokusunu hissetti ve çok eski olduğunu sezdi. "Burada yaşayan insanları hayal etmek çok kolay.

Tıpkı şimdiki insanlar gibi konuşuyor, yemek pişiriyor, uyuyor, çocuk yetiştiriyorduk."

"Haklı olduğuna eminim," dedi Ramsay düşünceli bir sesle. "Pek çok farklı diyarda insanlar gördüm. Kùltürler büyük farklılıklar gösteriyor ama temel insan arzuları ve zorlukları hemen hemen aynı." Etraflarındaki harabeleri işaret etti. "İşte bu yüzden geçmişini incelemek çok ilginç. Günümüzden sadece bir adım ötede. Hem farklı hem de aynı."

"Kendimi daha fazla görmek için yabancı toprakları ziyaret etmek için iyi bir neden. Ama şimdi ve burada, buranın çizimlerini yapmak isterim." Yüzünü buruşturdu. "Ve daha fazla çizim malzemesi aldıktan sonra yapacağım."

"Clanwick'te bazı temel malzemelerin satıldığı bir dükkân olduğunu söylememiş miydin? Bu bir öncelik olmalı," dedi Ramsay. "Onların taşımadığı her şeyi Edinburgh ya da Londra'dan sipariş edebiliriz."

Yaralı ayak bileğine üzüntüyle baktı. "Yarın Clanwick'e gitmeyi çok isterdim ama bir iki gün daha evde kalsam iyi olacak." Taş yatağın kenarındaki tüneğinden biraz zorlukla kalktı. "Sence burada kazılması gereken başka binalar da var mıdır?"

"Bundan eminim ama bu uzun vadeli bir proje olacak." Uzun yıllar boyunca ilgisini çekmeye yetecek kadar büyüleyici keşifler. Signy'nin de onunla aynı ilgiyi paylaşacağını umuyordu çünkü onunla yan yana çalışma fikrini çok seviyordu.

"Skellig House'a dönme vakti geldi," dedi Signy. "Buradan çıkmak içeri girmekten daha zor olacak."

"Ama bu ziyaret buna değdi." Ramsay kolunu uzattı. "Birlikte yukarı çıkacağız. Beni ikinci bir baston olarak düşün."

Signy onun koluna girerken, "Gelip gitmek için daha iyi bir yol bulmamız," dedi. "Nefes nefese kalırken tutunmak için korkuluklar mı?"

"Ya da belki uzun bir merdiven. Belki daha sonra merdiven." Ramsay tekrar küçük ev grubuna baktı. "Şimdilik keşfimizden kimseye söz etmesek iyi olur. Burada ne olduğuna dair daha iyi bir fikrimiz olana kadar hatıra avcılarını uzak tutmayı tercih ederim."

"Bu akıllıca. İç kısımlarda daha kısa bir yol olduğu için sahil yolunun bu kısmına çok fazla insan gelmediği için şanslıyız."

Bir elinde bastonu, diğerinde Ramsay'nin koluyla yamacı acımasızca tırmandı. Aşağıdan bakıldığında, yukarıdan görüldüğünden daha dik görünüyordu. Tırmanış, vücudunun her zerresini gevşek bırakan ve titreten bir çileydi. İki kez neredeyse ayakları kayıyor ve düşüyorlardı ama Ramsay'in fiziksel gücünün yanı sıra iyi bir denge duygusu da vardı.

Sonunda kayalığın tepesine vardıklarında Signy, Puffı sadece birkaç adım ötede otlarken bulduğu için minnettardı. Midillinin yanına gitti ve kendini onun sıcak, sağlam böğrüne bıraktı. Nefesini toparladıktan sonra, "Bu keşfin at doktorunun sakın ol tavsiyesine uyacağını sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Muhtemelen hayır," dedi Ramsay. "Umarım bileğinizi daha da kötüleştirmemişsinizdir."

"Sanmıyorum ama acının ne kadar yorucu olduğunu fark etmemiştim. Saatlerce uyumak istiyorum."

"Öyle de yapacaksın." Ramsay onu kucaklayıp midillinin geniş eyerine oturttuğunda bu kez daha az şaşırmıştı.

"Buraya ne isim verelim?" diye sordu Ramsay midillinin dizginlerini tutup geri dönmeye başladığında.

Düşündü. "Fiona buldu, peki ya Fiona Brae?" "Bunu sevdim.

Fiona'nın Tepesi. Onu ölümsüz yapıyoruz."

Signy, Skellig House'a dönüş yolunda bulanıktı. Midillinin attığı her adım ayak bileğini acı verici bir şekilde sarsıyor, bu da konuşmak ya da düşünmek için çok az enerji bırakıyordu. Deniz Kulübesi'ne gitmekte ısrar etmiş, sonra da yeni keşfedilen antik evlere tırmanmıştı. Her iki şeyi de yaptığı için pişman değildi ama bedelini ödüyordu.

* * *

Dönüş yolunda Ramsay bir elini Signy'nin sırtında tutarak onu sabitlemeye çalıştı, çünkü Signy yarı baygın görünüyordu. Skellig Evi'ne vardıklarında, "Uyanık mısın?" diye sordu.

"Makul ölçüde öyle." Puff'ın sırtından kaydı ve ayak bileği altına çöktü.

Ramsay onu yere düşmeden yakaladı. Onu kollarına alıp merdivenlerden yukarı taşıırken, "Çaresiz olmak ve beni taşıman çok can sıkıcı," diye mırıldandı.

"Bundan oldukça keyif alıyorum." Hafif bir ifade. Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Signy sıradan bir kadın değildi. Güzel, sıcak, zeki, güçlü ve son derece kadınsıydı ve kendini tutarak davranmak giderek zorlaşıyordu. Onu yatağa götürmek, birlikte uzanmak ve tutkulu bir ihtiyaç haline getirecek şekilde öpmek istiyordu.

Ama bugün değil. Gözlerini kapadı ve başını onun omzuna yasladı. "Tuhaf zevklerin var, Ramsay."

Onu düşürmeden kapıdan geçirmeyi ve  n salona sokmayı başardı. İçeri girdikten sonra Bayan Donovan'ı çağırdı, o da hemen geldi.

K hya Signy'yi görünce dilini şaklattı. "Gördüğüm kadarıyla genç kız çok fazla şey yapmış."

"Başka bir şey bekler miydin?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Hayır," diye kabul etti. "Biraz söğüt kabuğu  ayı ve taze sargı bezi getireyim."

"Kocanızın uyuşturana at merhemini unutmayın, çünkü daha önce işe yaramıştı." Merdivenlere yöneldi. "Ayrıca Deniz Kulübesi'ne gitmek için bir araba ve üç ya da dört kişilik bir çalışma ekibi organize edebilir misiniz? Fırtınada ağır hasar görmüş. Signy'nin eşyalarından kurtarabildiğimiz kadarını kurtarmamız ve tamir edilebilmesi için burayı temizlememiz gerekiyor."

"Evet efendim, şimdi ayarlarım." Kadın planları yapmak için koşturdu. Ramsay onun kendisine ilk kez "efendim" dediğini fark etti. Rolüne alışmaya başlamış olmalıydı.

Signy'yi merdivenlerin başına kadar taşıdıda nefes nefese kalmıştı. Onu kollarında tutmak çok güzeldi ama bileği iyileştiğinde mutlu olacaktı.

Onu büyükbabasının süitine götürdüğünde, "Laird'in odasında olmak hâlâ yanlış geliyor," dedi.

Onu yatağa yatırıp sol ayakkabısını ustalıkla çıkarırken, "Burada senden daha çok isteyeceği kimse yok," diye güvence verdi.

"Ama bu odalar senin olmalı. Burada yaşamak istemiyor musun?" diye sordu ciddiyle. "Bu s it Skellig House'daki en iyi manzaraya ve en geniş alana sahip."

"Belki bir gün burada yaşayacağım, ama şimdi değil." Kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Bu odaları seninle paylaşmayı gerçekten çok isterim."

Gözlerini kırpıştırdı. " ok ısrarcısın."

" yleyim. Çoğu insan beni çok sinir bozucu buluyor." Onun dudaklarını daha ciddi bir şekilde öptü.

Elini onun boynuna dolayarak karşılık verdi. "Sen beni kızdırırken bileğimin ne kadar acıdağını unutuyorum," diye nefes aldı.

"Hizmet etmekten memnuniyet duyarım." tekrar öptü,  p şmelerinde bu kadar samimiyet ve arzu varken dudaklarından asla bıkmayacağından emindi.

Kendini uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Bayan Donovan yakında burada olacağı için bu odayı kimin kullanacağı konusundaki tartışmamız başka bir güne kalacak. Şimdilik oturma odasının, Deniz Kulübesi tekrar yaşamaya uygun hale gelene kadar sizin için iyi bir stüdyo olacağını düşünüyorum." Yatağın ayakucunda katlanmış duran yorganı silkeledi ve kızın üzerine serdi. "Yarın Clanwick'ten ne almamı istediğini ve nerede bulabileceğimi söyle."

"High Street'teki Olson Kitapçısı. Hatırlıyor olmalısınız. Greta Olson sanat malzemelerinden sorumludur. İstediklerimin bir listesini yapabilmem için bir parça kâğıdınız var mı? Laird'in masasında not kâğıdı olmalı."

"Bana bir liste vermek iyi bir fikir." Ramsay, oturma odası ya da ofis olabilecek bitişikteki odaya açılan açık kemerli kapıdan geçti. Büyükbabasının devasa masası aile yadigârıydı. Vakti olduğunda onu incelemeliydi.

Sağ üst kapıyı açtı ve içinde büyükbabasının not defterini buldu. Bu ilginç olabilirdi, çünkü Duncan her zaman fikirlerini not eder, kendine notlar alır ve yapılması gerekenleri hatırlatırdı.

En son kayıtlara kadar sayfaları karıştırdı. Büyükbabasının el yazısı artık titremeye başlamıştı ama kelimeler netti. *Roald'dan geri ödeme süresini uzatmasını iste.*

Ramsay basit cümleye baktı, her neye işaret ediyorsa bunun iyi bir şey olamayacağını biliyordu. Borcunun ne olduğunu ve ne zaman ödeneceğini öğrenmek için bir an önce Roald'la konuşması gerekiyordu.

"Hiç kâğıt buldun mu?" Signy aradı. "Genellikle sol üst çekmeceye mäsvedde kâğıt bulundururdu."

Borç düşüncesini bir kenara itti ve sol çekmeceye baktı. En üstteki kâğıt parçası iş görürdü. "Ateşle."

"Stokta olması gerekenlerle başlayacağım, sonra da şanslıysam elinde bulunabilecek diğer malzemeleri ekleyeceğim." Signy malzemeleri tanımlarına ve üreticilerine göre listelemeye başladı çünkü tüm çizim kâğıtları aynı değildi.

Signy işini bitirdiğinde, Bayan Donovan söğüt çayı, ballı kek ve sağlık çantasıyla gelmişti. Çantayı açarken şu açıklamayı yaptı: "Genelde evdeki insanlarla ben ilgilenirim, atlarla da Donovan ilgilenir. Ama kemik ayarlama konusunda daha iyidir, bu yüzden bileğine bakan oydu." Signy için bir fincan söğüt çayı doldurdu.

Ramsay başıyla onayladı. "Bir şeyler atıştırıp çalışma ekibiyle birlikte dışarı çıkacağım. Tüm çabalarınız için teşekkürler."

Mutfağa indi ve adanın farklı yerlerinden gelen fırtına raporlarını gözden geçirirken jambonlu sandviç ve sıcak çay onu canlandırdı. Anakara şanslıydı. Şimdiye kadar boğulmayı başaran birkaç koyun dışında herhangi bir kayıp görünmüyordu. Signy ve kulübesi en kötü darbeyi almış olabilirdi.

Yemeğini bitirdiğinde çalışma ekibi hazırды. Donovan'ın kendisi, arabası ve genç bir seyisle birlikte bezler, süpürgeler, kovalar ve büyük bir brandayla geldi. İki hizmetçi de onlara katıldı ve Deniz Kulübesi'ne doğru yola çıktılar.

Yardımcıların hepsi Signy'yi sevdi ve onların dehşet dolu haykırışlarından sonra enerjik bir şekilde çalışmaya başladılar. Hizmetçiler mutfağa daldılar ve tezgahın üstündeki su borusu ve musluğun hala çalıştığını gördüler, böylece tüm mutfak porselenlerini ve mutfak eşyalarını dikkatlice sepetlere koymadan önce durulayabildiler.

Ramsay ve Donovan yatak odasından Signy'nin sırlıslıkla olmuş giysilerinin geri kalanını ve mütevazı kişisel eşyalarını topladılar. Asla iyileşemeyecek birkaç kitap vardı ama Ramsay yine de onları topladı.

Sonra Donovan'la birlikte ön odayı ve diğer katları temizleyen seyise katıldılar. Kırık mobilyalar dışarıya yığılmıştı. Bazıları tamir edilebilirdi. Dokuma tezgâhı merhametli bir şekilde zarar görmemişti.

Hizmetçilerden biri ön odanın bir köşesinde, üzerinde Gisela, Signy ve annelerinin resimleri olan ıslak ama sağlam bir tuval parçası buldu. Onu Ramsay'e götürdü. "Bayan Signy bunu geri isteyecektir, sanırım."

"Haklısın." Ramsay resmi aldı ve dikkatle düzleştirerek ceketinin cebine koydu. "Bunu bulduğunu ona söyleyeceğim." Bunun Signy'nin geleceği için iyi bir alamet olduğunu düşündü.

Ramsay ve Donovan gereken onarımları tartıştılar. Sonra büyük branda kırık pencerenin ve ön odadaki açık alanların üzerine tutturuldu, hem de çok geçmeden. Ayrıldıklarında sisli bir yağmur yağıyordu.

Grup geri dönerken Ramsay, "Hepinize çok teşekkürler. Signy çok minnettar olacak."

Küçük hizmetçi söze girdi: "Yardım etmekten memnuniyet duyarım efendim. Bayan Signy benim ve ailem için çok şey yaptı."

Ramsay'nin Signy'ye söylediği gibi, yeni lord o olmalıydı. Onu muhteşem bir Thorsay Leydisi olacağına ikna etme yolunda ilerlediğini umuyordu. Bir İskandinav tanrıçası için çok iyi bir unvandı.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Signy uzun bir gece uykusundan sonra kendini çok daha iyi hissederek uyandı. Yorganın altında sağ bacağını dikkatle hareket ettirdi. Bileği kesinlikle ağrıyordu ama bir gün önceki acıya hiç benzemiyordu. Yeni bandaj ve Donovan'ın at merhemi küçük bir mucize yaratmıştı. Bugün tekrar dışarı çıkarak riske girecek değildi. Sabırsızdı ama aptal değildi.

Islak bir burun sol kulağını dürttü. Signy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fiona! Ne kadar iyi bir kızsın sen."

Signy bacaklarını dikkatle yataktan kaldırdı. Bayan Donovan'ın bir gece önce ona giysilerini yıkayıp kurutacaklarını ve bazı giysiler getireceklerini söylediğini hayal meyal . Hizmetçi işini yapmıştı. Yakındaki bir sandalyede Signy'nin tanıdığı katlanmış eşyalar duruyordu. Ve giysilerinin üzerinde oturan tek gözlü Odin, ona ve Fiona'ya kötü kötü bakıyordu.

Signy güldü. "Odin, eski dostum. Gel, yatakta bize katıl."

Odin, Fiona'ya bir kez daha ters ters baktıktan sonra kendini sandalyeden yatağa fırlattı ve Fiona'nın kıyafetlerini tekmeleyerek yere düşürdükten sonra sağ tarafına inip başını okşaması için uzattı. Signy sağ eliyle kediye okşarken, sol eliyle de köpeğinin boynunu kaşıyarak bunu yerine getirdi.

"Siz ikiniz iyi geçinmeyi öğrenmelisiniz," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Siz İngilizlerle savaşan Vikingler değilsiniz. İkiniz de iyi Thorsayian hayvanlarısınız ve arkadaş olmalısınız. Patilerinizi tokuşturmanızı istemeyeceğim ama birbirinizi daha iyi tanımalısınız. Birbirinizin farklılıklarını kabul edin. Birbirinizin sırtını koklayın."

Sıcak bir erkek kahkahası duydu ve başını kaldırdığında Ramsay'nin, elinde baştan çıkarıcı kokularla dolu bir kahvaltı sepetiyle odaya girdiğini gördü. "Ne mutlu barışçılara!" diye yorum yaptı. "Kediler ve köpekler arasındaki düşmanlık çok eskilere dayanır, yine de savaşan ırkların bazı bireyleri ateşkes için pazarlık yapmayı öğrenir."

"Umarım bu ikisi bunu başarır." Şu anda Ramsay'i baştan çıkarmaya hiç niyeti yoktu. Aslında bunu yapmaya hiç niyeti yoktu demek daha doğru olur. Ama uzun bir elbise giymemiş olmayı diledi.

Bir erkekten ödünç alınmış olması gereken şekilsiz bir gecelik. Bunu ona giydirenin Bayan Donovan olduğunu umuyordu.

Ramsay, "Bugün çok daha iyi görünüyorsun," diye yorum yaptı. "İki kişilik kahvaltı getirdim. Sen elini yüzünü yıkayıp giyinirken ben de Fiona'yı kısa bir yürüyüşe çıkarsam nasıl olur? Tabii bu konuda yardıma ihtiyacın yoksa?" Ona abartılı bir bakış fırlattı.

Signy'nin bastonu yatak başlığına yaslanmıştı, o da bastonu aldı ve dikkatlice ayağa kalktı. "Fiona, şehvet düşkününü beyefendiyle git ve daha sonra beni ondan korumak için geri gel."

Ramsay sırttı ve sepeti en iyi manzaraya sahip pencerenin yanındaki masanın üzerine koydu. "Benimle gel, Fiona. Eminim temiz hava almak istersin."

Parmaklarını şıklattı ve Fiona mutlulukla onu takip etti. Kedigil doğasına sadık kalan Odin yatağı terk etti ve yiyecekleri daha yakından incelemek için masanın üzerine atladı. Neyse ki sepetin bir kapağı vardı.

Laird'in süitinde küçük bir tuvalet vardı, bu da Signy'nin Ramsay'nin şimdilik bu odalarda kalma teklifini kabul etmesi için iyi bir nedendi. Bir hizmetçi tarafından tuvalete getirilen sürahideki ılık suyla yıkandı. Herkes ona çok iyi bakıyordu. Signy şımartılmaya alışık değildi ama bundan hoşlanabilirdi.

Odin'in yere attığı giysileri topladı ve giyindi. Bugün ata binmeyeceği ya da yürümeyeceği için sade, lacivert bir sabahlık giydi. Sonra pencere kenarındaki iki sandalyeden birine oturdu ve yiyecek sepetinde gelen demlikten dumanı tüten sıcak bir fincan çay doldurdu. Mutluluk.

Kapı çalındı, ardından Ramsay ve Fiona geldi.
Kusursuz zamanlama.

"İyi haberlerim var. Laird'in alt kattaki ofisini kontrol ettim ve Güney Anakara'daki yolculuğumuzda kullandığınız eskiz defterlerini buldum. Bu çoğunlukla boş."

Signy neredeyse eskiz defterini almak için ayağa kalkacaktı ki ayak bileğini hatırladı ve "Çok güzel! Bu masanın üzerine koy lütfen. Daha sonra Fiona Brae'de bulduklarımızı ne kadar iyi hatırlayabildiğime bakacağım."

"Sanırım eşyaların nasıl görüldüğü konusunda çok iyi bir hafızan var," dedi eskiz defterini yere bırakıp masada ona katılırken.

Ona çay doldurdu. "İstiyorum, ancak iyi detay çizimleri yapmak için orada oturup taşları incelemem gerekecek."

"Adalar çevresinde fırtına hasarı olduğuna dair daha fazla rapor aldım. Oldukça fazla miktarda ürün hasarı var ama ciddi yaralanma yok." Çayından derin bir yudum aldı. "Kahvaltıdan sonra Clanwick'e gideceğim. Sizin için getirmemi istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, sadece sanat malzemeleri. Umarım Greta artık iyi stok yapmıştır. Kimin ne aldığına bağlı olarak taşıdığı şeyler çok değişiyor." Signy, onu keskin gözleriyle izleyen Odin'e bir parça pastırma uzattı.

İki peynirli ve otlu omlet ve sıcak bere ekmeği vardı. Signy çok aç olduğunu fark etti ve dünkü kahvaltıdan beri bir şey yemediğini anladı. Kahvaltı yemeklerinden kendisi kadar hoşlanıyor gibi görünen Ramsay'e baktı.

Aklına Gisela'yla ilgili hüznü bir düşünce geldi. Kız kardeşi ölmemiş olsaydı, Ramsay'le yemeklerini paylaşan kişi o olacaktı. Ama Signy onunla ne kadar çok zaman geçirirse, bu o kadar doğal geliyordu. Gisela çok sevilen bir geçmişti. Her zaman sıcak ve cömert bir kalbi vardı ve Signy, kız kardeşi her neredeyse, bu büyüyen çekimi onlara çok görmediğinden emindi.

Eğer bir kızları olursa adını Gisela koyabilirlerdi. Bu, gelecekte rahat edemeyeceği kadar uzak bir düşünceydi, bu yüzden Signy kendini ekmek yağlamaya verdi. Ramsay'le geçirdiği zamanı gün be gün değerlendirecek ve bundan zevk alacaktı.

* * *

Clanwick'e gitmek için güzel bir sabahı ve Thor da en az Ramsay kadar eğleniyor gibiydi. İyi huylu bir attı. Ramsay kasabaya vardığında Thor'u ailenin her zaman kullandığı ahıra bıraktı, sonra da Olson'un Kitabevi'ne gitti.

Ramsay'nin çocukken ne kadar çok kitap aldığını hatırlayan dükkan sahibi Gunnar Olson tarafından memnuniyetle karşılandı. Ramsay dükkânda yeni bir hesap oluşturdu, ardından Gunnar'ın kırtasiye ve sanat malzemelerinden sorumlu kızı Greta'yı görmek istedi. Canlı ve hoş bir sarışın olan Greta üzgün bir ifadeyle elinde resim kâğıdı, kurşun kalem, tükenmez kalem ve mürekkep dışında pek bir şey olmadığını söyledi. Daha özel malzemeler sadece sipariş üzerine temin edilebiliyordu. Bir sonraki sevkiyatta ek malzemeler bekleniyordu, ancak bunların ne zaman geleceğinden emin değildi.

Ramsay dükkânda ne var ne yok temizledi ve malzemeleri ahıra bıraktı. Şimdi sıra günün en zor kısmına gelmişti: Kuzen

Roald. Ramsay şehre vardığında kuzeninin ofisine uğramış ve öğlen için bir randevu ayarlamıştı.

Roald onu sadece birkaç dakika bekletti ve şatafatlı ofise girdiğinde onu coşkulu bir şekilde karşıladı. Roald zengindi ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyordu ama yıllarını Konstantinopolis saraylarında geçirmiş bir adamı etkilemek zordu.

"Kai, delikanlı, seni görmek ne güzel!" Roald elini uzattı. "Yeni görevine nasıl alışıyorsun?"

Ramsay kuzeninin elini sıkarken, "Son derece ilginç," dedi ve ardından gösterilen yere oturdu. "Yosun işlerine yaptığınız ziyaret şaşırtıcı derecede heyecan vericiydi."

Roald yüzünü buruşturdu. "Kızlarımdan birini nasıl kurtardığınızı duydum. Drummond bana önerdiğin güvenlik önlemlerinden bahsetti ve kurtarma botları ile can yelekleri çoktan hazır. Gelecekte trajik kazalar olmasını istemiyorum."

Ramsay, Signy'nin o sırada dile getirdiği alaycı düşünceyi bastırarak, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Kurtarma ekipmanı ucuzdu ve Roald'ın itibarını artırmıştı. Roald çalışanlarını gerçekten önemsiyor olsaydı, bu önlemi yıllar önce kolayca uygulamaya koyabilirdi. Yeni lord tarafından fark edilmesi onu şimdi harekete geçirmişti.

Birkaç dakika daha hoşbeş ettikten sonra Ramsay, "Buraya iş için geldim. Bana miras kalan yükümlülükleri öğrenmek için büyükbabamın evraklarını inceliyordum. Dün büyükbabamın günlük defterini bulana kadar önemli her şeyi bulduğumu sanıyordum. Yazdığı son maddelerden biri, ödeme koşullarının uzatılması konusunda sizinle konuşmak için bir hatırlatmaydı. Ona borç mu verdiniz?"

Roald, "Evet, adaların hastalık ve şeytan fırtınasının ortak etkilerinden muzdarip olduğu zamandı," dedi. "Pek çok insan acı çekiyordu ve laird onlara yardım etmek istiyordu ama mali kaynakları pek yoktu. Paranın zamanında geri ödenip ödenemeyeceği belli değilken hiçbir banka büyük bir kredi vermeye yanaşmıyordu."

Bu bilgi, büyükbabasının avukatı Fergus Maclean'ın söyledikleriyle hemen hemen aynıydı. Paraya ihtiyacı olan Duncan, Roald'dan borç almış ve bunu avukatından bile saklamıştı. "Böyle bir işlemle ilgili hiçbir kayıt bulamadım, bu yüzden borç belgelerinin kopyalarının olup olmadığını doğrudan size sormam gerektiğini düşündüm. Ne kadar borç alındığını ve borcun vadesinin ne zaman dolduğunu öğrenmem gerekiyor."

Roald masa sandalyesinde arkasına yaslandı ve kaşlarını çatı. "Belgeleri bulamadınız mı? Yaşlı laird kayıtlarına her zaman çok dikkat ederdi, ama son yıllarında düşüşe geçmişti. Kredi belgelerini yanlış yere koymuş ya da kazara yok etmiş olmalı."

Ramsay, "Sebep ne olursa olsun, krediyi açıklayan hiçbir belge bulamadım," dedi. "Sizinkiler uygun mu?"

"Evet, bana bir dakika verin." Roald masasının alt çekmecelerinden birini açtı ve hızla bir dosya çıkardı. "İşte burada."

Ramsay dosyayı açtı ve en üstte kredi belgesini buldu. Bir kez baktı ve midesi bulandı. "Neredeyse iki yıl öncesine ait olduğunu görüyorum."

"Evet, acıların en yoğun olduğu zamanlardı."

Büyükbabasının imzası da dahil olmak üzere hepsi oradaydı ve belge, lairdin Bank of Scotland hesabında neden neredeyse beş bin pound olduğunu açıklıyordu. Asıl borç yirmi beş bin sterlindi. Duncan parayı dikkatli kullanıyordu çünkü halkının ihtiyaçları devam ediyordu. Ama yirmi bin sterlinden fazlası harcanmıştı ve Ramsay'nin kalan beş bin sterlini de malikâne masrafları için kullanması gerekecekti.

Kendini kötü hisseden Ramsay dosyayı kapattı. "Geri ödenemeyecek bir borç vermenize şaşırdım."

Roald yüzünü buruşturdu. "Ben bir iş adamıyım ama insanların sokaklarda açlıktan öldüğünü görmek istemedim. Ayrıca, kredi Skellig House ve mülk tarafından güvence altına alındı ve mülkün her zaman bir değeri vardır."

Ramsay kuzeninin soğuk, eğlenen gözlerine baktı ve yaşlı adamın onun krediyi ödeyemediğini görmek istediğini, böylece mülkün onun eline geçeceğini anladı. Ev, araziler, atlar.

Hepsinden önemlisi, statü. Roald laird olmayı umursamayabilirdi ama Thorsay'deki en önemli adam olmak istiyordu, sadece en zengin değil.

"Yirmi beş bin pound hatırı sayılır bir meblağ. Borcun vadesi ne zaman geliyor?" Ramsay bir sonraki sayfayı çevirdi ve ürperdiğini hissetti. "Bu yılın yirmi birinci Eylül'ü. Thorsayian ateş festivaliyle aynı gün."

"Hatırlaması kolay bir randevuydu." Roald gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla onu izliyordu. "Bu senin için bir sorun olur mu?"

"Zor olacak. Büyükbabam krediyi uzatma ihtimaliniz olduğunu düşünüyordu. Böyle bir ihtimal var mı?"

Roald sandalyesinde arkasına yaslandı, kaşları çatılmıştı. Ramsay yaşlı adamın soruyu gerçekten düşündüğünü hissetti. Şaşırdı,

Roald şöyle dedi: "Daha yeni lord olmuşken, bu işle bu kadar erken uğraşmak senin için adil görünmüyor. Pekala, krediyi gelecek yılın Eylül ayına kadar on iki aylığına uzatıyorum."

Ramsay bir rahatlama hissetti. "Çok teşekkürler! Yeni kâğıtların hazırlanması gerekiyor mu?"

"Gerek yok." Roald ayağa kalktı ve elini uzattı. "Borcun vadesinin gelecek yıl dolacağına dair bir centilmenlik anlaşması." Gülümsedi. "Tabii ki daha fazla faiz olacak."

"Elbette." Ramsay de ayağa kalktı ve diğer adamın elini sıktı. "Bu bana parayı bulmam için zaman kazandıracak. Şimdi gideceğim. Yapacak çok işim var."

O çıkamadan Roald'un kızı Annabel ofise girdi. "Kai, seni gördüğüme çok sevindim!" Elini uzattı. İpekler içinde parıldayan ve güzelce somurtan Annabel, Thorsay'den çok Londra'ya benziyordu. "Döndüğüne göre artık seni daha sık göreceğimizi umuyordum."

Gülümsedi ve onun elini tuttu. "İşimde yeni olduğum için çok meşguldüm. Ama her zaman olduğu gibi, sizi görmek bir zevk. İyi günler."

Ramsay, Roald'ın ofisinden gerçek bir erteleme aldığını umarak ayrıldı. Sorun şu ki, Roald'a ne kadar güvenilebileceğinden emin değildi.

Bölüm 22

Ramsay kaldırırma çıktığında bir an hareketsiz durdu ve bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü. Doğuştan hakkı olan toprağı ve evi kaybetmeyi hayal etmek zordu ama aklının tarafsız kısmı bunun gerçek bir olasılık olduğunu kabul ediyordu.

Clanwick'te olduğuna göre, işe Fergus Maclean'le konuşup ona felaketle sonuçlanan krediyi anlatarak başlayacaktı. Belki avukatın yararlı önerileri olabilirdi ama Ramsay bu konuda iyimser değildi. Ama Fergus, Deniz Kulübesi'nin mülkiyetinin Signy'ye devrini bir an önce tamamlayabilir, böylece Skellig Evi'ne ve malikâneye ne olursa olsun mülkiyeti güvence altına alınmış olurdu.

Avukatın evine gitmek üzereydi ki tanıdık bir ses seslendi: "İyi günler Kai! Bu güzel güneşli sabahta lairdship'in nasıl?"

Ramsay döndü ve Broc Mackenzie'yi gördü. Kalbi yerinden fırladı. "Broc! Seni görmek ne güzel. Hâlâ oturup bir şişe Callan viskisi içip konuşmadık. Eğer vaktin varsa, bugün bir başlangıç yapmak için iyi bir fırsat olabilir."

Broc sırtıttı. "Viski içmek için biraz erken, o yüzden limana inip Gordon'dan koyun etli börek ve alkış almaya ne dersiniz? Sonra oturup limanı seyrederken bir yandan da yemek yer ve yalanlarımızı paylaşırız."

"Bugün duyduğum en iyi fikir bu," dedi Ramsay. "Tabii hepsini yıkamak için birayı unutmadığımız sürece."

"Bira söylemeye gerek yok." Birlikte adım atmaya başladılar ve ana caddeden limana doğru ilerlediler. Sesi daha ciddi olan Broc devam etti: "Bu sabah buraya gelirken Sea Cottage'ın fırtınada harap olduğunu gördüm. Signy iyi mi?"

Ramsay o geceyi düşününce bir ürperti bastırdı. "Bana yardım için gelen köpeğı Fiona sayesinde tam zamanında kurtuldu. Kulübe yeniden inşa edilene kadar Skellig House'da kalıyorlar."

Broc ona şüpheyile baktı. "Bölge fırtınalara karşı bu kadar savunmasızken yeniden inşa etmek güvenli mi?"

"Biraz risk var," diye itiraf etti Ramsay, "ama geçmişte kulübeyi ara sıra sel basmıştı, ama genellikle o kadar kötü olmamıştı. Büyükbabam, yıllar boyunca kendisi ve Thorsay için yaptıklarından dolayı kulübeyi Signy'ye bir ödül olarak verdi. Burayı çok seviyor, bu yüzden onun için onarılması gerekiyor." Ramsay birden, lordun ona para bırakmaya gücü yetmediği için mi kulübeyi merak etti.

Broc anlayışla başını salladı. "Bu durumda, yeniden inşa etmek mantıklı. Bu sefer fırtına panjurlarıyla."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Ramsay, aradan geçen yıllara rağmen her zamanki gibi kolay bir yakınlık kurduklarını fark etti. Bugün tam da ihtiyacı olan türden bir arkadaşı bu. "Peter Swenson'ın hâlâ iyi olup olmadığını ve inşaat işlerini yürütüp yürütmediğini biliyor musun?"

"Evet ve şimdi ona yardım eden iki oğlu var. İki hafta önce, şu anda insanların yaşadığı ahırlardan birinde bazı iyileştirmeler yapmak için çiftliğe gittiler. Yapılması gereken işleri kısa sürede hallettiler."

"Hâlâ Clanwick'in batı ucundaki o evde mi yaşıyor?"

"Evet, o ve arkadaşları başka işlerle meşgul olmadıkları zamanlarda burayı genişletiyorlar." Broc ona baktı. "Bu arada, sana yine ateş eden oldu mu?"

Ramsay bu olayı neredeyse unutmuştu. "Sadece bir kez oldu, yani muhtemelen dikkatsiz bir avcıydı." Öyle olmasını umuyordu, çünkü birinin onu öldürmeye çalışmasına gerek kalmadan yeterince derdi vardı.

Gordon's, limanda hem kasaba sakinlerine hem de denizcilere hizmet veren bir aşçı dükkânıydı. Ramsay ve Broc içeri girdiklerinde, yaşlı Bayan Gordon başını kaldırıp, "Koyun etli börek ve iki şişe bira?" diye sordu.

Her iki adam da güldü. "İyi bir hafızanız var Bayan Gordon," dedi Ramsay. "Broc ve ben buraya gelmeyeli kaç yıl oldu?"

Yaşlı kadın düşündü. "On beş yıl. İkinizin de eve dönme zamanı gelmişti."

Mutfığa geçti ve yemek pişiren Gordon ailesinin bir başka üyesine siparişlerini söyledi. Müşterilere yiyecek ve içecekleri içeren bir sepet sunmak sadece birkaç dakika sürdü.

Ramsay ödeme yapmak için cüzdanına uzandığında Bayan Gordon kaba bir sesle, "Bu seferlik ücret yok," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Broc, Ramsay'in hissettiği kadar şaşırılmış görünüyordu. "Çok nazıksınız."

"Siz iki afacanı evde ve güvende görmek güzel," dedi daha da sert bir sesle. "Şimdi gidin bakalım. Sepeti ve şişeleri geri getirmeyi unutmayın."

Ramsay ve Broc kovulduklarını kabul ederek aşçı dükkânından çıktılar ve sözsüz bir anlaşmayla limanın sol tarafına doğru ilerlediler. Rıhtım boyunca serpiştirilmiş banklar vardı ve özellikle bir tanesi, her ikisinin de Clanwick Gramer Okulu'na gittikleri okul günlerinde "onların" bankı olmuştu.

Yerleştiklerinde Broc sepeti inceledi. "Görünüşe göre bize çift boyutlu siparişler verilmiş."

"Büyüdüğümüz için mi?" Ramsay yeni kızartılmış ve iştah açıcı kokan bir koyun eti böreği çıkardı. Gordon ayrıca Clanwick'teki en iyi alkışı da yapmıştı. Yemek, daha güneydeki İskoçların neeps ve tatties dedikleri şeyin Thorsay versiyonuydu. Şalgam ve patatesler soğan, tereyağı ve biraz tuz ve biberle birlikte püre haline getirildikten sonra sıcak olarak servis ediliyordu. Çok lezzetliydi ve tam ev tadındaydı.

Yemeklerini yerken rahat bir sessizlik vardı. Broc kendi payını bitirdikten sonra, "Bu beni kesinlikle geçmişe götürdü," dedi.

"İkimiz de okul günlerimizden beri uzun ve dolambaçlı yollar kat ettik," dedi Ramsay. Arkadaşının profilini inceledi. Broc, koyu renk saçları ve yoğun mavi gözleriyle birçok Thorsaylının sahip olduğu Kelt yakışıklılığına sahipti. Çocukluğundan beri arkadaşı olan Broc hâlâ Broc'tu ama yüz hatları çocukluklarına göre daha sert ve ihtiyatlıydı. "Orduya katıldığına memnun musun yoksa üzgün müsün? Ailen gitmene pek sıcak bakmıyordu ama seni tutan da yoktu."

Broc bu sorudan çekinmedi. "Çoğunlukla memnunum. Heyecan, çamur, tehlike ve derin dostluklar vardı ve sonunda Napolyon'u yendik. Sadece oramda buramda tek tük yaralarla hayatta kalmam bir mucize." Farkında olmadan yanağındakine dokundu. "Ama Waterloo'dan sonra burada kalmanın bir anlamı yoktu. Şimdi hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar verme zamanı."

Ramsay, "Thorsay'e geri dönmeye nasıl alışıyorsun?" diye sordu.

"Her zaman çok meraklıydın," dedi Broc kuru bir sesle. "Ama madem sordun, karışık duygular içindeyim. Ailemi görmek ve yeniden deniz kenarında yaşamak harika. Orta İspanya'nın ovalarında ekmek pişirirken Kuzey Denizi'ni hayal ederdim."

Ramsay, bir ticaret gemisinin gelgiti yakalayarak açık sulara doğru süzöldüğü limana baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Çok seyahat ettim ama en çok suya yakinken mutlu oluyorum."

"Eski zamanları ve yerleri incelemek istediniz ve bunu yıllardır yapabiliyorsunuz." Broc bir lokma börek fırlattı. Bir martı onu suya düşmeden kaptı. "Seyahat etmekten sıkıldın mı, yoksa kendini burada kapana kısılmış mı hissediyorsun?"

"Şimdi kim merak ediyor?" Ramsay parmaklarındaki yağı sildi. "Biraz isteksizce geri döndüm ama dönmem gerektiğini hep biliyordum. Şimdi Thorsay'in birçok antik kalıntısını takdir etmeyi öğreniyorum. Hayatımın geri kalanında ilgimi çekmeye devam edecekler."

Fiona Brae'den bahsetmeyi düşündü ama bunu sonraya saklayacaktı. "Yeniden çiftçi olmaya ne dersin?"

Broc yüzünü buruşturdu. "Burada bir hikaye yatıyor."

Arkadaşının sesindeki bir şey Ramsay'e, "Eğer konuşmak istiyorsan, hâlâ iyi bir dinleyiciyim," dedirtti.

Broc iç çekti. "Her zaman öyleydin ve düşünmem gereken çok şey var. At yetiştiriciliği dışında çiftçiliğe karşı hiçbir zaman bir tutkum olmadı ama babam öldükten sonra Thorfield'e dönmek yapılacak en doğru şeydi. Aileme, özellikle de anneme yardım edebildiğim için mutluydum çünkü babamın ölümünden sonra taşıyacak çok şeyi vardı."

Broc konuşmayı kestiğinde Ramsay, "Bir 'ama' geleceğini hissediyorum," dedi.

Broc limana doğru bir parça yiyecek daha fırlattı. Bu kez iki martı üzerine çullanıp hurda için kavga ederken, üçüncüsü ödölü taşıdı. "Her zamanki gibi haklısın. Bizimle kahvaltı ederken annemin Thorfield'in veba ve şeytan fırtınası yüzünden evlerini kaybeden insanları kabul ettiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Ramsay başıyla onayladı. "Annenin çok cömert bir kalbi var. Thorfield'da çok sayıda insana barınak sağlayacak kadar ahır ve müstemilat var."

"Evet, iyi de oldu. İnsanlar birbirlerine yardım ediyor ve bazıları çiftlikte çalışıyor. Koşulların iyileşmesiyle birlikte bazıları taşınabildi."

"Ama?" Ramsay sordu.

"Daniel Brown'ı hatırlıyor musun? Mainland'in kuzey-orta kesiminde bir çiftliği vardı."

Ramsay tekrar düşündü. "Evet. Hatırladığım kadarıyla iyi bir adamdı."

Broc başını salladı. "Karisını ve oğlunu vebadan kaybetti ve sonunda çiftliğini de kaybetti. O ve iki küçük kızı Thorfield'a yerleştiler. Çok yardımcı oldu. O ve annem birlikte çalışırken ..." Broc durdu.

"Evlenmeyi mi düşünüyorlar?" Ramsay sessizce sordu. Broc başını sallayınca Ramsay devam etti: "Annenin yeniden evlenmesine karşı mısın?" Broc bir haber daha verdi. "Pek sayılmaz. Daniel iyi ve dürüst bir adam. O ve annem birlikte gülüyorlar. Onun gülüşünü tekrar duymak hoşuma gidiyor.

Ama onu babamın yerinde görmek çok zor. Artık bana ihtiyaç duyulduğunu hissetmiyorum."

Ramsay alaycı bir ifadeyle, "Bir fedakârlıkta bulunup sonra bunun artık gerekli olmadığını görmek korkunç," dedi.

Broc güldü. "Aynen öyle! Çiftçi olmak istemedim ama bu benim görevimdi ve görevimde her zaman iyi oldum. Ama etrafta çiftçilikten gerçekten zevk alan başka biri varken yapmak istemediğim bir işi yapmak pek de tatmin edici değil."

Ramsay'nin kafasında bir fikir şekillenmeye başladı. "Benim için Londra'da bir görev üstlenmek ister misin?"

Broc hemen, "Evet," dedi.

Ramsay eğlenerek, "Ne olduğunu bile bilmeden mi?" diye sordu.

"İnekleri sağmaktan ve koyunlara bakmaktan daha ilginç olacağı kesin. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Birkaç şey var. İlk olarak, bir zamanlar denizci olan ve şimdi bir baronluğun varisi olan Kaptan Gabriel Hawkins Vance'i aramanı istiyorum. Bir keresinde ona bir iyilik yapmıştım ve umarım sözüme güvenerek bana büyük miktarda borç verebilecek bir banka biliyordur ya da bulabilir."

Broc yumuşak bir ıslık çaldı. "Bu konuda daha fazla açıklama yapmak ister misin?"

Ramsay, Broc'un kendi durumu hakkında konuşmak istediği kadar, onun da kendi durumu hakkında konuşmak istediğini fark etti. Büyükbabasının borç vermesini ve bunun nedenini kısaca anlattı, Roald'la daha önce yaptığı görüşmeyle bitirdi. "Borcunu bir yıl uzatması iyi oldu ama sözünü tutacağına ne kadar güvenebileceğimden emin değilim. Sen ne düşünüyorsun?"

Broc cevap vermeden önce düşündü. "Beyefendiler arasındaki el sıkışma anlaşmaları çok iyi, ama onun ne kadar beyefendi olduğundan emin değilim.

öyle. Yıl bitmeden krediyi geri çağırmak için iyi bir neden bulursa, muhtemelen bunu yapacaktır."

Ramsay şüphelerinin doğrulanmasına sevinerek, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi. "Geri ödemek için daha fazla zamanı olan geleneksel bir bankadan borç almayı tercih ederim. Eminim eninde sonunda parayı bulabilirim ama önümüzdeki birkaç hafta içinde değil."

"Sizce bu Vance denen adam size kredi verecek bir banka bulabilir mi?" Broc biraz şüpheyle konuştu.

"Bunu yapabilir. Çok iyi bağlantıları var."

"Size bu kadar parayı kişisel borç olarak verebilecek arkadaşlarınız var mı?"

"Muhtemelen." Ramsay kaşlarını çattı. "Bunu bir arkadaşıma yapmamayı tercih ederim."

Yine de yeterince çaresiz kalırsam deneyebilirim."

Broc başını sallayarak kabul etti. "Londra'da senin için yapmamı istediğin birkaç şey olduğunu söylemiştin. Diğerleri neler?"

Ramsay sırtıttı. "Resimler ve çizimler hakkında ne düşünüyorsun?"

OceanofPDF.com

Bölüm 23

"Tablolar ve çizimler," diye tekrarladı Broc şaşkınlıkla. "Ben sanatı duvara asılan ve sonra unutulmuş bir şey olarak görüyorum. Eğer bir uzmana ihtiyacınız varsa, ben sizin adamınız değilim."

Ramsay, "Neyse ki cehaletiniz önemli değil," diye onu temin etti. "Richard Maxwell'in Londra'da yüksek kaliteli sanat konusunda uzmanlaşmış bir galerisi var. Üniversiteden beri arkadaşız. Signy'nin resimlerinden bazılarını götürmeni ve galeride sergileyip sergilemeyeceğini görmeni istiyorum. Bence yeterince iyiler."

Broc ilgilenmiş görünüyordu. "Skellig House'un ön salonunda asılı olan adanın suluboya resimlerini o yapmamış mıydı? Büyükbabanın ölümünden sonra aradığımda onları görmüştüm. Çok güzellerdi. Thorsay'i çok çağırıyorlar. Kesinlikle yetenekli, ama çalışmaları Londralıların hoşuna gider mi bilmiyorum. Eserlerinden bazılarını satması için Maxwell'e vermemi ister misin?"

"Hayır, resimleri Signy'nin haberi olmadan gönderiyorum. Richard'ın onları satmaya istekli olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Eğer isterse, ona bu fırsattan bahsedeceğim. Çalışmalarına değer verildiğini bilmenin onu çok memnun edeceğine inanıyorum. Eğer ilgilenmiyorsa, bilmesine gerek yok."

"Pekâlâ. Bu kadar sanat eserinin üstesinden gelebilirim," dedi Broc. "Londra'dayken benim için başka siparişleriniz var mı?"

"Evet, ama bu imkânsız olabilir," diye uyardı Ramsay. "Signy kendisine resim hakkında daha fazla şey öğretebilecek bir sanatçıyla çalışmayı çok istiyor. Bunu yapmak için Londra'ya gitmesi biraz zaman alabilir, bu yüzden birkaç aylık özel ders için buraya bir sanatçı getirebileceğimi düşündüm."

Broc bakakaldı. "Belirli bir sanatçı var mı, yoksa dünyanın öbür ucuna gelecek kadar çaresiz bir aç sanatçı bulmak için ilan mı vereyim?"

Ramsay sırtıttı. "İlginç bir fikir ama Signy'nin çalışmalarını çok sevdiği Sophie Macleod adında özel bir sanatçı var. Bayan Macleod'un resimlerini Richard'ın galerisinde gördüm ve dramatik havayı ve vahşi boş yerlerin ruhunu yakalamakta çok başarılı. Eğer ders vermek isterse Skellig House'da konuk olması için para ödeyeceğim. Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm."

Ona Signy'nin eserlerinden parçalar gösterdin. Eğer gelmeyi kabul ederse, ona Thorsay'e kadar eşlik edebilirsiniz."

"Bayan Macleod vahşi havayı seviyorsa, Thorsay'e gelme fırsatını kaçırmayacaktır." Broc, Ramsay'e uzun ve düzgün bir bakış attı. "Bu, Signy'yi büyükbaban için yaptıklarından dolayı ödüllendirmenin çok ötesinde bir şey. Ona aşık mısın?"

Ramsay bu sorudan saklanmak için ani bir istek duydu. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve, "Sanırım öyleyim," diye cevap verdi.

"Duygularına karşılık veriyor mu?"

Ramsay yüzünü buruşturdu. "Biraz temkinli ama ilerleme kaydediyorum."

Broc'un gülümsemesi çarpıktı. "Geleceğimden daha emin olduğumda ona kur yapma hayallerimden vazgeçme vakti geldi."

Ramsay gerildi. "Ona aşık mısın?"

"Hayır, ama çocukken birlikte oynadığımızdan beri ona özellikle düşkünümdür. Sen eskrim dersleri verirken Kendra'yla nasıl dövüştüklerini hatırlıyor musun? İkisi de vahşi küçük şeytanlardı." Durakladı. "Kendra'yı yıllardır düşünmemiştim. Bugünlerde nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyor musun?"

"İngiltere'de yaşıyor ve iki çocuğu var. İkinci evliliğinden önce Thorsay House'da yaşıyordu." Ramsay sırtıttı. "Ve hâlâ eskrim yapıyor. Londra'ya son gelişimde onu kısa bir süre görmüştüm."

"Belki şehre gittiğimde onu arayabilirim. O senin olduğu kadar benim de kuzenim."

"Thorsay çok büyük bir yer değil. İkimizin arasında, adalardaki insanların yarısıyla akraba olduğumuz kesin." Ramsay'in kaşları çatıldı. "Signy'ye kur yapmayı ciddi ciddi mi düşünüyordun?"

Broc omuz silkti. "Eve dönerken evli olup olmadığını merak ettim. Eğer evli değilse, neler olabileceğini görmek için kesinlikle yeniden görüşmek istedim ama aradan o kadar uzun yıllar geçti ki neredeyse birbirimize yabancı olacağız. Yine de hala harika bir kız. Güzel, zeki, takdire şayan."

"Hepsi doğru. Bağımsız olduğunu da unutma. Kendi seçimlerini yapacaktır ve evlilik bunlardan biri olmayabilir."

Çok fazla konuştuğunu hisseden Ramsay şişeleri sepete doldurmaya başladı. Bir fiçı parçası bularak suya doğru fırlattı ve birkaç martı anında ortaya çıktı.

"Her yanımız martılar tarafından sarılmadan önce gitme zamanı." Broc ayağa kalktı. "Ne zaman gitmemi istiyorsun ve bunun için özel bir aracın var mı?"

Aklında ulaşım var mı? Londra'ya uzun bir yol var."

"İki ya da üç gün sonra, eğer o kadar erken gidebilerseniz. Birkaç küçük yelkenli gemim var, uygun bir tane bulup sizi Londra'ya kadar götürebilirim ve dönüşünüzü beklerim. Elbette Thorsay House'da kalabilirsiniz."

Ramsay, büyükbabası bütün mülklerini Roald'a ipotek ettiyse, Thorsay Evi'nin de buna dahil olduğunu fark etti. Thorsay Evi uzun zamandır seyahat eden Thorsaylıların kaldığı bir yer olarak kullanılıyordu ama Roald burayı kendisi ve ailesi için özel bir konuta dönüştürebilirdi.

Bu düşünceyi bir kenara iten Ramsay ayağa kalktı ve sepeti kaldırdı. "Bu öğleden sonra yapmam gereken uzun bir liste var." Elini uzattı. "Bugün buluştuğumuza sevindim. Dinlediğin ve benim adıma Londra'yı üstlenmeye istekli olduğun için teşekkürler."

El sıkışırken Broc gülümsedi. "Sanırım buluşmamızdan en çok ben yararlandım. Londra'ya! Gemini ayarladığında bana haber ver."

Ramsay planlarının ne kadar işe yarayacağından emin değildi ama en azından artık planları vardı. Bu onu her zaman daha iyi hissettirirdi.

* * *

Signy uslu durdu ve günü lordun odasında geçirdi, aşağıya mutfığa bile inmedi. Ramsay'in kendisi için daha fazla çizim kâğıdı bulduğunu umuyordu, çünkü onun bulduğu tabletin birkaç sayfasını kullanmıştı. Fiona Brae'nin birkaç genel eskizini yaptı ama daha ayrıntılı bir çalışma için bölgeye dönmesi gerekecekti.

Sırf eğlence olsun diye, günün büyük bir kısmını onunla geçiren gerçek Fiona ve Odin'in birkaç eskizini yaptı. En sevdiği Odin'in yatakta sırt üstü uzanmış, patilerini havaya kaldırmış ve hafifçe horlarkenki haliydi.

Ramsay'i çizmek için bir girişimde daha bulundu ama yine tatmin olmadı. Yüz hatları fazla düzenliydi ve resim, onu ilginç kılan gözlerindeki zekâ ve muziplik olmaksızın mülayim bir yakışıklılıkta gösteriyordu.

Kapı çalındı. "Çay servisi!" Ramsay seslendi. Kadın aceleyle onun resmini sakladı ve, "Girin lütfen!" diye seslendi.

Adam itaat ederken, kadın güneşin açısına baktı. "Tahmin ettiğimden daha geç olmuş," dedi. "Clanwick'ten yeni mi dönüyorsun?"

Çay tepsisini masaya koyarken başını salladı. "Çok dolu bir gün geçirdim. Size çay içerken anlatırım." Masanın üzerine bir paket koydu. "Bunlar kitapçada bulunan tüm malzemeler. Greta stokta fazla malzeme olmadığı için özür diledi ama daha fazlası sipariş edildi."

Signy bastonunu kullanarak masaya doğru yürüdü ve getirdiği malzemelere baktı. "Bunlar beni bir süre meşgul edecek. Çok teşekkürler." Masaya döndü ve çayın düzgün demlenip demlenmediğini kontrol etti. Henüz tam demlenmemişti. Oturdu, çay ve sohbet için fazlasıyla hazır olduğunu fark etti.

"Daha rahat yürüyorsun," diye gözlemledi Ramsay. "Bileğin iyileşme yolunda mı?"

"Evet, bir iki gün içinde normal rutinime dönebileceğim." Ramsay'in yorgun görüldüğünü düşünerek, "Bana tüm gününüzü anlatır mısınız?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. "En kötüsü de Roald'ı arayıp laird'in ondan borç aldığı parayı öğrenmek oldu." Kısaca borcun büyüklüğünü ve şartlarını anlattı.

Dinlerken Signy'nin gözleri büyüdü. Ramsay sözlerini bitirdiğinde, "Bu hiç iyi değil. Roald'ın size on iki aylık ek süre vereceğini düşünmek istiyorum ama fikrini değiştirip krediyi her an geri çağırabilir."

Ramsay başını salladı. "Değişiklikleri yazılı olarak yapmasını tercih ederdim ama ısrar edersem, sözüne güvenmediğim için hakarete uğrayacağından ve ilk ödeme tarihine bağlı kalacağından şüpheleniyordum. Bu şekilde en azından fazladan zaman kazanma umudum var."

"Borcunuzu nasıl geri ödeyebileceğinize dair bir fikriniz var mı?"

"Birkaç tane." Ramsay onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Broc'a rastladım ve limanda öğle yemeği yedik. Daha iyi bir banka bulması için bir arkadaşım ile konuşması için onu Londra'ya göndereceğim. Broc ayrıca senin için daha fazla malzeme satın alabilecek. İstediklerinizin bir listesini yapın."

Signy'nin kafasında boya kapları dans ediyordu ama listesini daha sonra yapacaktı. "Aferin. Başka neler başardın?"

"Fergus Maclean'i aradım. Sea Cottage'ın mülkiyetinin devrine ilişkin yasal belgeler hafta sonuna kadar tamamlanmış ve resmiyet kazanmış olacak, dolayısıyla Roald ne yaparsa yapsın mülk üzerindeki hakkınız güvence altında."

"Teşekkür ," dedi Signy sessizce. "Burası şu anda harabeye dönmüş olsa da bu beni daha iyi hissettirdi."

"Ama uzun sürmeyecek! Peter Swenson ve oğullarını kulübeyi onarmaları için görevlendirdim ve hemen başlayabilirler. Peter'a anlattıklarımın yola çıkarak çatının oldukça hızlı bir şekilde onarılabileceğini, ancak iç mekan ve detay işlerinin daha uzun süreceğini düşündü."

"Bu muhteşem!" Signy haykırdı. "Tüm işi yapmanın ne kadar süreceğini düşünüyor?"

Ramsay, "Gerekli iş miktarını değerlendirmek için oraya gittiğinde size bir tahmin verecektir," diye yanıtladı. "Dış onarımlar tamamlandıktan sonra oğullarından biri birkaç işçi getirecek ve Fiona Brae'yi temizlemeye başlayacaklar."

"Güzel. O zaman daha iyi çizimler yapabileceğim." Dumanı tüten çaydan biraz daha doldurdu ve zencefilli bisküvilerden bir tane aldı. "Adalardaki seyahatlerinize ne zaman döneceğiz?"

Ona biraz temkinli baktı. "Sanırım bundan pek hoşlanmayacaksın. Benim hoşuma gitmediğini biliyorum. Ama dış adaları tek başıma ziyaret edeceğim. Bence sen burada kalmalı ve kulübenin onarımına, ardından da Fiona Brae'deki çalışmalara nezaret etmelisin. Orada altın bir hazine olmayacak ama işçilerden herhangi birinin kemik ve kase gibi ilginç parçaları gelişigüzel eve götürmesini de istemiyorum."

Gözleri kısıldı. "Yalnız seyahat etme nedenlerinizi açıklar mısınız?"

"Sizinle birlikte seyahat etmekten büyük keyif aldım ve arka plan bilgilerinizi ve tanıtımlarınızı almak çok faydalı oldu" dedi. "Ancak ayrı ayrı çalışırsak daha fazlasını başarabiliriz ve yapılacak çok şey var."

"Sanırım haklısın," dedi isteksizce. "Ama senin her zaman ayak altında olmana alıştım. Arkadaşlığını özleyeceğim."

"Ben de seninkini özleyeceğim," dedi açıkça. "Ama ne kadar çok birlikte olursak, ellerimi senden uzak tutmak o kadar zorlaşıyor."

İrkilerek, "Bu bir sorun mu?" diye sordu.

"Evet." Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı, ardından şok edici bir yoğunlukla öptü.

Bir anlık şaşkınlığın ardından, kollarını adamın beline doladı ve içinde yükselen vahşiliği hissederek onu öptü. Elleri vücudunda gezinmeye başladı, dokunduğu her yer karıncalanıyordu. Adamın eli sol göğsüne değdiğinde, çıplak tenini okşamasını dileyerek ona doğru bastırdı. "Fazla giyinmiş hissediyorum" diye nefes aldı.

Öpüşmeyi kesip aralarında biraz boşluk bıraktı, sonra alnı onunkine değene kadar başını eğdi. "İşte bu yüzden tek başıma seyahat etmem gerekiyor, İskandinav tanrıçam. Her zaman birlikte olmak zor olurdu. Ne istediğimi biliyorsun ama bu özgürce verilmeli, baştan çıkarılarak çalınmamalı."

Sarsılmış bir halde başını geriye çekti ve adamın duygu yüklü gri gözlerine baktı. "Tam olarak ne istiyorsun?"

"Sen. Hepiniz. Evlilik ve ortaklıktaki elin, yatağımdaki güzel vücudun." Gülümsemesi çarpıktı. "Hatalı olduğumda bana bunu söyleyen o tatlı dilin. Tüm bunları kabul etmeye hazır mısınız?"

Neredeyse evet diyecekti ve yatağa kesinlikle hazır olduğunu söyledi, ama mantığa bir şans vermek için tepkilerini yeterince bastırmayı başardı. Sadece birkaç adım ötedeki yatağın fazlasıyla farkında olarak geri çekildi, böylece artık birbirlerine değmiyorlardı. "Kulağa hoş ve romantik geliyor ama... haklısın. Henüz tüm bunlara hazır değilim."

Ona çarpık bir gülümseme verdi ve sandalyesine çekildi, bu sırada Odin'i çay masasından kaldırdı. "Yanılacağımı umuyordum."

Ramsay'in ulaşamayacağı bir yere çekilerek yeniden oturdu. "Bence kadınlar hakkında yanılmayacak kadar çok şey biliyorsun." Tereddüt etti, sonra, "Çok kadın oldu mu, Kai?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Her zaman çapkın olmak için fazla meşguldüm. Ara sıra istisnalar oldu ama hiçbir zaman aşk ya da daha derin bir şeyler arzulamadım. Derinden değer verdiğim tek kadınlar Gisela ve sen oldun."

"Benimle Gisela arasında seni çeken bir benzerlik mi var?" diye sordu, bunun kötü bir soru olduğunu biliyor ama sormaktan kendini alamıyordu.

Kelimeleri ararken kaşlarını çatı. "İkiniz de her zaman hayranlık duyduğum özelliklere sahipsiniz," dedi yavaşça. "Zeka. Nezaket. Merak. Cazibe. Ama başka kadınlarda da bu özellikler var ve ben daha derin duygulara kapılmadım. Gisela özeldi ve siz de farklı bir şekilde öylesiniz. Sen kendinsin, sadece Gisela'nın kız kardeşi değilsin. O benim ilk aşkımdı." Derin bir nefes aldı. "İnanıyorum ki sen benim son aşkım olacaksın."

Sözleri o kadar güçlüydü ki nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Sonunda dedi ki, "Aşk. Etrafında dans edip durduğumuz şey bu mu?"

Başını salladı. "Hiç başka bir erkeği sevdin mi?"

"Kız kurusu olmak kaderimde varmış gibi hissettiğim için romantik aşkı hiç düşünmedim." Yüzünü buruşturdu. "Yine de şehvet kısmını anlamaya başlıyorum."

Güldü, yüzü . "Bu bir çeşit ilerleme. Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Ama ..." Devam etmeden önce duraksadı. "Eğer her şeyimi Roald'a kaptırırsam ve Thorsay'i terk edersem, çünkü burada benim için tek şey boş bir unvan olur, bana olan ilgini kaybeder misin?"

Bu ciddi bir soruydu, o da ciddi ciddi düşündü. Laird olma ihtimaliyle ve şimdi de gerçeğiyle büyümüşü ve bu miras ona derin bir özgüven ve otorite havası vermişti. Eğer konumunun bilinciyle yetişmemiş olsaydı bambaşka bir adam olurdu.

Ama güven ve otorite artık onun bir parçasıydı ve mirası elinden alınsa bile bu niteliklere sahip olacaktı. Onun bu halini seviyordu ve artık laird olmasa bile onu sevmeye devam edeceğinden emindi. "Yeni bir hayat için Thorsay'den ayrılırsan, beni de yanında götürür müsün?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

Ona yavaş bir gülümseme verdi. "Her zaman seyahat etmek istemişimdir."

Birkaç kalp atışı süren sessizlikten sonra o da gülümsedi. "Sanırım birbirimizi anlıyoruz o zaman." Ayağa kalktı. "Yatağın ne kadar yakın olduğunu hatırlamadan gitsem iyi olacak. Fiona, yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Köpek zıplayarak ayağa kalktı, hazır ve istekliydi. Signy de ayağa kalktı, bileğinin ciddi bir sızıdan fazlasını vermemesine sevindi. "Bu akşam yemekte aşağıda görüşürüz," dedi. "Ben de Broc için sanat malzemelerinin ve dış adalarda aramanız gereken kişilerin listesini yapacağım."

"Liste yapmayı bir kadında çok çekici bir özellik olarak görüyorum," dedi sesinde bir parça muziplikle. Fiona'nın alnına hafif bir öpücük kondurmak için bir adım öne çıktı ve sonra Fiona'nın peşinden dans ederek gitti.

Signy tekrar oturdu ve ılık çayın son kısmını da doldurdu. Ne kesin bir aşk ilanı ne de bir evlilik teklifi ya da kabulü olmuştu.

Yine de az önce karşılıklı bir taahhütte bulunulduğundan emindi.

Bölüm 24

Broc Londra'yı seviyordu ve genellikle yolunu bulabilecek kadar sık buradan geçmişti. Thorsay House'da durup kendisine yer olup olmadığından emin olduktan sonra -ki vardı- ilk ziyaretini Yüzbaşı ve Leydi Aurora Hawkins Vance'in evine yaptı.

Kibar bir uşak onu karşıladı ve Vance'lerin şehir dışında olduklarını ama yakında döneceklerini ve ziyaretçileri kabul edeceklerini söyledi. Broc onları kadar takip etmek yerine, Ramsay'den gelen bir elçi olduğunu belirten bir not bırakmaya karar verdi. Bu, onlar döner dönmez içeri girmesini sağlayacaktı. Önümüzdeki birkaç gün içinde Londra'ya dönmezlerse, onları taşraya kadar takip edecekti.

Öğleden sonra geç bir saat olduğu için Thorsay House'a döndü burada laird adına evi işleten Brown'larla güzel bir akşam yemeği yedi. Bay Brown Thorsay'in yerlisiydi ve Broc ailesinden bazılarını tanıyordu. Çift adalardan gelen son haberleri dinlemekten keyif alıyordu.

Brown ordudan emekli olmuş, karısıyla Londra'da tanışmış ve o zamandan beri buradaydılar. Broc, yaşlı laird'in bu evi satın alıp Brown'lar için bu pozisyonu yaratıp yaratmadığını merak etti. Bu onun yapacağı türden bir şeydi.

Ertesi sabah Broc, Richard Maxwell'in Bond Caddesi'nin hemen dışındaki galerisini ziyaret etti. Geniş ve zarif olan galeri ilginç obje ve tablo çeşitleriyle doluydu. Maxwell başka bir müşteriyle meşgul olduğu için Broc, Signy'nin sanat eserlerinin bulunduğu deri çantayı galeri sahibinin masasına koydu. Sonra galeriye göz gezdirerek Maxwell'in boş olmasını bekledi.

Eserden esere geçerken, birçoğunun klasik temalara sahip olduğunu ve açık saçık giysiler içindeki kadınların çok popüler görüldüğünü fark etti, ancak "Toplanan Fırtına" genel başlığı altında asılan dört resim dikkatini çekti. Güneşli bir dağ manzarasıyla başlayan seri, karanlık ve uğursuz bulutlar, parçalayıcı rüzgârlar ve şimşekler arasında ilerlerken, solgun güneş ışığı geri döndüğünde düzleşmiş çiçekler ve kırılmış ağaç dalları ortaya çıkıyordu. Resimlerin köşelerinde "S. Macleod" imzasını görünce şaşırmadı. Hava durumunu resmetmekte usta bir ressam. Tam Signy'ye göre.

Dirseğinin dibinde yumuşak bir ses, "Çarpıcı resimler, değil mi?" dedi.

"Evet, bana evimi hatırlatıyorlar." Broc döndüğünde iyi giyimli ve son derece kibar bir beyefendiyle karşılaştı. "Thorsay. Anladığım kadarıyla siz de Thorsay'lısınız?"

Maxwell'in cilalı yüzünün yerini geniş bir gülümseme ve Thorsayvari bir resmiyet almıştı. "Gerçekten de öyleyim." Elini uzattı ve Thorsayian Norn lehçesine geçti. "Ben Eastray'liyim. Hangi adadansınız?"

"Anakara." Broc diğer adamın elini sıktı ve Norn dilinde cevap verdi. "Ben Thorfield Çiftliği'nden Broc Mackenzie, eğer daha önce duyduysanız."

"Evet. Bekleyen laird Kai Ramsay'in arkadaşı mısınız?"

"Evet, ama artık laird o. Büyükbabası Kai'nin dönüşünden bir gün sonra öldü."

"Beklenmedik bir şey değil ama bir kayıp. Büyük ve yaşlı bir adamdı." Maxwell Broc'u masasına geri götürdü ve standart İngilizce konuşmaya başladı. "Bu ilginç çantanın sorumlusu sen misin? Ramsay'in bana gelecek vaat eden yeni bir sanatçının eserini gönderdiğini umabilir miyim?"

"Cesaret edebilirsin." Broc İngilizce de konuşuyordu, iş için daha iyi bir dildi bu. "Aslında Ramsay'in senden isteyeceği birkaç iyilik var."

Masaya vardıklarında Maxwell bir an için zili çalıp çay istedi ve Broc'a bir sandalye işaret etti.

Kısa süre sonra dükkânın arkasından bir çay tepsisi getirildi; ikisi sohbetlerine devam ederken çayın doldurulması ve hazırlanması birkaç dakika sürdü. Broc bazen Britanyalıların çayı gerçekten sevmeseler bile sosyal açıdan çok faydalı olduğu için servis etmeye devam ettiklerini düşünürdü.

Bir yudum aldı. Çay mükemmeldi. Maxwell Galerisi'nin müşterileri için en iyisi.

Sonunda Maxwell işe döndü. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim? Ramsay benden ne gibi bir iyilik isteyecek?"

"Öncelikle, ben Londra'dayken Thorsay'lı bir ressam için bazı resim malzemeleri satın almam için beni görevlendirdi, çünkü Clanwick'te genellikle fazla malzeme bulunmuyor. Ramsay senin en iyi yerleri bilebileceğini düşündü."

"Hiç şaşırmadım." Maxwell listeye bir göz attı, sonra masasından bir kalem çıkardı ve en alta bir adres yazdı. "İhtiyacın olan her şeyi burada bulabilirsin. Dükkân çoğunlukla ciddi sanatçılara hitap ediyor, yani

Kalite iyi ve fiyatlar makul." Listeyi geri uzattı. "Başka ne var?"

Broc masanın üzerine bıraktığı çantayı açtı. İçinde Signy'nin çizimlerinden ve suluboya resimlerinden birkaçı vardı ve bunlar daha ağır kâğıtların arasına özenle yerleştirilmişti.

Onları masanın üzerine koydu. "Bunlar yerel bir sanatçı tarafından yapıldı. Ramsay galeriniz için ilginizi çekebilecek kadar iyi olabileceklerini düşündü ama resimleri benimle birlikte gönderdiğini sanatçıya söylemedi, yani satılık değiller. Sadece sizin fikrinizi almak istedi."

Maxwell resimleri birer birer eline aldı ve bir sonrakine geçmeden önce her birini dikkatle inceledi. "Thorsay'in özü," diye mırıldandı. "Bana adaları ziyaret etme zamanımın geldiğini düşündürüyorlar. Oradan ayrılalı uzun zaman oldu."

"Bu, bu sanatçının eserlerini galeride sergilemeye istekli olduğunuz anlamına mı geliyor?" "Evet, , ancak ilk başta özel haklar isteyeceğim. Ben sahip olmak isterim

Mümkün olduğunda eşsiz bir çalışma." Bakışları Clanwick'teki limanın bir resmine takıldı. Çok güzeldi; gemilerin ve martıların narin çizgileri Broc'a Kai'yle limanda paylaştığı ve onu bu yolculuğa çıkaran yemeği hatırlattı.

"Bu çalışma, sanat malzemelerini sipariş eden aynı sanatçıya mı ait? Çok yetenekli biri."

"O. Adı Signy Matheson ve eski laird'in asistanıydı. Sanırım artık o gittiğine göre resim yapmak için daha fazla zamanı olmasını umuyor."

"Değerli bir hedef. Ona bir mektup yazacağım, çalışmalarına hayran olduğumu ve galerim aracılığıyla satış şartlarını bildireceğim." Maxwell başını iki yana eğdi. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"Bir tane daha. Signy, ressam Sophie Macleod'un eserlerinin yer aldığı bir baskı kitabı gördü ve onun çalışmalarına büyük hayranlık duyuyor. Ramsay burada Bayan Macleod'un resimlerini görmüş ve onunla temasa geçebileceğinizi düşünmüş."

"Ramsay, Bayan Matheson'a hediye olarak Bayan Macleod'un bir parçasını mı almak istiyor?" Maxwell'in gözlerindeki parıltı, Ramsay'nin Signy'ye olan ilgisinin sıradan bir ilgiden çok daha fazlası olduğunu anlattığını gösteriyordu.

"Hangi tablonun satın alınacağına karar vermeye cüret edemem! İşin içinde atlar olsaydı, sağlam bir fikrim olurdu, ama sanat değil," dedi Broc kararlı bir şekilde. "Bu farklı türde bir istek. Signy daha ileri düzeyde eğitim almak istiyor."

yağlıboya resim gibi teknikler. Thorsay'de böyle bir öğretmen olmadığı için Ramsay, Bayan Macleod'un birkaç haftalığına Thorsay'i ziyaret etmeye ve Bayan Matheson'a ders vermeye ikna edilebileceğini umuyordu. Skellig House'da kalabilir ve kendi eserlerini çizmek için bolca vakti olur. İlgileneceğini düşünüyor musunuz? Hem ulaşım hem de kalacak yer sağlanır, ayrıca geçireceği zaman için de bir onur ücreti ödenir."

Maxwell şaşkın bir ifadeyle, "Bayan Macleod'un ilgilenip ilgilenmeyeceğini tahmin edemiyorum. Çoğu sanatçı gibi o da biraz eksantriktir. Ama bir süreliğine şehir dışına çıkma fırsatını memnuniyetle karşılayabilir."

"Ayrıca resim havasını seviyor gibi görünüyor ve Thorsay'de bundan bolca var." Her iki adam da güldü. Broc devam etti, "Onunla nasıl temasa geçebileceğimi bana söyleyebilir misiniz?"

"Size adresini vermeyeceğim ama yarından sonraki gün sabah saatlerinde resimlerinden birinin satışından elde ettiği parayı almak için gelecek. Eğer buradaysanız, tanıştırma işini ben yaparım ve siz de Thorsay'i ziyaret etmek isteyip istemediğini sorabilirsiniz."

"Teşekkür !" Broc ayağa kalktı ve elini uzattı. "Çok yardımcı oldunuz. İki gün içinde Bayan Macleod ile tanışmaya geleceğim." Signy'nin resimlerini toplamaya başladı, böylece onları güvenli bir şekilde portföyüne koyabilecekti.

Maxwell, "Bayan Macleod'a potansiyel öğrencisinin neler yapabileceğini göstermek için bunları burada bırakabilirsiniz," diye önerdi.

"Bu resimler bana emanet, bu yüzden onları yanıma alıp o sabah geri getireceğim."

"Temkinli bir adamsın," dedi Maxwell. "Sanat ve sanatçılarla uğraşırken iyi bir özellik."

Broc galeriden çıkarken orada gördüğü resimlerin çoğunun ilgisini çekmediğini ama Bayan Macleod'un eserlerinin ilgisini çektiğini düşündü. Çalışmalarında güç ve gizem vardı. Ramsay'in, Broc'la birlikte Thorsay'e gitme teklifini kabul edeceğini umuyordu. Eksantrik olsa bile ilginç bir yol arkadaşı olurdu. Gülümsedi. Belki de özellikle eksantrikse.

Bölüm 25

Ramsay'ın dış adaları gezmek için ayrılmasından bu yana geçen iki hafta içinde Signy rahat bir rutine girmişti. Kahvaltıdan sonra Fiona'yla birlikte onarım işlerinin nasıl gittiğini görmek için Sea Cottage'a gittiler. Ramsay, Peter Swenson ve oğullarının becerikliliği konusunda haklıydı. Düşen çatı kirişi kaldırıldıktan ve arka duvar onarıldıktan sonra, nihayet evinin yeniden doğabileceğine inanmıştı.

İçerideki işler daha yavaş ilerledi. Zeminin değiştirilmesi gerekiyordu ve Swenson'lar mutfak ve atölye için dolaplar inşa ediyorlardı. Maliyete itiraz etmişti ama Swenson, laird'in onlara kulübeyi her zamankinden daha iyi hale getirmelerini söylediğini kesin bir dille ifade etmişti. Büyük pencerenin birden fazla camını değiştirmek zaman alacaktı ama birkaç hafta içinde evine dönebilecekti.

Skellig Evi'nde yaşamaktan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı, özellikle de Ramsay onu baştan çıkarmak için orada olmadığından. Gerçi sonunda onunla aynı salonda yaşamaya başlayabilirdi ama şimdilik kendi evinin mahremiyetini özlüyordu.

Sea Cottage'ı ziyaret ettikten sonra Signy ve Fiona sahil yolundan Fiona Brae'ye doğru devam ettiler. Ayak bileği büyük ölçüde iyileşmişti ama hâlâ zayıf olduğu ve ara sıra sancı yaptığı için baston kullanıyordu. Kulübe gibi o da yakında eskisi kadar iyi olacaktı.

Swenson'lar kayalıklardan eski taş evlerin hizasına kadar uzanan uzun ve sağlam bir merdiven inşa etmişlerdi. Signy araziye tırmanırken kendini güvende ve sağlam hissediyordu. Fiona yamaçtan aşağıya sıçrayarak inmeyi tercih etti.

Bu sabah güneşliydi, açık havada çalışmak için güzel bir gündü. Fiona Brae kazılarında sorumlu olan Swenson'ın büyük oğlu Andor, Signy çalışırken onu geçen yağmurdan korumak için geniş bir tentenin altına bir masa ve sandalyeler yerleştirmişti.

Merdivenin dibine ulaştığında, "Andor, bu sabah ilginç bir şey buldun mu?" diye seslendi.

"Yan odada birkaç alet saklanıyor Bayan Signy. Buraya gelin." Ona, temizlenmesi gereken en fazla toprağın bulunduğu üçüncü eve kadar eşlik etti. Aletler

Bir kürek, bir keser, bir çift bız ve bir çift kaba taş bıçak gibi görünüyordu.

"Sahibi bir marangozdu belki de?" Signy çizim defterini çıkardı ve aletlerin ve bulundukları yerin hızlı bir taslağını çizdi. Ramsay her büyüklükteki eserin taşınmadan önce yerinin çizilmesi konusunda kesin emirler vermişti.

İşi bittiğinde Andor eşyaları kaldıracak ve onlara numaralar verilecekti. Signy alanın ana çizimlerini yapmış ve her nesnenin bulunduğu yeri işaretlemişti. Ramsay'in bu bilgilerle ne yapacağından emin değildi ama bu şekilde ilerlemek için kendine göre nedenleri olduğunu tahmin ediyordu.

Ayrıca her bir yapının ayrıntılı çizimlerini yapıyordu ve kayalıktan birbirine bağlı binalara bakan bir vaziyet planı hazırlamıştı. Bu eski köyün keşfinin bir parçası olmak ilginçti, ancak ara sıra denizin, gökyüzünün ve martıların suluboyalarını yapmak için ara veriyordu.

Kazı çalışmaları başladıktan sonra buluntunun haberi halka yayılmıştı ve bazen meraklı ada sakinleri buraya geliyordu. Birkaçı merdivenden inse de çoğu yukarıdan bakıyordu. Çalınacak değerli bir şey yoktu ama ziyaretçiler Andor ve ekibi tarafından izleniyordu. İşçiler öğle yemeği için mola verdiğinde martıların yiyecekleri alıp kaçmaya çalışması dışında hiçbir sorun yaşanmamıştı.

Gün ortasıydı ve Signy acıktığını hissediyordu, bu yüzden çizim defterini bir kenara bıraktı ve esnemek için ayağa kalktı. Çok fazla oturmak kaslarını düğümlemişti. Solundan gelen bir ses, "Henüz bir hazine bulamadınız mı Bayan Signy?" dedi.

"Ramsay! Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum." Sevinçle döndü ve işte karşısındaydı, uzun boylu, zayıf ve güçlüydü, karşılaştığı tüm zorluklara rağmen o derin özgüvene sahipti. Neredeyse kendini onun kollarına atacaktı, ancak tam zamanında bir dinleyicileri olduğunu hatırladı. Onun yerine ellerini tuttu ve ona bakarak gülümsedi.

O da gülümseyerek karşılık verdi ve ortaya koydukları manzara muhtemelen öpüşüyorlarmış gibi bir izlenim bıraktı. Onu yalnız yakalayabilirse öpüşmek çok hoş bir fikir olabilirdi. Nezaket kazandı. Sadece "Dış adalar turunuz nasıldı?" diye sordu.

"Her şey yolunda gitti. Önerdiğiniz kişileri çağırdım, sorular sordum ve cevapları dinledim. Çoğunlukla insanlar seslerini duyurmaktan memnundu, özellikle de en küçük adalarda." İsteksizce onun ellerini bıraktı. "Kazı çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Pekâlâ. Andor ve adamları dikkatli davrandılar, ben de yerleri ve detayları çiziyordum." Portföyünü açtı ve ona eskiz defterini verdi.

Sayfaları çevirirken başını sallayarak göz gezdirdi. "İyi iş çıkarmışsınız. Tüm bu parçalar bir araya geldiğinde, bu insanların nasıl yaşadığına dair bir fikrimiz olacak. Andor'la konuşma zamanı."

"Öncelikle bir sorum var. Büyükbabanız Roald'dan borç para aldığında Deniz Kulübesi Thorsay malikânesine ait olduğuna göre, borcunuzu ödeyemezseniz malikâne ona mı kalacak?" Düşünmesi bile çok korkunç bir kader.

"Hayır, güvendesin," dedi güven verici bir şekilde. "Bu sabah eve dönerken Clanwick'te Fergus Maclean'i görmek için durdum. Roald'un sekreterinden kredi belgelerinin bir kopyasını almayı başardı. Bana, kredi standart bir ipotek olsaydı, muhtemelen yazlığınızın da dahil edileceğini, ancak kişisel bir kredi olduğu için listelerin o kadar ayrıntılı olmadığını söyledi. Ne Sea Cottage ne de Londra'daki Thorsay House listeye dahil edilmiş." Ramsay düşünceli bir şekilde durakladı. "Roald'ın Thorsay Evi'ni istememesine şaşırdım."

"Belki de Londra'ya neredeyse hiç gitmediği içindir?" Signy, Deniz Kulübesi'nin hâlâ kendisine ait olmasından son derece rahatlamış bir halde önerdi. Hem kendisi hem de Ramsay için yeterince büyük müydü? Muhtemelen değildi, ama inşallah işler o noktaya gelmezdi.

"Büyük olasılıkla burayı kendisi için yeterince büyük bulmuyor." Ramsay'nin gözleri parladı. "Bu kadar hukuki mesele yeter. Ne bulduğunuzu görmek istiyorum!"

Signy ona Andor ve adamlarından birinin küçük yan odalardan birindeki toprağı dikkatle kaldırmakta olduğu orta yapıya kadar eşlik etti. "İyi günler, Andor!" Ramsay seslendi. "Kadim atalarımız hakkındaki bilgilerimizi ilerletiyor olmak nasıl bir duygu?"

Üstü başı toz toprak içinde olan Andor yan odadan gülümseyerek çıktı. "İlginç ama bir ailenin yağmur altında kalmadan yemek yiyebilmesi için bir çatıyı onarmak daha tatmin edici."

"Buna itiraz etmek zor," dedi Ramsay. "Burada bulduğunuz en ilginç şey nedir?"

Andor, "Bayan Signy, siz ona gösterin," dedi.

Signy, Ramsay'i üçüncü binaya götürdü ve daha küçük olan yatağı işaret etti. "Taş çerçevenin içinde bir çift avuç dolusu boncuk bulundu. Onlar

Çoğunu şimdi topladım ama döndüğünüzde size göstermek için birkaçını burada tuttum."

Katlanmış küçük bir kumaş karesi çıkardı ve açarak içinden yarım düzine boncuk çıkardı. "İpe dizmek için delik açmak beceri ve iyi bir alet gerektirir. Boncuklar kemikten yapıldı ve büyük olanlar oyuldu, gördün mü?"

Onları dikkatle inceledi. "Bu kesinlikle bir kolyenin parçası gibi görünüyor. Kesinlikle birinin hazinesi."

Signy bir elini yatağın ucundaki taş sütunun üzerine koydu. "Bu tamamen benim hayal gücüm ama bu boncukları bulduğumuzda, bir uyarı yapıldığında yatağından fırlayıp daha yüksek bir yere koşan bir kadın görebiliyordum. Belki de bu kalıntıları ortaya çıkaranlar gibi dev dalgalar geliyordu. Evden kaçarken kolyesinin ipi kopmuş ve boncuklar yatağın üzerine dağılmıştı. Daha sonra geri dönüp onları bulmayı kesinlikle istiyordu ama yapamadı. Yüzyıllar içinde şilte ve kürkler kayboldu, geriye sadece bu boncuklar kaldı."

Ramsay, "Böyle bir şey pekala olmuş olabilir," dedi. "Bu, bu gibi yerlerin büyüleyiciliğinin bir parçası. İtalya'da Pompeii adlı bir Roma şehrinin kalıntılarını ziyaret ettim. Bir yanardağ tarafından yok edilmişti ve pek çok insan yataklarında ya da günlük işlerini yaparken öldürülmüştü." Taştan yapılmış iç mekâna baktı. "Buradaki insanlarımızın hepsinin sağ çıktığını düşünmek istiyorum."

"Çok uzun zamandır kayıp olan insanları bu kadar önemsemek tuhaf mı?" Signy sordu.

Ramsay sessizce, "Antik çağları incelememizin nedeni de bu," dedi. "Onlar da tıpkı bizim gibi insanlardı. Geçmiş, günümüz için bir aynadır."

Ona gülümsedi. "Güneşli bir gün için fazla felsefi oldu bu. Üçüncü evin köşesindeki sahili keşfetmek ister misiniz? Andor'un ekibi ufalanmış toprağın bir kısmını temizledi, böylece noktanın etrafında yürümek için yeterli alan var, ama henüz kimse zahmet etmedi. Bunun gibi başka evler de olabilir mi diye merak ettim. Muhtemelen yoktur ama yine de gidip bakabiliriz."

"Hiç değilse daha fazla mahremiyetimiz olacak," diye mırıldandı Ramsay nefesinin altından.

Signy gülümsedi ve kaygan çakıl taşları üzerinde dengede durabilmek için bastonunu kullanarak üçüncü evin sonuna doğru ilerledi. Kumsalın kenarı dardı ve bir mesafe boyunca sola doğru kıvrılıyordu.

Andor ve işçilerinin görüş alanından çıkar çıkmaz Ramsay'in kucağına döndü. Ramsay'in kolları onu sıkıca sardı ve dudakları karşılıklı açıklıkla buluştu. "Seni tekrar görene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim," diye mırıldandı.

"Skellig House'dan ayrıldığım anda seni ne kadar özlediğimi fark ettim." Adamın elleri kalçalarına doğru inerek onu kendine çekti. Nefesini tuttu ve nemli bir kumsalda uzanmanın ne kadar rahatsız edici olacağını merak etti.

Hem de çok. İsteksizce onun kucağından çekildi. "Sonra görüşürüz."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bazen keşke bu kadar sağduyulu olmasaydın diyorum.

Gidip bu kara parçasının etrafında neler varmış bir bakalım."

Bu sahil şeridinin yakında sona ereceğini düşünmüştü. Önlerinde daha geniş bir alan açılınca şaşırdı.

Kumsalın geniş alanına doğru dikkatle yürüdü, sonra durdu ve nefesi kesildi. Sol taraftaki kayalıkta, ejderha başlı bir Viking gemisi kumsalın hizasında toprağa gömülmüştü.

O kadar ani durmuştu ki Ramsay ona çarptı. "Ne... ?"

Gemiyi görünce durdu ve elleri Signy'nin omuzlarına kilitlendi. Uzun bir sonra, "Sanırım bu bir Viking gemisi gömüsü. Büyük krallar ve reisler, öbür dünyada rahat etmeleri için mezar eşyalarıyla birlikte gemilerine gömülürdü. En azından teori bu. Böyle şeyler okumuştum ama hiç görmemişim. Hiç böyle bir şey görmedim."

Signy sanki patlayabilecek sabun köpüğüymüş gibi temkinli bir şekilde gemiye doğru yürüdü. "Dalgalar kayalığın altını oymuş, bu yüzden sanırım yukarıdan görünmüyor. Sence kaç yaşında? Fiona Brae kadar eski mi?" "Fiona

Brae çok daha eski. Bunun daha çok bin yıllık olduğunu söyleyebilirim. Belki de Hristiyanlığın bu kuzey adalarına gelişinden beri." Ramsay kısmen açıkta duran gemiye ulaştı ve hayretle küpeşteye dokundu. "Bu kadar uzun süre dayanması ve hâlâ sağlam olması şaşırtıcı. Buradaki toprak koşullarında olağandışı bir şeyler olmalı."

"Bunun bir cenaze gemisi olduğunu söylemişsiniz." Signy geminin belki de yedi ya da sekiz metre olan uzunluğunu inceledi. "İçinde gömülü bir ceset mi var? Ya da birkaç ceset? Viking şefleri sadık hizmetkârlarını öldürüp, kral öbür dünyada onlara emir verebilsin diye birlikte mi gömüyorlardı?"

"Daha önce hiç duymadım, ama doğuda bunun bazen yapıldığı ülkeler var." Geminin güvertesi kumlu toprakla kaplıydı. Bir avuç dolusu aldı. "Geminin güvertesinde muhtemelen bir mezar odası var.

ortasında bazı mezar eşyaları ve etrafında bu tür hazineler için bölmeler var."

"Hazineler mi?" diye sordu. "Mücevherler ve altın mı?"

"Belki de." Gemiye incelerken başını salladı. "Silahlar daha olası. Kalkanlar ve bir kılıç ve belki de savaşta kaybedilen bir hayatı sembolize etmek için kırık bir mızrak? Vikingler metal işçiliğinde ustaydı ama onlar hakkında yeterince bilgim yok."

Ona muzip bir gülümseme verdi. "Bu gemi kazıldıktan sonra, onlar hakkında bir kitap yazmak için yeterli malzemeye sahip olacaksınız."

Arkalarından gelen şaşkın bir erkek sesi, "Bu atalarımızın hayalet gemisi!" dedi.

Döndüklerinde Andor Swenson'un noktanın etrafındaki dar geçitten çıktığını gördüler. Yüzlerindeki ifadeyi görünce, "Bir süredir yoktunuz ve ben de burada ne olabileceğini merak ettim," diye açıkladı.

"Bu bir Viking gemisi mezarı," dedi Ramsay, Signy'ye verdiği açıklamalardan bazılarını ekleyerek ama olası hazineden hiç bahsetmeden. "Bunun da kazılması gerekiyor ama Fiona Brae'deki taş binalardan çok daha kırılabilir. Üzerinde kendim çalışmak niyetindeyim. Bana yardım edebilecek birkaç iyi adamınız var mı?"

Ramsay'nin bakışları, bunca yıl gömüldükten sonra mucizevi bir şekilde teşhis edilebilen oyma ejderha figürüne kaydı. "Bunun şimdilik bir sır olarak kalmasını istiyorum. Meraklı insanlar Fiona Brae'nin taşlarına fazla zarar vermeyecektir ama bu eski gemiyi yok etmek için fazla dikkatsizlik gerekmez. Bilimsel açıdan harika bir buluntu ve zarar görmesini istemiyorum."

Çok etkilenmiş görünen Andor, "Anlıyorum," dedi. Gemiye doğru yürüdü ve Ramsay gibi meraklı bir elle ona dokundu. "Bu, o eski taş kulübelerden çok daha gerçek bir Thorsay tarihine benziyor. Hem de bir mezar! Saygıyı hak ediyor."

"Gerçekten de öyle," dedi Signy. Saygı ve koruma. Fiona Brae tarihi açısından ilgi çekici olsa da, bu uzun süredir gömülü olan geminin farklı ve daha tehlikeli bir ilgi çekebileceğine dair huzursuz bir his vardı içinde.

Bölüm 26

Maxwell Galerisi'ne yaptığı ilk ziyaretten iki gün sonra Broc, Sophie Macleod ile tanışma umuduyla geri döndü. Onunla tanışmayı kaçırmamak için erken gelmişti. Maxwell'in mükemmel çayından bir fincan içtikten sonra galeriye tekrar göz attı ve her bir parçayı incelemek için daha fazla zaman ayırdı.

Waterloo'nun ardından, Napolyon'u yenen Müttefikler Fransa'nın günahlarını ve Avrupa'nın geleceğini ele alacak anlaşmaları yapmak üzere bir konferans için toplandıklarında, alayı barışı korumaya yardımcı olmak üzere Paris'te görevlendirilmişti. En renkli anlaşmazlıklardan biri sanatla ilgiliydi. Fransa işgal ettiği her ülkenin hazinelerini yağmalamıştı ve şimdi asıl sahipleri başyapıtlarını geri istiyordu. Sanat uzmanı olmamasına rağmen, onların bakış açısını anlayabiliyordu. Ve Signy'nin çalışmalarını kesinlikle takdir edebiliyordu. Resimleri çok güzeldi ve kendi evini çağırıyordu.

Avını kaçırmak istemediği için gelip giden müşterilere göz kulak oluyordu. Sophie Macleod'un zihninde, sinirlendiğinde şemsiye sallayabilen, uzun boylu, demir iradeli bir eksantrik olduğu imajı vardı.

Maxwell, "Binbaşı Mackenzie, Bayan Macleod geldi" diye seslendiğinde, bir kuğunun doğal olmayan ilgisinden kaçınmaya çalışan neredeyse çıplak bir kadın heykelini düşünüyordu.

Broc ana masaya geri döndü ve rahatsız edici derecede keskin bakışları olan minyon bir kızıyla karşılaşınca irkildi. Beklediğinden daha gençti, muhtemelen otuzun altındaydı.

Maxwell, "Sophie, Binbaşı Mackenzie'nin sana bir teklifi var," diye ekledi.

Gözleri kısıldı. "Bir sanatçı olabilirim," dedi hafif bir İskoç aksanıyla, "ama ahlaksız eski subayların teklifleriyle ilgilenmiyorum."

Maxwell eğlenerek izlerken Broc şaşkınlıkla, "bir teklif değil! Ben Thorsay'den geliyorum ve laird benden, çalışmalarınızın büyük hayranı olan amatör bir sanatçıya ders vermek üzere sizi kuzeye gelmeye ikna edip edemeyeceğimi sormamı istedi."

"Bana karşı onursuzca davranmanın ilk adımı olarak çalışmalarına büyük hayranlık duyduklarını söyleyen erkekler oldu," diye tersledi.

Anlamaya başlayan Broc, "Bazı erkeklerin aktrislerin her zaman ahlaksız kadınlar olduğunu varsayması gibi mi?" dedi.

Gözleri parladı. "Aynen öyle."

"Sizi temin ederim ki ne Thorsay Lordu'nun ne de benim böyle bir düşüncemiz var. Sizinle çalışmayı uman sanatçı bir kadın," diyerek ona güvence verdi. O daha cevap vermeden Maxwell, "Başka müşteriler de , Bu yüzden belki de bu tartışmaya arka ofisimde devam edebilirsiniz."

"Pekâlâ." Sophie kızgın bir kedi gibi döndü ve dükkânın arka tarafına açılan kapıdan içeri girdi. Broc onu takip etti ve orada depolanan çeşitli heykeller karşısında geçici olarak gözleri kamaştı. En büyüğü, şaşırtıcı derecede erkek boyutlarında çıplak bir Olimpiyat sporcusuydu.

Sanatçı sola dönerek, dışarıdaki masanın aksine, taştan meleklerin ve bronz süslemelerin tuttuğu kâğıt yığınlarının bulunduğu özel bir ofise girdi.

Sophie masanın arkasındaki sandalyeye fırladı. Hâlâ düşmanca görünüyordu ama en azından dinlemeye istekli görünüyordu. "Bana dünyanın sonuna gitmemi isteyen bu insanlardan biraz daha bahset."

"Shetland'ın dünyanın sonu olduğuna inanıyorum. Thorsay ise dünyanın sonuna komşu," dedi Broc hafifçe. "İskoç aksanınız var. Adalı olma ihtimaliniz var mı?"

Gülümsediğini belli eden bir ifadeyle, "Evet, öyleyim. Hebridler. Tam olarak Skye. Benim adam Macleod'larla doludur."

Gerçi Broc bunun gibi bir şey olmadığından şüpheleniyordu. Masanın karşı tarafındaki sandalyeden bir yığın kitap aldı ve kadının daha önceki sorusunu yanıtlamak için oturdu. "Thorsay'ın yaşlı Laird'i Duncan Ramsay yakın zamanda çok yaşlı bir şekilde öldü ve yerine torunu Kai Ramsay geçti. Duncan'a yıllarca Signy Matheson yardım etti, çok yetenekli genç bir kadın ve nadiren resim yapacak kadar zamanı olan amatör bir sanatçı.

"Artık Signy'nin daha az zorlu görevi olduğu için sanat çalışmalarına daha fazla zaman ayırmak istiyor ancak daha önce hiç resmi eğitim almamış. Profesyonel bir sanatçıyla çalışmanın kendisi için faydalı olacağına inanıyor ve yağlı boya ile resim yapmak istediğini biliyorum. Signy'nin yaşlı lire olan hizmetlerinden dolayı torunu sizi birkaç haftalığına Thorsay'e gelmeye ve ona ders vermeye ikna etmeyi umuyordu."

"Peki ya ulaşım ve konaklama? Thorsay ulaşılması kolay bir yer değil."

"Tüm masraflarınız karşılanacak. Laird bana bir sanatçının zamanının değerini ölçmenin imkânsız olduğunu söyledi, ama ayrıca bir onur ücreti de olacak."

Sophie ilgilenmeye başlamıştı. "Bu Signy beni nereden biliyor ki?"

"Görünüşe göre eserinizi bir baskı kitabında bulmuş?"

Sophie başıyla onayladı. "Maxwell, gelecek vaat ettiğini düşündüğü birkaç genç sanatçının eserlerinin yer aldığı bir baskı kitabının basımı için para ödedi ama basılan eser sayısı çok azdı. Bir kopyasının Thorsay'e kadar ulaşmasına şaşırdım."

Broc dürüstçe, "Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama burada birkaç resminizi gördükten sonra Signy'nin çalışmalarınızı neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedi.

"'The Gathering Storm' serisi. En iyi çalışmalarımın bazıları." Sophie'nin gözleri kısıldı. Yeşil ve oldukça kedi gibiydiler. "Bu Signy iyi mi? Beceriksiz bir sanatçı adayına öğretmenlik yapmak her iki taraf için de acı vericidir."

"Kai ve ben onun çalışmalarını beğeniyoruz ve o sanat ve antikalar konusunda benden çok daha bilgili. İşte bazı örnekler." Broc portföyünden getirdiği suluboyaları çıkardı ve Sophie'nin önündeki masanın üzerine koydu.

Bir kenara koymadan önce her bir resmi incelemek için zaman ayırdı. Broc, Sophie'nin ifadesinden fikrini okuyamadığı için nefesini tuttu.

İşini bitirdiğinde resimleri dikkatle kareledi ve Broc'a baktı. "Çok yetenekli. Çalışmalarımın ona neden çekici geldiğini anlıyorum."

"Broc, 'İkiniz de hava durumunu seviyorsunuz,' dedi.

Sophie aslında gülümsedi. "Bu her şeyi en basite indirgemek demek. Ama evet, Signy'niz ve ben benzer hassasiyetlere sahibiz ve Londra'dan ayrılıp tekrar adalara gitmek çok hoş olurdu. Fahri ücret ne kadar olacak, kabul edersem oraya nasıl ve ne zaman gideceğim ve eve nasıl döneceğim?"

Broc ona şeref payının miktarını söyledi ve devam etti, "Eğer bunu yapmaya karar verirsen, sana bir Thorsay gemisiyle Clanwick'e kadar eşlik edeceğim. Signy'nin evine yakın olan, lordun kendi konutu Skellig House'da kalacaksın. Blenheim Sarayı değil ama oldukça büyük ve hoş bir ev. Laird'in kendi gemilerinden biriyle yola çıkacağız ve garanti ederim ki gemideki hiç kimse size el kaldırmayacak."

Sesi oldukça sert çıkmış olmalı, çünkü kadın daha geniş bir gülümseme verdi. "Eğer bir denizci yaparsa, o eli çekecek misin?"

"Vahşi görünmek istememiştim," dedi biraz da utanarak. "Bir denizci tek eliyle pek işe yaramaz. Ama sizi temin ederim ki bu tür davranışları derhal durduracağım."

"İyi bir askeri kaş çatmanın çoğu sıradan denizcinin gözünü korkutacağına eminim." Masanın üzerinde katlanmış olan ellerine baktı. "Daha önce çok kızgın görüldüğüm için özür dilerim. Bazı kötü deneyimler yaşadım."

"Çekici olmanın laneti sanırım," dedi düşünceli bir şekilde. "Bazı erkekleri güzel yüzler kör ediyor."

"Aynen öyle." Ona içten bir gülümseme verdi. "Kabul ediyorum, Binbaşı Mackenzie. Signy'nize öğretmek için gereken malzemeleri toplamam ve yola çıkmak için gerekli hazırlıkları yapmam en az bir hafta, belki de iki hafta kadar sürecek. Bu tatmin edici mi?"

Daha erken yola çıkmayı tercih ederdi ama onun programına uymak zorundaydı. "Pekâlâ. Gerçi o benim Signy'm değil."

"Kimin Signy'si o?"

Broc o kadar şaşırmıştı ki cevap verdi. "Kai Ramsay'in, sanırım. Üçümüz komşuyduk ve birlikte büyüdük. Arkadaşlık Kai ve Signy için daha fazla bir şeye dönüşüyor gibi görünüyor, yine de emin değilim."

Sophie sırttı ve on yedi yaşındaki yaramaz bir çocuk gibi göründü. "Yani ben lordunuzun leydisine kur yapma kampanyasının bir parçası mıyım?"

Broc sırtarak karşılık verdi. "Benim tahminim de bu yönde. Ama Signy yetenekli biri ve seninle çalışma fırsatı bulmayı çok isterdi ve sen de bir adalı olduğun için bence burayı keyifli bir tatil olarak bulacaksın. Skye'ın dağlarına sahip değiliz ama çok sayıda vahşi bölge ve bazen çok dramatik hava koşulları var."

"Adalar özeldir, değil mi?" dedi, ifadesi mesafeliydi. "Her biri benzersizdir ama hepsinde sıradan dünyadan uzakta olma hissi vardır."

"Böyle şeyler hakkında hiç düşünmedim," dedi. "Bir adada büyüdüğüm için, bir balığın su hakkında düşündüğü gibi düşünüyorum. Çocukken orası benim dünyamdı ve şimdi yine öyle."

"Arada Portekiz ve İspanya mı vardı?"

"Diğer yerlerin yanı sıra." Binbaşı olarak tanıtıldığına göre, onun asker olduğunu tahmin etmesi şaşırtıcı değildi. Ama onun sanatçı gözlerinin çok fazla şey gördüğü izlenimine kapılmıştı.

"İlginç bir yüzünüz var Binbaşı," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Resminizi yapmak isterdim."

Güldü. "Manzara ve hava durumuna bağlı kalmanı öneririm." Ama Signy'nin çalışmalarını toplayıp portföyüne geri koyarken, eve dönüş yolculuğunun Londra'nın güneyine yapılan yolculuktan daha ilginç olacağını biliyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Ramsay lordun süitine girdiğinde Signy yemeklerine eşlik etmesi için şarap dolduruyordu. Bir haftalık yolculuktan sonra Fiona Brae'ye yaptığı ziyaret uzun bir gün geçirmesine neden olmuştu. Signy onu sürükleyip götürmeseydi, muhtemelen geceyi Viking gemisini kazarak geçirecekti. Ama gemi yüzyıllardır oradaydı. Bir gün daha bekleyebilirdi.

Keyifli bir sıcak banyodan sonra, bol, ayak bileğine kadar uzanan siyah banyosunu giyerdi. Signy de kuşaklı uzun bir bornoz giyerdi, onunki maviydi. Evli olmayan iki insan için böyle bir kıyafet, Güney'in herhangi bir yerinde çok çirkin bir gayri resmiyet olurdu ama burası Thorsay'di ve de çocuk değildi.

Signy ona şarap bardaklarından birini uzattı. "Dönüşünüzün ve günün keşfinin büyükbabanızın mahzenindeki en iyi şaraplardan bazılarını hak ettiğini düşündüm."

Kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Geniş bilgisi kaliteli şaraplara kadar uzanan yaşlı laird'e!"

Signy şarabın tadına baktı ve gülümseyerek rahatladı. Batan güneşin altın renginde ışıklar saçtığı pencerenin yanındaki masaya otururken, "Stromburgh'da Ian Maclean ile tanışma fırsatın oldu mu?" diye sordu.

"Evet, onu olası bir yargıç olarak önermekte haklıydınız. Onu hemen bu göreve atadım." Tatmin edici bir şarap yudumunun ardından not defterini açtı ve ziyaret listesini taradı.

Öğrendikleri ve kendisine sorulanlar hakkında onun düşüncelerini ve fikirlerini almak istiyordu ama bu özel yemeği önermesinin asıl nedeni onunla yalnız kalmak istemesiydi. Kendini çok doğru ve doğal hissetmişti.

Odin bir gümbürtüyle kucağına geldiğinde notlarının ikinci sayfasındaydı. "Aç mısın, delikanlı?" diye sordu tek korsan gözüyle kendisine bakan kediye severken. "Bu akşam bu yüzden mi buradasın, akşam yemeğini kaçırdığın ve açlıktan öldüğün için mi?"

Signy güldü. "Muhtemelen akşam yemeğini mutfakta yediği ve yetersiz olduğunu düşündüğü için buradadır, bu yüzden aç kedi yavrusu rutinini senin üzerinde denemeye karar verdi."

"Yemek fırsatlarını kaçırmak bu boya gelmedi." Kedinin gri kürkü son derece yumuşaktı, bu da Ramsay'ye Signy'nin günah işlemeye davetiye çıkaran muhteşem saçlarını düşündürdü.

Ramsay gibi Signy de banyo yapmış, uzun mavi bornozunu giymiş, gür kıvıltı altın rengi saçlarını mavi bir eşarp ile arkadan bağlamıştı. Elleri ve saçları dışında her güzel yeri örtülü olmasına rağmen, yatak odasındaki yakınlık son derece erotikti. Londra'da iki bekâr insan arasında böylesine çirkin bir samimiyetin nasıl olup da aniden mihraba yürünmesi anlamına geleceğini bir kez daha düşündü.

Bu aslında kötü bir fikir değildi....

"Bu akşam iş konuşmak istemiyorum," diye itiraf etti. "Yolculuk çok değerliydi, adalarımızın birçoğunu gördüm ve birçok ilginç ve etkili insanla tanıştım, ama size yarına kadar bekleyemeyecek bir şey sormam gerekmiyor."

Gülümsedi. "Viking geminiz hakkında konuşmak istiyorsunuz, değil mi? Olağanüstü bir buluntu. Kum ve toprağın altında ne saklı olduğunu keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de yapamam." Odin'i yere bıraktı. "Git Fiona'nın yüzünü yıka. İkinizin de hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

"İyi anlaşıyorlar," dedi Signy, Ramsay'i kararsızca izleyerek.

Ayağa kalktı ve bakışlarını onunkilere kilitledi. "Gemiye kazmak istediğim kadar, seni keşfetmeyi daha da çok istiyorum. İki hafta ayrı kalmak bana çok uzun geldi. Çok uzun."

Adam elini uzattı. Kadın elini sıktı ve bakışlarını ona dikerek sandalyesinden kalktı. Sözsüzce kucaklaştılar, sadece birbirlerine sarıldılar. İlk başta biraz gergindi, ama kısa süre sonra rahatlamaya başladı, vücudu sıcak ve uysaldı. Onun uzun boyunu, kalın saçlarını tutan eşarp ustalıkla çözdükten sonra yüzünü saçlarına gömebilmesini seviyordu.

"Gece üst üste yabancı yataklarda uykuya dalmaya çalışırken seni düşündüm," diye mırıldandı kulağına. "Bu da uykularıma yardımcı olmadı."

Yumuşak bir kahkaha attı. "En azından Fiona ve Odin yatağımı paylaşıyordu.

Yalnız uyumaktan daha iyidirler."

"Eastray'de Jansen'lerde kaldığımda çanak çömleklerden çok etkilendim ama yatağımı paylaşmakta ısrar eden devasa tazıları Chieftain'den daha da çok etkilendim. Eminim onunla tanışmışsınızdır." Kıkırdadı. "Bu

Canavar kocaman bir şeydi ve hayatını dolu dolu yaşayan bir köpek gibi kokuyordu. Senin yerini tutamazdı."

"Chieftain çok unutulmaz bir köpek, ama gurur duymalı mıyım emin değilim," dedi, sesi ciddi ama gözleri eğleniyordu.

"Kesinlikle öyle olmalısın." Elleri onun esnek vücudunu yoğurdu, güzel kıvrımlarının ve çekici gücünün tadını çıkardı. "Beni gerçekten uyanık tutan şey, sana yaşlı laird'in öldüğünü söylemeye geldiğimde senin yatağında uyuduğumu ve hiçbir şey olmadığını hatırlamaktı. Daha da kötüsü, o kadar bitkin düşmüştüm ki nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamıyorum!"

"Eğer bir şeyler yapmaya çalışsaydın, seni yatağımdan atardım," dedi sertçe.

"Bunu şimdi yapar mısın?" diye sordu, sesi yumuşaktı. "Çünkü bu gece ve diğer her gece o yatağı seninle paylaşmayı çok isterim." Başını şefkatli bir öpücüğe doğru eğdi. Dudakları o kadar yumuşaktı ki, tam Signy'ye göreydi.

Kadının ağzı onunkinin altında açıldı ve adam şefkatten şiddetli bir özleme doğru alevlendi. Tutku, bedeninde nabız gibi atarken güçlüydü ama arzudan da öte, birbirlerinin özlerini paylaşabilmeleri için onunla birleşmek istiyordu. Çiftleşmek ve her ikisinin de tek başına olduğundan daha güçlü olmak.

Öpüşme sona erdiğinde düzensiz bir şekilde, "Çok ince değilsin," dedi.

Kızın parlayan saçlarını yanağından çekti. "Bugün incelikten yeni çıkmış gibiyim." Şu anın doğru zaman olduğuna dair yoğun bir inancı vardı ve söylemek üzere olduğu şeyin felaket dair de aynı derecede yoğun bir korku duyuyordu. "Öpücüklerimden hoşlanıyorsun ve ben gitmeden önce birbirimizi anlamaya başlamış gibiydik. Şimdi ne olacak?"

Elini yavaşça adamın vücudunun ön kısmına doğru kaydırды. "Bundan sonra ne olacağından tam olarak emin değilim," dedi tereddütle, "bu tür konularda deneyimsizim. Yine de bir fikrim var." Hareket eden eli durdu ve cüppesinin ağır kumaşı üzerinden onu nazıkçe kavradı. Zihnini eriten sıcaklık içinde alevlendi.

Çok nazıkçe sıktı. "Belki de ... bu gece sevgili olma gecesidir." Bakışlarını aşağıda tuttu, eli daha cesurlaşırken bile sesi utangaçtı.

Güçlkle konuşabildi, "Aşıklar değil, sevgili tanrıçam." Eliyle onun çenesini kaldırdı ve altın sarısı ela gözlerine baktı. "Bundan daha fazlasını istiyorum. Yatağımanı karım olarak paylaşmanı istiyorum. Ve bunu hemen şimdi, burada gerçekleştirebiliriz."

Nefesi kesildi. "El düğünü mü demek istiyorsun?"

Başını salladı. "Bugün antikaların ortasında gibiyiz ve el bağlama çok eski ve onurlu bir İskoç geleneğidir. Genellikle iki kişi yakında daha resmi bir evlilik yapma niyetiyle el ele tutuşur, benim de kesinlikle böyle bir niyetim var. Seninle Aziz Magnus Katedrali'nde, Thorsay'ın yarısı izlerken ve onay ya da kıskançlıkla ışıldarken evlenmek istiyorum. Ama bu gece sana bu özel, kişisel sözü vermek istiyorum."

"Bir tanık gerekmiyor mu?" dedi kararsızca.

Fiona ve Odin'in köşede kıvrıldıkları yeri işaret etti. "Burada dostlarımız var. Odin'in tam olarak güvenilir olmadığından şüpheleniyorum ama Fiona'nızın onurlu ve dürüst olduğunu biliyorum."

Signy güldü. "Adil bir değerlendirme." Saçlarını gergin bir şekilde geriye itti. "Bunun için hazır mıyız?"

"Ben öyleyim ve en büyük umudum senin de öyle olman." Ramsay onun bakışlarını yakalarken sağ elini avucunun içine aldı. Sesi derindi, ciddiyetle, "Ben, Kai Douglas Ramsay, seni, Signy Anne Matheson'ı, ölüm bizi ayırana dek diğer herkesten vazgeçerek eşim olarak kabul ediyorum ve bu konuda sana söz veriyorum," dedi.

Signy birleşen ellerini yanağına götürdü. Sesi önce kararsızdı ama konuştuğu güçlendi. "Ben, Signy Anne Matheson, seni, Kai Douglas Ramsay'i kocam olarak kabul ediyorum, ölüm bizi ayırana kadar diğer herkesi terk ediyorum ve sana söz veriyorum."

Kadının diğer elini tuttu ve onu bir başka öpücük için kendine doğru çekti, bu seferki sonsuzluk vaadiydi. Kızın ağzı onunkinin altında açıldı, tatlı ve davetkârdı. Eriyen bir şefkat hissetti, şimdiye kadar tanıdığı tüm kadınlardan daha az korunmaya ihtiyacı olmasına rağmen onu diğerlerine karşı koruma ihtiyacı duydu.

"Sanırım artık yatağı düşünmenin zamanı geldi." Geri adım attı ve bornozunun kuşağını çözerek giysinin omuzlarından kayarak ayaklarının etrafında toplanmasına izin verdi. Altında sadece soluk, yarı saydam bir elbise vardı.

Onun kabullenişinin sadeliği ve bedeninin sevimliliği karşısında nefesini tuttu. "Muhteşemsin," diye nefes aldı.

"Sen de fazla giyinmişsin," dedi muzip bir gülümsemeyle, kuşağını çekiştirirken ve cübbesi açılırken.

Ve o anda, bunun doğru zaman ve doğru kadın olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu, sonsuza dek, amin.

Gün batımının ışığında, adamın altın renginde olduğunu ve cübbenin altında çıplak olduğunu gördü.

Çıplak, güzel ve çok hazır.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Görüyorum ki kendine çok güveniyorsun." "Pek sayılmaz," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ama umutlarım vardı."

"Belli ki," dedi, bakışlarını yukarı doğru çevirerek. "Baştan çıkarma mı?"

"Dediğim gibi, bundan daha fazlasını istiyordum," dedi kararlı bir sesle. "Ve şimdi daha fazlasına sahibiz. Benimle yatar mısın, benim güzel karım?"

"Sevinçle ve biraz da endişeyle," dedi dürüstçe. "Sevinçle başlayalım."

Güneş batarken yatak odası gölgelerle doluyordu. Adam saygılı bir şekilde elbiseyi kadının başının üzerinden çekti. Sonra öne çıktı ve kollarıyla onun belini sardı, onu kendine doğru çekerek ten tene olmalarını sağladı.

Bu dokunuşun katıksız erotizmi içini kavururken, tüm şüphelerini ve sorularını yok ederken zar zor nefes alabiliyordu. Geriye doğru adım attı ve yatağa yuvarlanırken onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Onu memnuniyetle takip etti, vücudundaki her lifi uyarırken öptü ve okşadı. Sarhoş bir halde, çocukken ona taparken, gittiğinde onu hor görmeye, önce varlığını, sonra arkadaşlığını ve en sonunda da bu çiftleşmenin mutlak doğruluğunu kabul etmeye nasıl geldiğini merak etti.

Kendisine dokunmasını kolaylaştırmak için hareket ederken kulağına "Kocam," diye nefes aldı. Adam sıcak ağzı ve okşayan parmaklarıyla karşılık verdi, önce okşadı, sonra yokladı, sonra da paramparça edici bir zevke dönüşen gizli bir his çekirdeği buldu.

Toparlanırken ona sıkıca sarıldı. "Gerçekten de hazırdın," diye fısıldadı sesindeki kahkahayla. "Biz birbirimiz için yaratılmışız, Signy. Birlikte olmak için yaratılmışız. Ve eğer büyükbabam bunu bilmiyorsa lanet olsun!"

Buna güldü. "Tüm direncime rağmen haklıydı. Biz eş olmak için yaratılmışız." Eli, onu kavrayana kadar karnından aşağıya doğru inmeye başladı. Adam sarsıldı ve kaskatı kesildi. "Ve daha yapılacak çok çiftleşme var, çünkü bu karşılıklı baştan çıkarma, değil mi?"

"Bir erkekle bir kadının olabileceği kadar karşılıklı," dedi hırıltılı bir sesle, bacaklarının arasında hareket ederken, becerikli parmakları onu hazırlıyor, sonra tepkilerini dikkatle izlerken kendini ona yönlendiriyordu.

Beklediğinden daha kolay bir araya geldiler. Artan bir basınç vardı, sonra tamamen içine kaymadan önce kısa, keskin bir sancı. Kadın

bir an için hareketsiz kaldı, birleşmelerinin titreşen gücünün ve mutlak samimiyetinin tadını çıkardı.

Sonra bu çiftleşmenin boyutlarını keşfederek hareket etmeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, hızla yoğun, büyüleyici bir şekilde *doğru* olan bir ritim bulduklarında, içinde tekrar ısı oluşmaya başladı.

Acıya yakın bir iniltiyle kendini onun içine bıraktı. Hayatın neşeli dansını doruğa çıkarırken, kadın da onu kendi salıverilişiyle karşıladı. Yok oluş ve yeniden doğuş, ruhları da bedenleri kadar gerçek bir çiftleşme.

Nefes alış veriş normalle döndüğünde, yarı yan dönerek onu kendine çekti. Şakağına bir öpücük kondurmadan önce "Teşekkür karıcığım," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim kocacığım," diye mırıldandı yumuşak bir kahkahayla. Parmak uçlarını kocasının sarı saçlarına gömdü ve şakacı bir şekilde ensesini okşadı. "Bunun gerçekleştiğine inandığımdan tam olarak emin değilim."

"İnan buna, aşkım." Memnuniyet dolu uzun anlar boyunca birlikte hareketsiz yattılar. Adamın sesi değişti. "Bu yatakta birinin kürkü var."

Başını kaldırdı. Neredeyse tamamen karanlıktı ama yuvarlak şekli tanıdı. "Odin kalçana doğru kıvrıldı."

Kedinin sıcak tüylü bedenini hissedene kadar elini arkasında dolaştırdı ve acısı için bir şaplak yedi. Yuvarlandı ve ayağa kalktı. "En azından Fiona da burada değil."

"Daha fazla yer kaplıyor." Signy doğruldu ve ayaklarını yere koydu. "Aklıma yemediğimiz bir akşam yemeği olduğu geldi. Umarım soğukken tadı güzeldir." Akşam havası serindi, bu yüzden bornozunu toplayıp tekrar giydi, sonra da Kai'nin bornozunu ona attı.

O bornozunu giyene kadar, kadın lambayı yakmıştı. Yemek masalarına bakarken güldü. "Yemeği paylaşmak hakkında ne düşünüyorsun?"

Odin cüssesini hızla masaya taşımış ve bir parça balığın tadını çıkarıyordu. Fiona'nın bakışlarına en ufak bir suçluluk duygusu duymadan karşılık verdi, ardından masanın kenarından bir parça balığı Fiona'nın havadan kapmak için beklediği yere doğru savurdu.

Ramsay kolunu Signy'nin beline dolarken, "Bu kadar iyi arkadaş olduklarını gördüğüme sevindim," dedi.

Signy, "Şahitlerimiz oldukları için düğün ziyafetini paylaşmaya hakları olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ama madem acıktım, aşağıya inip mutfakta bir şeyler yemeye ne dersin? Saat o kadar geç oldu ki kimsenin bizi fark edeceğini sanmıyorum."

"Geceyi bitirmek için mükemmel bir yol." Bir öpücük için onu kendine doğru çekti. Öpülesi dudaklar... "Çünkü bu gece, sevgili aşkım, her şey mükemmel."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Vance'lerden haber alamadan birkaç gün geçmişti ve Broc, Londra'daki evlerine tekrar uğramanın ve gerekirse taşradaki evlerine gitmenin zamanının geldiğine karar vermişti. Ancak ertesi sabah, Vance'ler hiçbir uyarıda bulunmadan Thorsay Evi'nin salonunu işgal ettiler.

Broc bir gece önce eski bir asker arkadaşıyla dışarıda yemek yemiş ve geç saatlere kadar uyuma lüksünün tadını çıkarmıştı. Bayan Brown küçük yemek odasına girip, "Yüzbaşı Gabriel ve Leydi Aurora Vance aradı, sizi salonda bekliyorlar," diye anons ettiğinde kahvaltısını henüz bitirmişti.

"Bu beklenmedik bir şey!" Broc ayağa kalktı. "Ziyaretçilerimiz için çay ve kahve temin edebilir misiniz?"

"Elbette." Bayan Brown'ın sesi fısıltıya dönüştü. "Şu Leydi Aurora tam bir afet!"

Broc ceketini düzelterip salona yönelirken, "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi hafifçe.

"Binbaşı Mackenzie." Yüzbaşı Vance uzun boylu ve kahverengi saçlıydı ve sessiz, tehlikeli bir şekilde yetkin görünüyordu. Ayağa kalktı ve elini uzatarak önce kendisini, sonra da gerçekten de göz kamaştırıcı bir kadın olan karısını tanıttı; gerçi Broc bunun altın gibi güzelliği kadar parlak tavırlarından da kaynaklandığını tahmin ediyordu.

Vance, "Sizi bu kadar erken aradığımız için üzgünüm ama Londra'ya döndüğümüzde Ramsay'in mesajını bulunca endişelendik" dedi.

Broc onları oturmaları için işaret etti. "Mektubunda ne dediğinden emin değilim. Anladığım kadarıyla uzun yıllardır arkadaşsınız?"

Vance gülümsedi. "Tam olarak değil. Onu sadece birkaç kez gördüm ama her ikisinde de koşullar olağanüstüydü."

"Bizden yardım istediğinde 'Ne isterseniz' diye cevap vereceğimiz türden bir sıra dışılık." diye ekledi Lady Aurora.

"Kulağa ilginç geliyor," dedi Broc otururken.

Vance kıkırdadı. "Sanırım bu, durumu bilmek istediğin ama soramayacak kadar kibar olduğun anlamına geliyor."

"Sadece biraz fazla kibar," diye itiraf etti Broc. "Kai ve ben birlikte büyüdük ama uzun yıllar boyunca farklı yönlere gittik, bu yüzden ne tür bir belaya bulaştığını bilmiyorum."

"Binbaşıya hikâyeni anlat, Gabriel," diye önerdi Leydi Aurora.

Vance karısına gülümsedi. "Çünkü senin iyi bir hikâyeden daha çok sevdiğin bir şey yok, Rory."

Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "*Neredeyse hiçbir şey!*"

Vance bakışlarını Broc'a çevirmeden önce samimi bir gülümseme paylaştılar. "Pekâlâ. Üç adamla birlikte Portekiz'de bir mahzende hapsedildiğimizde tanıştık, İngiliz casusu olmakla suçlandık ve hepimiz şafakta kurşuna dizilmeye mahkûm edildik. O zamanlar bilinmeyen nedenlerden dolayı kendisine Chantry diyordu."

"Anne tarafından bir aile ismi," diye açıkladı Broc. "Gerçi bunu neden kullandığını bilmiyorum. Bu onun hayatının benim duyduğum bir bölümü değil. İkimiz de Thorsay'e yeni döndük, dolayısıyla paylaşacak çok fazla geçmişimiz var."

"İsim önemli değil. Önemli olan beşimizin o hapisshaneden kaçmak için birlikte çalışmış olması. Bu insanlar arasında bir bağ yaratır," diye devam etti Vance. "Ertesi sabah, aramızdaki bağı korumaya çalışacağımıza ve belki de savaştan sonra yeniden bir araya geleceğimize dair söz verdikten sonra yollarımızı ayırdık. Tabii içimizden biri hayatta kalırsa."

"Bu bir bağ yaratır," diye kabul etti Broc ve Kai'ye macerasını daha sonra sormak üzere aklına bir not aldı.

"Ama dahası da var." Vance karısına baktı. "Rory ve kuzeni Constance, Berberi korsanlar tarafından yakalandı ve Konstantinopolis'teki aşağılık, güçlü bir memurun haremde yaşamaya gönderildi. Yardım istemek için oradaki İngiliz elçiliğine gittim. Resmi olarak benim için bir şey yapamadılar ama özel projelerden sorumlu Ramsay'e teslim edildim."

Leydi Aurora yardımsever bir tavırla, "Sanırım bu onun bir tür casus olduğu anlamına geliyor," dedi. "Kesinlikle çok ilginç yerel bağlantıları vardı!"

Vance başıyla onayladı. "Bu bağlantılar sayesinde Rory ile kuzenini ve birkaç yıldır haremde tutsak olan bir Fransız kadını kurtarabildik. Eğer Ramsay olmasaydı ..." Vance derin bir nefes aldı. "Düşünmeye bile değmez."

"Ne hikâyeye ama!" Broc, Leydi Aurora'ya bakmamak ve harem hayatını merak etmemek için kendini zorlayarak konuştu. "Neden elinizden gelen yardımı sunmaya istekli olduğunuzu anlayabiliyorum. Kai senden ne istedi?"

"İdeal olmayan koşullar altında kendisine kredi verecek bir banka tanıyıp tanımadığımı sordu," dedi Vance. "Görünüşe göre oldukça yüklü miktarda paraya ihtiyacı var. Durumunu açıklayabilecek kadar bilginiz var mı? Sizin onun en eski dostu olduğunuzu ve her konuda güvенеbileceğini açıkça söyledi."

Broc, Vance'in karısını kurtarmak için her şeyi yapacağını tahmin ediyordu. Bunlar gerçekten de Kai için her şeyi yapabilecek, bir banka isminden daha fazlasına ihtiyaç duyabilecek insanlardı.

Broc kısa ve öz bir şekilde Thorsay'i vuran zor zamanlardan, yaşlı lairdin Roald Ramsay'den aldığı talihsiz ama gerekli borçtan ve Roald'ın borcun vadesini bir yıl uzatmak için yaptığı sözlü anlaşmayı bozmasının olası feci sonuçlarından bahsetti.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Roald Ramsay kurnaz bir şeytandır. Yarım bir nedeni olsa, Eylül'ün yirmi birinden sonra herhangi bir zamanda borcu geri isteyebilir. Eğer bunu yaparsa ve Kai başka bir yerden ona geri ödeyecek kadar borç para bulamazsa, laird unvanı dışında her şeyini kaybeder ki Kai Thorsay'i yönetmek için gereken kaynaklara sahip değilse bu unvanın hiçbir değeri yoktur."

Vance kaşlarını çatı. "Ramsay seni Londra'ya kadar dost bir bankanın adını öğrenmek umuduyla mı gönderdi? Bu kesinlikle uzak bir ihtimaldi. Ona daha kolay koşullarda yirmi beş bin sterlin borç verebilecek hiç arkadaşı yok mu?"

"Olağanüstü zengin ve istekli bir arkadaşı olsa bile," diye yanıtladı Broc, "parayı geri ödemenin ne kadar süreceğini bilmediği bir arkadaşından bu kadar çok borç almak konusunda isteksizdir."

Vance başını salladı. "Çoğu erkek hissedirdi."

"Beni Londra'ya göndermek için başka bir nedeni daha vardı," diye ekledi Broc. "Arkadaşı Signy Matheson, Kai'nin büyükbabası yaşlı laird'e çok yardımcı olmuş. Ayrıca Sophie Macleod adında bir ressamla çalışmak için Londra'ya gelmeyi çok isteyen yetenekli bir sanatçı ama bunun mümkün olması pek mümkün değil, bu yüzden Kai beni Bayan Macleod'u Thorsay'i ziyaret etmeye ikna etmem için gönderdi."

"Bayan Macleod'un çalışmalarını Maxwell Galerisi'nde görmüştüm," dedi Leydi Aurora ilgiyle. "Çok iyi, dünyaya benzersiz bir bakış açısı var."

"Gerçekten de Signy'nin neden onunla çalışmak istediğini anlayabiliyorum," diye onayladı Broc. "Bayan Macleod'u birkaç günlüğüne Thorsay'e gelmeye ikna etmeyi başardım."

Signy'ye ders verebilmek ve Londra'dan uzaklaşmak için. Ayarlamaları yapıyor ve en az bir hafta daha ayrılamayacak."

"Londra'ya nasıl gittiniz?" Vance sordu. "Thorsay'den Londra'ya gitmek genellikle uzun ve karmaşık bir yolculuktur, değil mi?"

"Kesinlikle öyle!" Broc hissederek söyledi. "Ama zaman çok önemli olduğu için, Kai bana Ramsay'e ait kıyı gemilerinden biri *olan Freya*'yı kullanma izni verdi. *Freya* beni buraya getirdi ve hazır olduğunda beni ve Bayan Macleod'u geri götürecektir." Broc yüzünü buruşturdu. "Denizciler geri dönmek için sabırsızlanmaya başladılar."

"Bir fikrim var," dedi Vance yavaşça. "Daha önce de söylediğim gibi, mahzende hayatta kalan beşimiz barış geldiğinde bir araya gelmeyi hayal meyal planlamıştık ve bu birlikte yelken açmamız için iyi bir zaman olabilir. Grubu organize etmek birkaç gün sürer ve o zamana kadar Ramsay'in mali sorunlarına bir çözüm bulmuş olabilirim."

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi Leydi Aurora usulca. "Genelde bilirsin," dedi Vance. "Ve . . . ?"

"Bu iyi bir fikir," dedi kararlı bir şekilde.

Vance'lerin sözsüz olarak neye karar verdiklerini merak eden Broc başka bir soruya odaklandı. "Thorsay'e kaç kişi geliyor olabilir? *Freya* çok büyük değil."

"Eğer herkes gelebilirse, eşleriyle birlikte kesinlikle gelmek isteyecek on kişi olacaktır. Kesinlikle istiyorum!" Leydi Aurora düşünceli bir ifadeyle konuştu. "Gabriel, sence Kendra ve Lucas da gelmek ister mi? O mahzende değildi ama Kendra'nın Thorsay'de geçirdiği yazlarla ilgili güzel anıları var."

"Bu Kendra Douglas mı?" Broc şaşırarak sordu. "Onu tanıyorum. Kai Ramsay'in kuzeni. Büyük bir kız. Gelebilirse Signy'yle birlikte onu görmeyi çok isteyeceklerini biliyorum. Ama yolculuğu nasıl yapmamızı öneriyorsun? Daha büyük bir gemi mi kiralamayı düşünüyorsunuz?"

"Benim bir gemim var," dedi Vance, gözlerinde bir parıltıyla. "Ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

Bölüm 29

Ramsay ertesi sabah, doğan güneşin ışıkları odayı aydınlatırken uyandı. Yan yatmıştı, Signy ona yaslanmıştı, kolu Signy'nin belindeydi, muhteşem saçları omzuna dökülüyordu. Onu uyandırmak istemediği için şakağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Gözleri kapalı kaldı ama "Günaydın kocacığım" diye mırıldandı.

"Günaydın, karıcığım." Adam tam bir memnuniyet içinde nefesini bıraktı.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Evlenmeliydik daha erken."

"Hayır, bu doğru zamandı." Sırt üstü yuvarlandı ve uykulu altın sarısı ela gözleriyle ona baktı. "Büyükbabanın odasında uyumakla ilgili şüphelerinin üstesinden geldiğini varsayıyorum?"

Kıkırdadı. "Bu aynı zamanda doğru zaman meselesiydi, ki şu anda öyle." Tereddüt etti ve ardından, "Olası çocuk konusunu hiç konuşmadık. Gisela yüzünden bu seni endişelendiriyor mu?"

Signy ciddiyle, "Bunu düşündüm elbette," dedi. "Ama ben ondan daha güçlü ve sağlıklıyım ve hamileliğimi gizlemek yerine Thorsay'deki en iyi ebenin bana baktığından emin olmak isterdim." Ona yavaşça gülümsedi. "Seninle çocuk sahibi olmak istiyorum. Ve eğer bir kızımız olursa, adını Gisela koymalıyız."

"Elbette, benim güzel ve akıllı başında karım," dedi adam, kadının karmaşık geçmişlerini nasıl basitleştirdiğine hayret ederek. "Bu da bana hatırlatıyor."

Yataktan kalktı ve bir gece önce yere düşürdüğü siyah kadife bornozunu yerden aldı. Omuzlarındaki ince altın işlemeler güneşte parlıyordu. Sağ cebini yokladı ve güneşte altın renginde parlayan başka bir şey çıkardı. Sonra yatağın kenarına tünedi ve ona kıvrımlı İskandinav desenleriyle işlenmiş altın yüzüğü gösterdi. "Bu anneme aitti," dedi sessizce. "Eğer beni kabul edersen dün gece sana verecektim ama... .. dikkatim dağıldı."

Güldü. "İkimiz de yaptık!" Yüzüğü adamın avucundan aldı. "Bu çok güzel. Bu onun evlilik yüzüğü müydü?"

"Hayır, onunla birlikte gömüldü. Bu babamın ona verdiği başka bir yüzüktü, büyükannemin gelinime vermem için sakladığı bir yüzük." Yüzüğü aldı ve Signy'nin sol elini kaldırdı. "Bu yüzükle evleniyorum ve umarım yakışır!"

Altın yüzük sanki Signy'nin eli için yapılmış gibi üçüncü parmağına düzgünce kaydı. Hayranlıkla bakmak için parmaklarını kıvırdı, sonra yüzüğü öptü. "Bu mükemmel," dedi usulca. "Annenden ve büyükannenden bir hediye."

Kendini mümkün olan en iyi şekilde evli hissederek gülümsedi. Bornozunu giymeye başladı.

Signy boğucu bir sesle, "Benim hatırım için giyinmek zorunda değilsin," dedi.

Gülerek bornozu bıraktı ve hayatlarının geri kalanının ilk gününü kutlamak için yataklarına döndü.

* * *

Signy, giyinip kahvaltı için mutfağa indiklerinde tamamen edepli davrandıklarını düşünüyordu. Birbirlerine dokunmuyorlardı ve aralarında hatırı sayılır bir mesafe vardı.

Yine de Bayan Donovan onları kaşlarını çatarak ve Ramsay'e sessiz, yakıcı bir bakış atarak karşıladı. Signy evlilik yüzüğünü göstermek için sol elini kaldırdı. Ramsay konuyu vurgulamak için kolunu Signy'nin omuzlarına doladı. "Katedralde uygun bir düğün için vaktimiz olana kadar el ele tutuşacağız, Bayan Donovan."

Hizmetçi başıyla onları onayladı. "Tamam o zaman, de tam zamanında! Büyükbabanız çok memnun oldu. Şimdi kahvaltılarınız için ne istersiniz?"

Ramsay, Signy'yi mutfağa götürürken, "Bizi şaşırt," dedi. Onlar oturduktan ve aşçı işe koyulduktan sonra Signy'ye fısıldadı, "Sence gerçekten de yaşlı laird'in ruhundan bir mesaj almış mıdır? Onda bir görme yeteneği olduğundan hep şüphelenmişimdir."

Signy güldü, sanki bugün her şeye gülebilecekmiş gibi hissediyordu. "Sormamak daha iyi."

Adam da onunla birlikte güldü, yüz ifadesi en az onunki kadar neşeliydi. "Bu kaçınılmazlığa neden bu kadar güçlü bir şekilde direndiğimi hatırlamaya çalışıyorum" dedi.

"Seyahat etmek ve Thorsay'den başka bir şey görmek istiyordun," diye hatırlattı ona.

"Oh. Bu doğru." Kaşlarını çatı, ışılıtısının bir kısmı soldu.

"Bir şey unuttun." Elini masanın ortasında onunkinin üzerine koydu. "*Birlikte* seyahat edebiliriz. Bunun yalnız seyahat etmeye göre bazı önemli avantajları var."

"Sanırım öyle." Elini onun elinin altına sokarak parmaklarını kavradı ve yüzünde aptalca bir gülümseme olması gerektiğini fark etti. "Aslında, eminim öyledir."

Güldü ve elini çekti, çünkü çaydanlık ve fincanlar geliyordu. Eğer bu bir balayıysa, diye düşündü Signy, sonsuza dek sürmesini istiyorum.

* * *

Sonraki günler muhteşemdi. Hava bile işbirliği yaptı ve sadece geceleri yağmur yağdı. Sabahlar sevişme ve kahkahalarla başlıyordu. Kahvaltıdan sonra Signy Deniz Kulübesi'ndeki çalışmaların ne durumda olduğunu kontrol ediyordu. Neredeyse bitmişti ama artık oraya geri taşınmayı düşünmüyordu. O ve Kai kulübeyi tartıştılar ve burayı onun atölyesi ve yalnız kalabilecekleri özel bir yer olarak bırakmaya karar verdiler. Kai'yle kavga ederlerse kulübeye kaçıp geceyi orada geçirebileceğini düşündü ama şu ana kadar kavga etmeye inanılmaz derecede isteksizdiler.

Kulübeyi ziyaret ettikten sonra, uçurum patikasından kazılara doğru devam eder, burada bulguların titiz çizimlerini yapar ve çalışmaları rahat bir şekilde izlerdi.

Fiona Brae'deki eski eserleri kaydetmek için gereken her şeyi yapmasına rağmen, onu büyüleyen Viking gemisiydi. Çalışma ekibi onun çalışması için bu alanda tenteyle kaplı başka bir alan yaratmıştı. Çizimleri yapmayı seviyordu ama geminin üzerinde çalışmaktan, toprağı temizlemekten de kendini alamıyordu; bir yandan da nadir ve harika bir şey bulmayı umduğunu itiraf ediyordu.

Kendini biraz aptal gibi hissettiğinden, çizim malzemelerini koyduğu çantaya dirseğini de koymaya başlamıştı. İki bölgeden henüz hırsızlık olmamıştı ama Viking gemisinin haberi yayılmıştı ve bir tür hazine bulma ihtimali açgözlüleri ortaya çıkarabilirdi.

Ramsay elinden gelse tam zamanlı olarak gemide çalışacaktı ama laird olarak başka bir yerde olması gerekiyordu. Swenson mürettebatından iki işçi gemide düzenli olarak çalışıyordu ve bazen Peter

Swenson'ın kendisi de katıldı. Uzun süredir gömülü olan bir Viking gemisi, Thorsayian kanını taş kulübelerden çok daha fazla çağırıyordu.

Signy ilk hazinelerini bir gün işçiler Fiona Brae sahasında arkadaşlarıyla öğle yemeği yerken buldu. İyi bir esneme ihtiyacı duyan Signy, malasını ve fırçasını gemiye götürmüştü.

Hassas eski ahşaba baskı yapılmasını önlemek için kazıda ilk adım, eski kadirganın küpeştesinden birkaç santim uzakta sağlam bir iskele inşa etmek olmuştu. Böylece güverteye doğrudan basmak gereksiz hale gelmişti, zira bunu yapmak hem gemi hem de üzerinde duran herkes için tehlikeli olabilirdi.

Mutfağın açıkta kalan yarısının güvertesi artık temizlenmişti ve ilginç bulgular bekledikçe heyecan artıyordu. Signy bugün güvertenin ortasında bir noktaya odaklanmıştı. Bir gün önce burada farklı bir his uyandırdığını hissetmişti, bu yüzden bölgeyi daha kapsamlı bir şekilde temizledi.

Aha! Fırçasını kullanırken, dikdörtgen olduğunu kanıtlayan ince çizgiler belirdi. Çakısını çıkardı ve belirginleşene kadar noktayı silik çizgiler boyunca çizdi, ardından dikdörtgen şeklindeki zemin kaplamasını nazikçe kaldırmaya çalıştı.

Şok içinde, yaklaşık bir ayak derinliğinde bir oyuk ortaya çıktı. Ortasında, etrafında ince kum birikmiş metal bir kutu duruyordu. Elleri titreyerek kutuyu durduğu yerden kaldırdı.

"Ne var orada?" Fiona Brae'den dönerken Ramsay'in sesi duyuldu.

"Gelin ve görün!" Signy öyle heyecanlıydı ki sesinin gıcırdayacağını düşündü. Ağır kutuyu çalışma masasına taşıdı. Kutuyu zarar vermeden açmak için ikisinin birlikte uğraşması gerekti.

Signy ilk başta içeride ne olduğunu anlayamadı. Küçük nesneler oymalı ahşap nişlerin içine yerleştirilmişti ve her şeyin üzerinde renkli bir toz bulutu vardı. Büyük nesnelerden birini eline aldı ve kalın tozu temizlemek için gömleğinin koluna sürttü. Kendini yaklaşık beş santim boyunda, çömelmiş, karmaşık bir şekilde oyulmuş bir insan heykelciği tutarken buldu.

Ramsay'in nefesi kesildi. "Bu bir satranç takımı!" Başka bir taş çıkardı ve onun yaptığı gibi fırçaladı. "Sende vezirlerden biri var sanırım. Bu da muhtemelen bir şah. Yüce Tanrım, bunlar inanılmaz! Her biri eşsiz."

"Kemikten ya da belki de mors fildişinden oyulmuş gibi görünüyorlar." Signy, yüzyıllar önce büyük bir sevgiyle yaratılmış ve güvence altına alınmış satranç taşlarını inceledi. "Eğer mezar eşyaları ölen kişinin vasiyetinde ne istediğini yansıtıyorsa

öbür dünyada, bu adam açıkça bir satranç oyuncusuydu. Buna kralların oyunu denmiyor mu?"

Ramsay başıyla onayladı. "Evet, bu da krallara layık bir set." Yaramaz bir gülümsemeyle Signy'nin elinden vezir taşını aldı. "Veziri ele geçirdim!"

Signy bakışlarının Ramsay'nin vücudunda gezinmesine izin verdi ve pantolonunun üzerinde durdu. "Ve daha sonra kralınızı tamamen ele geçireceğim."

Güldü. "Son derece uygunsuz davranmaya başladınız leydim. Bu hoşuma gidiyor." Satranç taşlarını kutuya geri koydu. "Bunun derhal Skellig House'a taşınması gerekiyor. Sadece tarihi bir hazine değil, aynı zamanda antika pazarında da çok değerli olacaktır."

"Tam da insanların bilmesini istemediğimiz türden bir keşif," diye onayladı Signy. "Burada seti içinde taşıyabileceğin bir bez çantam var." Çantayı, eve taşınması ve güvenli bir şekilde kilitlenmesi gereken bir şey bulmaları ihtimaline karşı getirmişti. Çıkardıkları parçaları yerine yerleştirdi, kutunun kapağını tekrar kapattı ve dikkatlice çantaya yerleştirdi. "Şimdi eve mi gidiyorsun?"

"Satranç takımını oraya bırakacağım, sonra da Clanwick'e gitmem gerekiyor. İlginç bir şey bulup bulmadığını ve mola vermek isteyip istemediğini görmek için buraya uğradım." Kaşlarını imalı bir şekilde salladı.

Güldü, onun bu şakacı yönünü seviyordu. "Sonra görüşürüz. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"O zamana kadar." Ona her ikisini de nefessiz bırakan derin bir öpücük verdi, sonra çantasını omzuna attı ve uzun adımlarla sahile doğru geri döndü. Çok güzel hareket ediyordu ve kadın onu izlemekten asla bıkmayacaktı.

Sonra gözden kayboldu ve iki kazıcı öğle yemeğinden mutlu bir şekilde sohbet ederek döndü. Satranç takımının kaba bir taslağına başlamak için oturdu ve zihninin daha sonra Kai ile geçireceği zamana kaymasına izin verdi. Ve onun şahını nasıl ele geçireceğini!

Bölüm 30

Ramsay Skellig Evi'nde durdu ve satranç takımını büyük, güçlü bir kilidi olan bir depoya koydu. Öğleden sonranın geri kalanını satranç taşlarını temizleyip çarpıcı ayrıntıları ortaya çıkararak geçirmek istiyordu, tercihen Signy de masanın karşısında oturup aynı şeyi yaparken. Onun da artık eski eserlere olan tutkusunu paylaşıyor olması hoşuna gidiyordu.

Bunun yerine Clanwick'e doğru atını sürdü ve yapılması gerekenlerin zihninde bir listesini çıkardı. Önce banka, sonra Fergus'un yasal belgeleri imzalaması, sonra da sipariş edilen sanat malzemelerinden herhangi birinin gelip gelmediğini görmek için Olson's Bookshop'a uğraması gerekiyordu.

Limana kısa bir ziyaret yapmaya karar verdiğinde listesindeki ilk iki maddeyi halletmişti. Gemileri izlemekten hiç sıkılmazdı. Broc burada olsaydı, gidip banklarında oturabilirlerdi. Broc'un ne zaman döneceğini ve ressam kadını Thorsay'i ziyaret etmeye ikna edip etmediğini merak ediyordu. Broc'un Londra'ya gidip dönmesine yetecek kadar zaman geçmişti.

Limanın etrafından dolaşan yürüyüş yoluna yaklaştığında, önünde, limanı seyrederken hareketsiz duran iki tanıdık figür görünce şaşırdı. Kuzenler Axel ve Annabel alçak ve yoğun seslerle konuşuyorlardı.

Onları görmemiş gibi davranamayacak kadar yakındaydı, bu yüzden seslendi, "İyi günler Kuzenler! Tekneleri izlemek için güzel bir gün."

İkisi de onu selamlamak için dönmeden önce başladılar. Annabel şık ama üzgün görünüyordu, sanki ağlıyordu ve Axel her zamankinden daha somurtkan görünüyordu.

"İyi günler, Kai," dedi Annabel kibarca. "Döndüğünden beri seni çok az için üzgünüm."

"Adalarda seyahat ediyor, buraları ve insanları yeniden tanımaya çalışıyorum," diye açıkladı. "Yakında Clanwick'te daha sık olacağım."

Axel gözleri keskin bir şekilde, "Uzun zamandır kayıp olan bir Viking köyünde gömülü hazine bulduğunuzu da duydum," dedi.

Ramsay güldü. "Görüyorum ki dedikodu değirmeni canlı ve iyi çalışıyor. Evet, o son büyük fırtına kıyı şeridinin bir parçasını sürükledi ve çok sayıda

eski taş kulübeler. Orada bulunacak bir hazine yok, tabii geçmişi araştırmayı sevmiyorsanız, ki ben severim."

"Viking zamanlarından mı?" Axel sordu.

Ramsay yalan söylemekten hoşlanmazdı ve söylentiler ortalıkta dolaştığına göre, bu fırsatı değerlendirip ne üzerinde çalıştıklarını açıklığa kavuşturmalıydı. "Taş kulübeler bundan çok, çok daha eski. Ne kadar eski olduğunu tahmin bile edemiyorum. Ayrıca bir Viking gemisinin enkazına benzeyen bir şey bulduk. Aynı fırtına tarafından ortaya çıkarılmış ama o kadar kırılgan ki, çapraz bir kelime onu parçalara ayırabilir."

"Dünyanın başka yerlerinde Thorsay'deki kadar çok antik kalıntı var mı?" Annabel belirgin bir ilgiyle sordu.

Ramsay, "Gördüğüm kadarıyla hayır, gerçi Küçük Asya'da buna yaklaşan yerler var," dedi. Bakışları yavaşça limana giren bir geminin görüntüsüne takıldı. "Affedersiniz, gemim *Freya* rıhtıma yanaşıyor. Ne zaman döneceğini merak ediyordum."

"Mülkünüzün kaç gemisi var?" Axel ilgiyle sordu. "Üç tane. İki balıkçı teknesi," diye yanıtladı Ramsay. "Çoğunlukla *Freya* İskoçya ve Kuzey İngiltere çevresinde yük taşıyor."

Axel eleştirel bir takdirle, "Küçük tatlı bir yawl," dedi.

Ramsay, Axel'in teknelere bu kadar ilgi göstermesine şaşırmıştı. Başka pek bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Ramsay uzaklaşmak üzereydi ki, Annabel sesini sertleştirerek, "Signy Matheson'ın artık bir evlilik yüzüğü taktığını duydum. Bu da başka bir söylenti mi?"

Ramsay onun bakışlarını yakaladı ve kararlı bir sesle, "Hayır, bu tamamen doğru. Ellerimizle evlendik ve yakında katedralde gerçek bir düğün yapacağız. Sanırım sonbaharın başlarında."

"Demek Signy ödülü kazandı," dedi Annabel, mavi gözlerinde kızgınlık vardı.

Ramsay buna gülmek zorunda kaldı. "Benim bir ödül olduğumu düşünüyorsan, beni pek iyi tanımıyorsun demektir. Neyse ki Signy tuhaflıklarına karşı hoşgörülü. İzin verirsiniz, gemimi karşılamaya gitmeliyim."

Yelkenlinin yanaşacağı iskeleye doğru ilerlerken kuzenlerinin ne kadar mutsuz bir çift olduğunu düşündü. Thorsay'in en zengin gençleri olmak belli ki onlar için yeterli değildi.

Freya'nın limana yanaşmasını sabırsızlıkla bekledi ve Broc'un neden güvertede karaya çıkmayı beklemediğini merak etti. Gemi güvenli bir şekilde demirlediğinde

Kaptan Alan Innes kaptan köşkünden çıktı ve Ramsay'in beklediğini görünce ona el salladı.

Ramsay sabırsızlıkla gemiye doğru ilerleyerek, "Umarım yolculuğun iyi geçmiştir, Alan. Broc Mackenzie seninle mi? Güvertenin altında onu deniz tuttuğuna inanamıyorum."

"Hayır, o iyi ve sağlıklı ve muhtemelen hala Londra'da. Onu gönderdiğin işle ilgilenmek için beklemesi gerekti, bu yüzden ayrılmamızı ve yolda Edinburgh'a biraz yük taşımamızı önerdi. Oğullarım demirde çok uzun süre kaldıkları için huzursuzlanmaya başlamışlardı."

Ramsay kaşlarını çatı ve Broc'un neyin peşinde olduğunu merak etti. Bu ona hiç benzemiyordu. "Bir tür mesaj mı gönderdi?"

"Evet, öyle yaptı." Kaptan elini ceketinin içine soktu ve yağlı beze sarılı bir mektup çıkardı, sonra da adamlarından bazılarıyla konuşmak için kış tarafına doğru ilerledi.

Ramsay kaşlarını çatarak mektubu hemen yırtıp açtı ve satırları taradı.

Kai-

Henüz bizzat Clanwick'te olamadığım için üzgünüm. Kısaca, Sophie Macleod'un yerini tespit ettim ve onu Thorsay'e gelmeye ikna ettim, ancak gerekli düzenlemeleri yapması ve sanat malzemelerini satın almasının iki hafta süreceğini söyledi. Sanırım o ve Signy iyi anlaşacaklar.

Arkadaşınız Kaptan Vance Londra dışında olduğu için onunla görüşmek için de beklemek zorunda kaldım. Döndüklerinde, o ve eşi Thorsay House'a uğradılar ve tanışıklığınızın ilginç koşullarını anlattılar.

İkisi de Roald'un belirsiz davranışlarından kurtulmanıza yardımcı olmak istiyor. Vance, ihtiyacınız olan finansmanı sağlamanın bir yolunu bulabileceğini düşünüyordu, ancak bu konuda belirsizdi.

Ayrıca Portekiz mahzeninden kurtulanların (işte daha fazlasını istediğim bir hikaye!) kendilerine Kurtarılmış Haydutlar adını vermeye karar verdiklerini ve savaşlardan sonra hayatta kalmanızı kutlamak için bir araya gelmeyi planladıklarını söyledi.

Ramsay durakladı, bu olası buluşmayı uzun zamandır düşünmediğini fark etti. Eve döndüğünden beri çok meşguldü. Ama hayatta kalan diğer insanlarla tekrar karşılaşmak ilginç olurdu. Eve dönüş yolunda Londra'dan geçerken, iletişimde kalmanın bir yolu olarak Hatchard'a gönderdikleri mektupları okumuş, Vance ve Leydi Aurora ile yemek yemişti.

Hatırladığı kadarıyla mahzenden kurtulanların hepsi ilginç şeyler yapmış ve hepsi evlenmişti. Kendisinin de gösteriş yapacağı muhteşem bir karısı vardı. Mektuba geri döndü.

Vance, kiler arkadaşlarınızdan (ve eşlerinden) toplayabildiği kadarını toplayıp Bayan Macleod ve benimle birlikte Clanwick'e getirmeye karar verdi. Görünüşe göre birkaç yelkenli geminin sahibi ve eski bir abluka görevlisi olarak gemilerinin hızlı olmasını seviyor.

Son gemisi Lady Constance, kargo ve yolcu taşımak üzere tasarlanmış, bu yüzden birkaç büyük kamarası var. Sizin İflah Olmaz Haydutlarınızdan istekli ve gelebilecek olanları toplar toplamaz yola çıkacağız. Ateş Festivali'nden önce eve varmalıyız. Eğer varırsak, bu Güneyliler için büyük bir deneyim olacak!

Skellig House'un kaç misafir odası var? Broc,

şaşkın

Ramsay mektubu indirdi, aynı derecede şaşkındı. Vance'in krediyi yeniden finanse edecek uygun bir banka bulmuş olmasını Tanrı'dan umuyordu, çünkü Roald'ın ne yapabileceği konusunda tedirginlik duyuyordu. Broc'un sanatçıyı Thorsay'e gelmeye ikna etmiş olması da iyi bir haberdı. Signy için bir tür düğün hediyesi olacaktı.

Ama bir düzine kadar ziyaretçi? Skellig House'un kaç misafir odası vardı? Rıhtıma atlayıp Olson'a uğradıktan sonra Thor'u ahıra götürürken zihninden saymaya başladı, böylece Signy'ye tüm bunları anlatmak için eve dönebilecekti.

* * *

Signy, Ramsay'in anlattıkları karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırdı. "İngilizler tarafından istila mı ediliyoruz?"

Güldü. "Eminim bir Thorsay kışıyla yüzleşmektense hepsi güneye çekilecektir. Herkese yetecek kadar yerimiz var mı?"

Signy düşündü. "Evet, ama eşleriyle aynı odayı paylaşmayı kabul edilemez bulan türden aristokratlar değillerse."

"Bir karı koca neden aynı yatağı paylaşmak istemez ki?" diye sordu. "Evlenmek için en iyi sebep bu!"

Signy gülümseyerek, "Özellikle de soğuk kuzeyde," dedi. "Ben Mrs. Donovan ve tüm odaların hazır olduğundan emin olun."

Ramsay, "Ve şu andan hepsi gelene kadar Viking gemimizi keşfetmeye devam edebiliriz," dedi. "Acaba başka ne hazineler bulacağız?"

* * *

Bir sonraki hazine ertesi gün keşfedildi. Kolları emaye işlemeli, yaklaşık on santim yüksekliğinde, zarifçe yapılmış altın bir haçtı bu. Ortasında, Signy haçı ayrıntıları seçebilecek kadar iyi temizlediğinde Ramsay'nin nefesini kesen altın bir sikke vardı.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı. "Bu eski bir Bizans sikkesi! Koleksiyonumda buna benzer birkaç tane var. Nasıl oldu da dünyanın öbür ucundan buraya geldi sanıyorsun?"

Signy başını salladı. "Tam olarak tahmin edemiyorum ama Romalılar çok gezgindi. Bu konuda Vikingler de öyleydi."

Kazıda çalışan iki adam ne bulunduğunu görmek için etrafta toplandı. Yaşlı adam, Edmund, "Bu çok güzel! Tutabilir miyim?"

"Elbette." Signy onu uzattı.

Edmund onu incelerken saygıyla istavroz çıkardı. "Demek ölen kralımız bir Hristiyandı."

"Öyle olmalı," diye kabul etti Ramsay.

Edmund haçı iş arkadaşına uzattı, o da aynı şekilde hayrete düştü, ancak sorusu "Bunun değeri ne kadar?" oldu.

"Bunu söylemek zor." Ramsay haçı geri aldı ve tekrar inceledi. "Gemi benim topraklarımda, yani yasal olarak bulduklarımız benim, ama bu tür bir tarih tüm Thorsay'lılara ait."

"Belki bir gün Clanwick'te bir müze kurabilirsiniz," dedi Signy. "Sadece bunun gibi dramatik eşyalar için değil, Fiona Brae'den gelen günlük taş eşyalar için de. Hepsi ortak tarihimizin bir parçası."

"Bu harika bir fikir." Eğer bir gün böyle bir projeyi üstlenecek parası olsaydı.

Para hakkında düşünen Ramsay iki işçinin dikkatini çekti. "Bulduklarımız hakkında konuşmamak en iyisi," dedi. "İnsanların gece gelip gemimizi yağmalamasını ve bu sırada muhtemelen yok etmesini istemeyiz."

Her iki adam da başlarıyla onayladılar ama Ramsay hâlâ tedirgindi. İşçilerin dürüst olduğuna inansa da, uzun süredir gömülü olan bir gemideki hazine paylaşılmayacak kadar iyi bir hikâyeydi. Burada kimse çalışmıyorken bölgeyi korumanın iyi bir yolu olup olmadığını düşünmek zorundaydı.

O gece Signy ile bu konuyu tartışılar, ancak özellikle küçük bir tekneyle denizden yaklaşılabildiği için bölgenin korunması zordu.

Sonunda Signy şöyle dedi: "Sanırım paramız yeterse muhafız tutmamız gerekecek. Ne kadar paranız var?"

İç çekti. "Çok değil ama haklısın. Yağmacıların gemiyi daha ortaya çıkarmadan yok etmesini istemeyiz. Sadece paraya değil, güvenilebileceğimiz muhafızlara da ihtiyacımız var."

"Belki Mackenzie çiftliğine sığınan insanlardan bazıları?" Signy önerdi. "Eminim bu zamana kadar Flora Mackenzie kime güvenilebileceği konusunda iyi bir fikir sahibi olmuştur."

"Bu iyi bir fikir. Broc döndüğünde onunla konuşurum, ki bu her an olabilir." Ramsay kesinlikle öyle umuyordu. Ekinoks ve Ateş Festivali hızla yaklaşıyordu.

Bölüm 31

Ertesi gece Ramsay, Signy ile masanın karşı tarafında oturup yeni buldukları Viking eserlerini temizleme hayalini gerçekleştirdi. Ramsay paslanmış bir kılıç üzerinde çalışırken, Signy de ateşin üzerinde bir zincire asılı durması için tasarlanmış devasa bir bronz tencereyi parlattı. "Çok misafirimiz olduğunda Skellig House'un mutfağında kullanılabilir mi sence?" diye sordu.

Ramsay güldü. "Hiç kullanılmamış olabilir. Muhtemelen kralın, yandaşlarından oluşan büyük bir savaş grubunu besleyebileceğini gösteren bir sembol olarak mezar eşyalarının bir parçasıdır."

Eğlenerek, "Evcil bir şeyler gördüğüme sevindim. Öbür dünyada bile insanlar yemek yemek istiyor olmalı."

"Sembolik olarak mantıklı," dedi Ramsay. Buldukları kılıcı havaya kaldırdı. "Acaba bu kralın bizzat kullandığı bir silah mıydı? Sanırım değildi. Tabutu bulup açtığımızda, kalkanı, miğferi ve kişisel kılıcı muhtemelen cesedinin üzerinde olacak."

"Tabut açıldığında orada olmak istediğimden emin değilim. Onursuzca görünüyor."

"Biz antikacılar, atalarımıza duyduğumuz saygı ile bilgi arzusu arasındaki çatışmayla boğuşuyoruz," diye itiraf etti.

"Sanırım genellikle bilgi arzusu kazanır." Pişirme kazanına son bir cila verdi. "Ama geçmiş hakkında daha fazla şey öğrenmeye olan hayranlığınızı anlıyorum."

"Thorsay antikalarını sergilemek için bir müze inşa etme fikrinizi beğendim. İnsanlar içeri girip tarihimizi takdir edebilmeli." Daha fazla temizlik gereken yerleri görmek için kılıcını kaldırdı. "En azından kralımız hâlâ burada, Thorsay'da, son istirahatgâhı için seçilen yerde olur."

"Umarım bir müze mümkün olur." Signy, yan tarafında ilginç emaye plakalar bulunan tencerenin resmini çizmeye başladı. "Şimdilik sizin deponuz bizim müzemiz."

İkisi de temizlik işlerini bitirdikten sonra eserleri depoya yerleştirdiler ve geç bir akşam yemeği için mutfığa indiler. Yemeklerini yedikten sonra

Yemeğini yiyen Signy pencereye doğru ilerledi ve geceye baktı. "Bu gece dolunay var. Yürüyüşe çıkmak ister misin? Gemimizi ay ışığında görmek isterim."

"Ne harika bir fikir. Yine de sıkı sıkı sarınmamız gerekecek. Ekinoksa bu kadar yakinken geceler serin olur." Eylül ayının ne kadar geç olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu. Broc ve diğer konuklar hâlâ gelmemiştir ve kredinin resmi vadesi neredeyse dolmak üzereydi. Tek yapabildiği Roald'ın krediyi uzatma sözünü yerine getirmesi için dua etmekte.

İkisi de Kuzeylilerin becerisiyle giyinmişlerdi. Signy çizim çantasını omzuna ve göğsüne astığında kaşlarını kaldırdı. "Gemiyi ay ışığında çizmek isteyebilirim." Ona muzip bir gülümseme verdi. "Ayrıca küçük bir şişe Callan'ın en iyi viskisinden de var."

Güldü. "İleriyi bu kadar iyi görmene bayılıyorum." Sonra onun elini tuttu ve birlikte yola koyuldular.

Gerçekten de yürüyüş için muhteşem bir geceydi. Sonsuza dek hareket eden dalgalar ay ışığıyla gümüşe bürünmüştü ve tepeler ona masal diyarını düşündüren dünyevi olmayan bir parlaklığa sahipti.

Tanıdık uçurum yürüyüşünde ilerlerken konuşmaya gerek yoktu. Eski bir rüyaya benzeyen Fiona Brae'ye çıkan merdivenden indiler, sonra noktanın etrafındaki dar sahil yolunda yürümeye devam ettiler. Ramsay sahilde sevişmek için yeterince pürüzsüz bir yer olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Köşeyi dönüp Viking gemisinin bulunduğu daha geniş alana geldiklerinde Ramsay durdu. Kıvrımlı sahilin ortasında bir yelkenli sandal karaya vurmuştu ve Viking gemisinden kırılma sesleri geliyordu.

Signy dehşet içinde fısıldadı, "Birileri gemiyi yağmalıyor!"

Öfkeden çılgına dönen Ramsay, "Lanet olsun, inin oradan, sizi hırsızlar!" diye bağırarak kumsalı boydan boya geçti.

Öfkeli küfürlerin ardından iki karanlık figür iskeleyle çıktı. Gözleri korkmamış ve dövüşmeye hazır görünüyordular.

* * *

Ramsay, Signy'nin onu durduramayacağı kadar hızlı bir şekilde ileri atılmıştı. Mezar soyguncularının silahlı olabileceğini fark etmemiş miydi?

Soyguncuların ikisi de tabancalarını çıkarıp Ramsay'e doğrultunca korkuları doğrulandı. Ve-tanrım, kuzenleri Axel ve

Annabel! İlk kez sade giyinen Annabel tabancasını iki eliyle tutuyordu, gözleri kısık ve kararlıydı. Hafif meşrep bir flörtten ziyade tehlikeli bir suçlu gibi görünüyordu.

"*Sen!*" Axel hırladı. "Bu gece buraya neden geldin? Muhtemelen seni öldürmemeliyim, ama bunu gerekli kıalarsan yaparım."

Signy gölgelerin arasında onu görmediklerini fark etti. Sessizce sanat çantasını açtı ve dirkini çıkardı. Yıllardır onunla dövüşmemişti ama bıçağını keskin tutuyordu.

İskeleyle atlayıp Annabel ve Axel'i düelloya davet etmek, tabancaları varken pek akıllıca olmazdı. Ama ya iskelenin altına girerse? Altında hareket etmek için yeterince boşluk vardı ve dalgaların sesi çıkardığı her türlü gürültüyü örtecekti. Kayalığın oluşturduğu gölgeler, iskelenin açık ucuna ulaşana kadar onu gizleyecekti. Dirk elinde, karanlıkta sessizce ilerledi ve ahşap iskelenin altına girdi.

Doğal olarak Ramsay konuşuyordu, sesi sakın ve ilgiliydi. "Thorsay'in en zengin iki insanıyken neden eski Viking parçalarını çalışıyorsunuz? Babanız size yeterince para vermediği için mi çalmanız gerekiyor?"

"Bize hiç para vermiyor!" Annabel kızgınlıkla söyledi. "Bize bir şeyler alacak ama en çok istediğimiz şeyi vermeyecek: Thorsay'den ayrılma ve istediğimiz hayatı yaşama özgürlüğünü!"

"Sizi burada tutsak mı tutuyor?" Ramsay sordu.

"Yeterince yaklaştık," diye tersledi Annabel. "Kaçabilsek bile beş parasız kalırız."

Axel, "Beni yosun işlerinde vakit geçirmeye zorluyor, ki bundan nefret ediyorum," diye tükürdü. "Ve ben isteyken ve Annabel evde onunla yalnızken, o içerken yatak odasının kapısını kilitlemek zorunda kalıyor!"

Axel'in sözleri tüyler ürperticiydi. Signy böyle şeyler olduğunu biliyordu ama Roald'dan şüphelenmezdi. Çocuklarının neden ondan kaçmak istedikleri açıktı.

Ama yaldızlı bir kafeste yaşamak Annabel ve Axel'e paha biçilmez antik bir gemiye zarar verme, ondan çalma ya da Ramsay'i öldürme hakkı vermiyordu. Signy, Ramsay kuzenlerinin altına gelene kadar iskelenin altından sürünerek ilerledi. Tahtaların arasındaki dar aralıklardan, mezar soyguncularının ayaklarının altını rahatlıkla görebiliyordu.

Önce kimin peşinden gitmeliydi? Axel muhtemelen daha iyi bir atıştı. Ayakkabı giyiyor gibiydi, bot değil. Güzel.

Dirkünü kaldırdı ve bıçağı arasından yukarı doğru kaydırđı, sonra dirkini tüm gücüyle adamın ayakkabılarının tabanlarına sapladı.

Ramsay şaşkınlık ve acıyla çığlık attı, sonra da kız, "Ramsay, hedefinden kaç," diye bağırırken dirkinden kaçmaya çalıştı.

Sonra arkasını döndü ve Annabel'in ayaklarının altını kesti.

Annabel çığlık attı ve tökezleyerek uzaklaştı. Signy onun ayakkabılarının daha ince tabanlı olduğunu tahmin etti. Dengesini kaybeden Annabel iskeleden çakıllı kumsala düştü ve nefessiz kaldı.

İş çok kolaylaştırmıştı. Signy iskelenin altından atladı ve genç kadını yere yatırdı, sonra da tabancayı onun elinden aldı. "Doğrul ve ellerini başının üstüne koy," diye emretti. "Tabancan ve dirkim bende, beni yeterince kızdırırsan ikisi de işine yarar."

Annabel ağlayarak kendisine söyleneni yaptı, başını ellerinin altına eğdi.

Üstlerinde, iki adam arasındaki kavga şiddetleniyordu. Ramsay, Signy'nin müdahalesinden yararlanarak iskelenin üzerine çıkmış ve Axel'le boğuşmaya başlamıştı. Ramsay Axel'i iskeleden çekene kadar ileri geri sallanıp durdular. Ramsay Axel'in tabancasını elinden alıncaya kadar çakıl taşları üzerinde yuvarlandılar.

Axel küfrediyor ve rakibinin gözlerini oymaya çalışıyordu ki Ramsay genç adamın üzerine yuvarlandı ve daha büyük ağırlığıyla onu kısırdı. Tabancanın horozunu kaldırdı ve kuzeninin şakağına dayadı. Axel dehşet içinde donakaldı.

Annabel çığlık attı, "*Hayır!*"

Signy daha sakın bir şekilde, "En iyisi kuzenini öldürmemek, Kai. O senin yarısı kadar bile adam değilken bu pek adil görünmüyor. Ayrıca, ikisinin de hor görölmekten çok acınacak kişiler olduğunu düşünüyorum."

Birkaç hırıltılı nefesten sonra Ramsay topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve silahını Axel'e doğrultmuş olmasına rağmen horozunu indirdi. "Pekâlâ, canım. Bu iki çiçeğı burnunda suçluyla şimdi ne yapacağız?"

"Pek de yetkin suçlular değiller," dedi Signy. "Tam olarak ne başarmayı umuyordunuz? Gemiden çalınan eserlerin bir değeri vardır ama sadece onları nerede ve kime satacağınızı biliyorsanız ve Thorsay'de bu tür alıcılar yoksa."

Annabel'in ağlaması durmuştu ve gözlerini kucağına dikmişti. "Bulduğunuz haçın ortasındaki gibi altın sikkeler bulacağımızı umuyorduk."

İşçilerden biri belli ki kazılar hakkında konuşuyordu. "Bu pek de bir kaçış planı sayılmaz," dedi Ramsay etkilenmemiş bir sesle. "Axel, büyük bir iş imparatorluğunun varisi olmaktan vazgeçmek istediğine emin misin?"

"Babamın lanet imparatorluğunun hiçbir parçasını istemiyorum!" Axel tersledi. "Paraya sahip olmak umurumda değil ama babam o kadar yaşlı değil ve rahatlıkla otuz yıl daha yaşayabilir. O kadar uzun süre onun esiri olarak yaşamaktansa kendimi boğmayı tercih ederim!"

Sözler melodramatikti ama gerçeğe yakındı. "Seçme özgürlüğünüz olsaydı ne yapardınız?" Signy sordu.

Axel sanki kendisine hiç böyle bir şey sorulmamış gibi irkilmiş görünüyordu. "Kendi gemimin kaptanı olmak isterdim. Denizi seviyorum. Babam bunun aptalca bir hırs olduğunu düşünüyor."

"Denizi her şeye tercih eden pek çok aptal var," dedi Ramsay. "Hayatında yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Evet! Ama Annabel'i burada onunla yalnız bırakamazdım." Sıra Signy'de. "Annabel, ne yapmak istiyorsun?"

Annabel, "Londra'ya git ve balolarda yakışıklı erkeklerle flört et," dedi. "Sonra bana iyi davranan hoş bir beyefendi seç ve onunla evlen."

Ramsay, "Sizi sosyeteye sokacak arkadaşlarınız ya da aileniz yoksa Londra zor bir yer," diye gözlemledi. "Bunun için çok para ve nüfuz gerekir ve hiçbir şeyiniz olmadan işe başlamış olursunuz."

"Londra tek olasılık değil," dedi Signy. "Annen Dublinli değil miydi? Orada seni yanına alabilecek bir ailen var mı?"

"Teyzem birkaç kez bana sponsor olmayı teklif etti," diye itiraf etti Annabel. "Ama oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum, çünkü babam gitmeme asla izin vermez." Suratını astı. "Ve ben *Londra'yı* istiyorum!"

"Bazen imkansızı arzularak kalbimizi kırmaktansa mümkün olanı kabul etmemiz gerekir," dedi Signy sert bir sesle. "Dublin'in çok güzel bir şehir olduğunu duydum ve yanlış hatırlamıyorsam annen köklü bir aileden geliyordu. Eminim orada balolara katılabilir ve yakışıklı beyefendilerle tanışabilirsin. Güzelsiniz, bu yüzden arzu edilen bir koca bulabilmelisiniz. Bu ulaşılabilir bir gelecek. Kulağa çok mu kötü geliyor?"

Annabel dudağını ısırды, gözyaşları kurudu. "Hayır. Hayır, öyle değil."

Ramsay dikkatini Axel'e çevirdi. "Ne kadar denizcilik tecrüben var?"

Axel yelkenli sandalı işaret etti. "Fırsat buldukça burada yelken açıyorum. Ayrıca daha büyük tekneler için mürettebata ihtiyacı olan arkadaşlarla da çıkıyorum."

"Bu bir başlangıç." Ramsay kaşlarını çatı. "Eğer gerçekten bir denizci hayatı istiyorsan, Alan Innes'ten seni bir tür çırak olarak yanına almasını ve bir gemi kaptanı yetiştirmesini isteyeceğim. Zaman alacak ve çok çalışacaksın ve eğer kibirli genç bir lord gibi davranırsan seni köpekbalıklarına atabilir ve ben de onu suçlamam."

Axel'in gözlerinin içine ciddiyetle baktı. "Ama eğer bir geminin kaptanı olmayı öğrenirsen, sana *Freya*'yı ya da benzer bir gemiyi veririm."

"Kendime ait bir gemi mi?" Axel kekeleydi, gözleri büyüdü. "Bunu her şeyden çok isterdim!"

"Bunu hak edeceksin, ama istediğin hayat buysa, senin olabilir ve babandan kurtulmuş olursun." Ramsay tam bir lord modundaydı. "İkiniz de bu beklentilerden memnun musunuz? Hemen karar vermeniz gerekiyor. Şu anda baban yosun işinde, ama Ateş Festivali'nden önce eve dönecek."

Kardeşler birbirlerine baktılar. Annabel yutkundu. "Evet. Axel?"

Ağabeyi derin bir nefes aldı. "Güvende olacaksın ve uygun erkeklerle tanışabileceksin ve bundan daha iyi bir fırsat bulmam mümkün değil." Bakışlarını Ramsay'e doğru kaldırdı. "Evet. Evet, ikimiz de kabul ediyoruz."

"O halde Thorsay'e dönüp eşyalarını toplamalısın," dedi Signy. "Annabel, teyzene beş parasız varmış olabilirsin ama sanırım oldukça iyi bir gardırobun var."

"Evet, biliyorum." Ayağa kalktı. "Ama bu ayakkabılar mahvoldu."

Signy kuru bir sesle, "Hırsızlık yaptığın ve insanları silahla tehdit ettiğin için hak ettiğini buldun," dedi. "Kai, sabah ne zaman yola çıkmaları gerekiyor?"

"Alan Innes'le konuşmam gerek ama sanırım sabah geç saatlerde, yani o zamana kadar durum değişir." Ramsay Axel'e kalkmasına yardım etmesi için elini uzattı.

Genç adam biraz sendeledi ama ayağa kalkmayı başardı. "Teşekkür ederim efendim," dedi ciddiyetle. "Dinlediğiniz ve bize kendi hayatımızı kurma şansı verdiğiniz için ikinize de teşekkür ederim."

Signy kıkırdadı. "İkinizi Clanwick'te surat asarken ve kötü kullanılmış gibi görünürken görmeyi özlemeyeceğim."

Annabel itiraz etmeye başladı ama ağabeyi onu kolundan tuttu ve sandala doğru yönlendirdi. "Haksız değil, Bel. Sen bir

yeni bir başlangıç ve ben de öyleyim. Minnettar olalım."

"Son bir şey daha," dedi Ramsay. "Gemiden bir şey aldın mı?" Axel başını salladı. "Daha yeni başlamıştık."

"Umarım çok fazla zarar vermemişsinizdir," dedi Ramsay. "Şimdi defolun!"

Signy onun yanına gitti ve bir kolunu beline doladı, o da Signy'nin omuzlarına sarıldı. Genç Ramsay'lerin ay ışığında kayarak ayrılışını sessizce izlediler, ta ki bir esinti yelkeni yakalayıp tekne güneye, Clanwick'e doğru dönene kadar.

"Ay ışığında tanıştılar," diye mırıldandı Signy. "Sence istedikleri hayatı bulabilecekler mi?"

"Bunun için makul bir şans var," dedi Ramsay. "Babalarının kontrolünden kaçmak istiyorlar ve görünüşe göre her zaman birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlar." Signy'nin ay ışığında belli belirsiz güzelleşen yüzüne baktı. "Buraya geldiğimizde, seni sahilde baştan çıkarabilir miyim diye merak ediyordum ama eve gitmeye hazırım."

"Ben de öyleyim." Sesi kasıtlı bir kışkırtmaya dönüştü. "Baştan çıkarma konusunu Skellig House'a vardığımızda tartışabiliriz."

Güldü ve onu etrafında döndürdü ve ay ışığında eve doğru yola koyuldular.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

O gece seviştikten sonra birbirlerinin kollarında yatarlarken Signy usulca sordu: "Roald borcunu geri ödemeni isterse ve yeterli paran yoksa ne yapacağını hiç düşündün mü?"

Ramsay içini çekti. "Bu konuyu çok düşündüm, çoğunlukla da dönüp dolaşıp aynı yere geldim. Skellig Evi olmasa bile hâlâ laird olacağım ama ne kadarını başarabileceğimi bilmiyorum. Fergus bana üç geminin kredi teminatına dahil olmadığını söyledi, bu yüzden en azından Axel'e verdiğim sözü yerine getirebileceğim. Ama Skellig Evi'ni özleyeceğim ve ya Roald atlarımızı almaya çalışırsa?"

"Peşinden Odin'i gönderebiliriz. O birinci sınıf bir fare avcısı ve Roald da kocaman bir fare."

Ramsay kıkırdayınca Signy başını onun omzuna koyacak şekilde kaydı. "Ben de düşünüyordum. Çok hoş bir kulübem var, ama iki uzun boylu insan için biraz dar olabilir. Birbirimizin üstünde oluruz."

Onu alnından öptü. "Benim için sakıncası yok! Sırayla üstte olabiliriz."

Karanlığa doğru gülümsedi. "Eğlenmek için çok küçük ama yine de resmi ikametgâhınız olabilir. Bu zamana kadar Thorsay'in her yerinden insanlarla tanıştın. Seni tanıyorlar, seviyorlar ve saygı duyuyorlar. Hâlâ tüm yasal yetki ve sorumluluklara sahip bir lordsun."

"Haklısın," dedi yavaşça. "Sen yanımda olduğun sürece bunu başarabileceğime inanıyorum."

"Başka nerede olabilirdim ki?" Kendini onu öpecek kadar yukarı kaldırdı. "Ve şimdi uyumaya, benim güzel lordum. Yarın yoğun bir gün olacak."

Kız onun omzunda uykuya dalarken, adam birbirlerini buldukları için şükretmek üzere bir anını ayırdı. Şimdi kendini ona adadığına göre, zekâsını ve sıcaklığını tamamen paylaşıyordu.

Nasıl bu kadar şanslı olmuştu?

* * *

Ramsay ertesi sabah erkenden kalkıp *Freya*'nın kaptanı Alan Innes ile konuşmak için Clanwick'e gitti. Axel'i çırak olarak alması için onu ikna etmek şaşırtıcı derecede kolay oldu. "Sık sık limana gelir," dedi Innes. "Bazen onunla konuşuyorum. Bence onda bir denizci ruhu var."

"Umarım haklısındır," dedi Ramsay, Axel'in gerçekten de yıllardır bir denizcinin hayatına ilgi gösterdiğini öğrenince biraz şaşırmıştı. Ama Ramsay o kadar uzun zamandır uzaktaydı ki, kuzenlerini iyi tanımaması şaşırtıcı değildi. Babalarının ezici kontrolünden kaçmalarına yardım etme fikri hoşuna gitmişti.

Ama Roald bundan hiç hoşlanmayacaktı.

* * *

Ramsay'nin farkına vardığı gerçek, o gece Signy ile yemek yemek üzereyken ortaya çıktı. Roald, kapıları çarparak ve tehditler savurarak Skellig Evi'ne daldı. "Lanet olsun sana evlat, seni balık yemi parçalarına ayıracağım!"

"Laird yemek odasında, efendim," dedi Bayan Donovan sakince, sonra da akıllıca onun yolundan çekildi. Signy Ramsay'e gemide yeni bir şey bulunduğunu söylüyordu, bu kez içinde iki küçük altın sikke olan bir kutu. Bu olağanüstü bir keşifti ve Ramsay kuzenleri bunu görmediği için minnettardı. Eski gemiye biraz zarar vermişlerdi ama çok daha kötüsü de olabilirdi.

Roald içeri girdiğinde Signy en iyi ev sahibesi sesiyle, "İyi akşamlar Roald. Akşam yemeği için bize katılmak ister misin? Ya da belki bir kadeh şarap?"

Onu görmezden gelerek, "Çocuklarımı benden çaldın!" diye bağırды.

"Hayır, ben sadece onlara kendi hayatlarını yaşamaları için bir şans verdim," dedi Ramsay soğukkanlılıkla. "İkisi de umutsuzca senin kontrolünden kaçmak istiyordu. Eğer daha iyi bir baba olsaydın, kaçmayı bu kadar çok istemezlerdi."

"Onlara her şeyi verdim!" Roald kükredi. "Annabel Thorsay'in en iyi giyinen kızıydı ve Axel'e de en büyük sanayi işletmesi miras kalacaktı. Ama bu nankör veletler için yeterli değildi. Hainler!"

Ramsay, Roald kendi çıkarlarına bu kadar takıntılı olmasaydı ve çocuklarının söylediklerini dinleseydi, kaçmayacaklarını söylememeyi başardı.

Kuzeni tükürdü, "Annabel bana ikisinin de gideceğini söyleyen bir not bıraktı. Nereye gittiklerini ya da oraya nasıl varacaklarını söylemedi. Sadece

Gitti. Gitti! Ve hepsi senin suçun!"

"Signy'yle ben birkaç kapı açtık ve ikisi de dışarı fırladılar." Ramsay ayağa kalktı. Roald'dan birkaç santim daha uzundu. "Eğer bize katılmayacaksan, gitme vaktin geldi."

Kuzeni dişlerini sıkarak, "Bunu ödeyeceksin," dedi. "Krediyi çağırıyorum. Eğer yirmi birinci günün mesai bitimine kadar bana ödeme yapmazsan, büyükbabanın teminat olarak gösterdiği her şey benim olacak. Bu ev, mülk, listede yer alan küçük işletmeler. Benim olacak. *Benim olacak!* Clanwick sokaklarında açlıktan ölebilirsin, umurumda değil!"

"Ama ben hâlâ lord olacağım ve Signy de hâlâ karım olacak." Signy'ye baktı, onun sabit bakışlarındaki güvenceye ihtiyacı vardı. "Umarım resmi düğün kutlamasına davet edilmezsen kendini çok kırılmış hissetmezsin."

"Katılmaktansa cehennemde yanmayı tercih ederim!" Roald hırladı.

Tam gitmek için dönüyordu ki Ramsay'in aklına bir düşünce geldi. "Birkaç hafta önce, adanın tepelerinde at sürerken biri bana tüfekle ateş etti. Sen miydin o?"

Roald'un kaşları . "Bir anlık dürtüyle ateş ettim. Seni öldürmek istememiştim ama şimdi keşke öldürseydim diyorum. Öğleden sonra saat beşte Clanwick Bankası'nda görüşürüz. Sahip olduğun her şeyi bana devretmeye hazır ol. Eğer yapmazsan, her şeyi almaları için adam tutarım." Çanak çömlekleri tıkırdatan bir kapı çarpmasıyla yemek odasını terk etti.

Ramsay titreyerek koltuğuna geri gömüldü. Böyle bir sahne bekliyordu ama gerçek hayal ettiğinden daha çirkindi.

Signy masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Bunun olacağını biliyordun."

"Evet, ama Roald'la uğraşmanın gerçekliği düşündüğümünden daha kötü." Onun elini sıktı. "Broc ve diğerleri yarın İngiltere'nin en cömert bankasının adıyla ortaya çıksalar bile, kredi ayarlamak için çok geç olacak. Her şeyi kaybedeceğiz, Signy." Elini bıraktı ve evi, araziye ve malikâne için çalışan herkesi işaret eden bir jest yaptı.

Omuz silkti. "Hayatım boyunca çok daha azıyla yaşadım." Gülümsedi. "Eğer benim kulübem çok kalabalıksa, Thorfield Çiftliği'nin ahırlarından birinde yaşayabiliriz. Flora Mackenzie'nin orayı oldukça konforlu hale getirdiğini duydum."

Rahatladı ve tekrar elini tuttu. "Hallederiz." Elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını öptü. "Birlikte olduğumuz sürece."

* * *

Ertesi gün sakin bir gündü. Yağmur yağdığı için Signy evde kalıp çizimleri üzerinde çalıştı ve Ramsay de Fergus'a kötü haberi vermek için Clanwick'e gitti. Avukat, Roald'ın borç istemesi halinde Ramsay'nin Skellig Evi'nden derhal taşınmak zorunda kalacağını doğruladı.

Fiona Brae ve Viking gemisi mülk arazisindeydi. Onların Roald'un umursamaz ellerine düşeceğini düşünmeye dayanamıyordu. Belki Fergus yasal bir geciktirme taktiği bulabilirdi? Avukat bu konuda pek iyimser değildi.

Fergus'tan ayrıldıktan sonra Ramsay limana doğru yürüdü ve Gordon's'tan kendine koyun eti böreği, clapshot ve bira aldı. Thorsay yemeklerinin özü.

Yağmur şimdilik durmuştu, bu yüzden Ramsay bir banka oturup yemek yedi ve gemileri izledi. Hiçbiri limanda değildi ve *Freya*, Annabelle ve Axel'le birlikte Dublin'e doğru yol alıyordu.

Broc'tan ya da Kurtarılmış Haydutlar'dan ve yanlarında getirebilecekleri olası kurtuluştan hiçbir iz yoktu. Clanwick'e uğrayan gemilerin çoğundan daha büyük olan Vance'in gemilerinden biriyle seyahat ediyor olacaktı.

Yemeğini yedikten sonra ellerini fırçaladı ve sepetle şişeyi Bayan Gordon'a geri verdi. Sonra da hayatının tamamen emin olduğu tek parçası olan Signy'nin evine gitti. İkisi de kütüphanede oturacak ve başlarının üzerinde sallanan Demokles'in Kılıcı'ndan dikkatlerini dağıtabilecek herhangi bir şey üzerinde çalışacaklardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

Ertesi sabah solgun bir güneş ışııyla doğdu. Alışılmadık bir şekilde, Ramsay uyandıklarında sevişmek istemedi. Bugün içinde neşeye yer olmadığını anlayan Signy, güneş doğarken ona sarılmakla yetindi.

Kahvaltıdan sonra tüm sanat eserlerini, kişisel eşyalarını ve ihtiyaç duyacakları yatak ve yemek takımlarını Deniz Kulübesi'ne taşıdı. Teknik olarak bu eşyalar Skellig House'a aitti ama Roald'un çarşafı sayacağından şüpheliydi.

Tüm ev personeli ne olacağını biliyordu ama sadece Mrs. Donovan, "Artık gibi olmayacak Bayan Signy," diye yorum yaptı.

"Hayır, ama iyi ya da kötü, değişim olur." Titrek bir gülümseme verdi. "Roald sizi ve kocanızı işten çıkarmakla aptallık eder. Yaptığınız işte çok iyisiniz." İçten içe Roald'ın yaşlı lorda sadık kalan hizmetkârları kovacak kadar kindar olmasından korkuyordu ama yanıltmış olmak için dua ediyordu.

Son öğle yemeklerinden sonra Signy ve Ramsay atlarını Clanwick'e sürdüler. Thor ve Loki'yi ahıra yerleştirirken, "Her zamankinden daha büyük bir gemi geliyor mu diye limana bakıp duruyorum," dedi. Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Belli ki mucizelere inanıyorum."

Onun elini tuttu. "Maddi bir mucize bile hayatımızda başka mucizeler de var."

Onu öptü ve mırıldandı: "Sen benim mucizemsin, canım kızım."

"Sen de benimsin, ama on yedi yaşındaki sevgililer gibi cıvıldaşmıyor muyuz?" dedi şakacı bir şekilde.

Güldü. "Gerçekten de öyle, ama bu kötü bir şey değil."

El ele, ana caddeden aşağıya, liman kıyısında bulunan bankaya doğru ilerlediler. Banka müdürü onlara üst kata kadar eşlik etti; burada geniş bir pencereden limanın muhteşem manzarasını gören geniş bir toplantı odası vardı. "Çok etkileyici," diye belirtti.

Ramsay kuru bir sesle, "Şirketler bataabilir ama bankalar nadiren batır," dedi.

Fergus da onlara katıldı ve iki adam oturup masayı belgelerle donattı. Signy'nin limanı izlemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

onun için sorun değildi. Suyu sonsuza dek izleyebilirdi.

Büyük, zarif bir yelkenli gemi limana doğru süzülürken, bir heyecan şoku hissetti. Bunun Broc ve Kurtarılmış Haydutlar olduğunu umarak, "Kısa bir yürüyüşe çıkıyorum. Ölümcül saat vurmadan önce dönmüş olurum."

Ramsay belgelere dönmeden önce başıyla onaylar gibi bir bakış attı. Signy, Fergus'un Ramsay için elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştığını biliyordu.

Signy odadan çıkar çıkmaz merdivenlerden hiç de hanımefendilere yakışmayacak bir hızla indi ve geminin yanaşmakta olduğu limana doğru hızla ilerledi. Londra'dan kalkan *Lady Constance*'di bu.

Kalbi küt küt atarak rıhtımda durdu ve iskelenin indirilmesini bekledi. Yukarıda, iyi giyimli insanlardan oluşan bir kalabalığın ortasında Broc'u gördü. El sallıyordu, tavırları neşeliydi.

İskele yerine oturur oturmaz hızla aşağı indi. "Geciktiğimiz için üzgünüm. Kanal'da sert fırtınalar vardı ve yelkenler biraz hasar gördü. Ama zamanında geldik, değil mi?"

"Zar zor." Yol arkadaşlarının onun ardından aşağıya doğru aktığını gördü. "Skellig House müsait olmayacağı için misafirlerimiz gemide uyumak zorunda kalabilir."

"Hepsinin bizimle gelmesi gerekiyor." "Beni takip edin" diye elini salladı ve hızlı adımlarla bankaya doğru yola koyuldu. "İlk olarak, Sophie Macleod'u size ders vermesi için getirdim. Birbirinizden çok hoşlanacaksınız."

Signy irkilerek omzunun üzerinden baktı ve birkaç adım gerisinde minyon bir kızıl gördü. "Her türlü boyayı getirdim," diye seslendi genç kadın. "Sonrası için!"

Broc Sophie'ye sevgiyle baktı, sonra bakışlarını bankaya çevirdi. "Açıklamama izin verin. "

* * *

Roald bankanın toplantı salonuna, öldürmek için yaklaşan bir yırtıcı gibi kasıla kasıla girdi. "Görüyorum ki evraklarınız yanınızda. Bende de benimkiler var." Masanın üzerine bir dosya dolusu belge bıraktı. "Başlayalım mı?"

Fergus kararlı bir şekilde, "Saat beş olmadı," dedi.

Roald omuz silkip sandalyelerden birine oturdu ve parmaklarını şıklatarak genç bir banka görevlisini çağırdı. "Daha önce bir şişe şampanya göndermişim. Onu bana getirin. Sadece bir kadeh gerekecek çünkü kutlama yapacak tek kişi benim."

Görevli, şampanya aramaya çıkmadan önce Thorsay'in en zengin adamına yakışan saygılı bir selam verdi.

Ramsay etrafına bakındı. Signy neredeydi? Geri döneceğini söylemişti ve tatsız olaylardan kaçınan biri değildi.

Bir gümbürtü sesi duydu ve bir süre sonra bunun merdivenlerden çıkan insanların sesi olduğunu anladı. Oldukça fazla sayıda insan.

Kapı açıldı ve Broc ile Signy içeri girdi, onları bir düzine kadar kişi izledi. Erkeklerin biri hariç hepsini tanıyordu ve her erkeğin yanında onunla birlikte hareket eden çekici bir kadın vardı. Kurtarılmış Haydutlar'ın eşleri ve kuzeni Kendra.

Ne olup bittiğinden emin olamadan durdu ve baktı. Signy onun yanına gitti, gözleri dans ediyordu. Nefesinin altında şöyle dedi: "Sağ tarafta bizi izleyen kızıl saçlı kız Sophie. Onu buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim!"

"Düşünebildiğim en iyi düşün hediyesiydi," dedi basitçe, ressama başıyla selam verirken. Broc'a bir ikramiye borçluydu.

Yüzbaşı Gabriel Hawkins Vance grubun önüne geldi. "Seni tekrar görmek güzel, eskiden Chantry olan Ramsay."

Ramsay gülümsemek zorunda kaldı. "O zaman mantıklı gelmişti." Bakışları diğerlerine kaydı. Orduda binbaşı olduğu ortaya çıkan uzun boylu ve geniş Will Masterson, Signy kadar uzun boylu muhteşem bir Amazon'la birlikte duruyordu.

Masterson'ların yanında sarışın ve zeki Gordon Audley vardı. Kolundaki parlak gözlü kadının kızıl altın rengi saçları Signy'ninkine çok yakındı.

Elbette Vance de oradaydı, kolunda Leydi Rory vardı ve onunla Konstantinopolis'te tanıştığı o unutulmaz geceden çok daha şık görünüyordu.

Sonra Duval, Fransız'dan çok İngiliz olduğu ortaya çıkan bir başka subay. Ramsay, o gece Konstantinopolis'te tanıştığı güzel Fransız Suzanne'ı da tanıdı.

Sonra kuzeni Kendra, Ramsay'e bir öpücük vermek ve Signy'yi kucaklamak için yakışıklı kocasının kolundan öne çıktı. "Tekrar Thorsay'de olduğum için çok mutluyum!"

Roald havladı, "Lanet olsun, kim bu insanlar? Burada işleri yok!"

"Tam tersine." Vance bir kez daha sözcü oldu. Roald'a küçümseyerek bakarak, "Kai Ramsay birçoğumuz için bedeli ödenemeyecek bir hizmette bulundu ve biz de borcumuzu ödemeye geldik," dedi.

Masanın üzerine şişkin bir çanta koydu. "Ramsay, sen benim Rory'min hayatını kurtardın.

İşte beş bin sterlin, ama değeri çok daha fazla."

Karısına gülümsedi, o da bir adım öne çıkıp kendi kesesinin yanına bir başka kalın kese koydu. "Bu kuzenim Constance için, benim için öz kız kardeşlerimden daha değerlidir. Şu anda Amerika'da yaşıyor, bu yüzden onun adına beş bin pound katkıda bulunuyorum."

Ramsay o kadar şaşırmıştı ki tek yapabildiği bakmaktı. Bir adım öne çıkan Simon Duval oldu. "Suzanne'ımı kurtardın, hayal bile edilemeyecek bir hediye." Hızlıca gülümsedi. "Ve fiyatta bir pazarlık!"

Bir kahkaha dalgalanması oldu. Sonra Suzanne usulca şöyle dedi: "Simon beni bulduğunda parça başı iş yapan bir terzi olarak hayatta kalmaya çalışıyordum. Daha sonra bir mirasçı olduğumu öğrendik, bu yüzden yeni bir hayata kendi biletimi gecikmeli olarak ödemenin adil olduğunu düşünüyorum. Konstantinopolis'te en yararlı bağlantılara sahip olan Bay Ramsay için beş bin pound." Cüzdanını diğerlerinin yanına koydu, sonra geri çekildi.

Muhtemelen artık başka bir evlilik ismi olan Kendra Douglas öne çıktı. "Kai, sen ve ben kan bağıımız var." Roald'a küçümseyen bir bakış fırlattı. "Neyse ki annelerimizin tarafından, yani *onunla* akraba değilim." Bakışları Ramsay ve Signy'ye kaydı. "Hayatımın en mutlu zamanlarından bazıları burada, Thorsay'de seninle, Broc'la ve diğerleriyle oynayarak geçirdiğim yazlardı. O günler beni şekillendirdi.

"Ve ben de bir mirasçı olduğum için" -yükü bir kese çıkardı ve diğerlerinin yanına koydu- "bunu büyükanne ve büyükbabanızın onuruna ve Thorsay'i her zaman olduğu gibi özel bir yer olarak tutacağınız için katkıda bulunmak istiyorum."

Roald öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve patlamanın eşiğinde görünüyordu. Fergus ayağa kalktı ve, "Bay Ramsay, ödemenizi yandaki küçük odaya alalım. Yirmi beş bin poundun tamamını zamanında aldığınızı teyit etmek isteyeceğinizi umuyorum."

Duvar saati çalmaya başladı. Saat beşte. Fergus, Roald'ı ve genç hizmetkârı uzaklaştırdı, Ramsay'i de bir zamanlar bağ kurduğu adamlarla baş başa bıraktı.

Yıllar ve kilometrelerce uzaktaki o nemli mahzeni. Sertçe yutkundu. "I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Vance, Ramsay'in elini sıkarken, "Teşekkür etmen yeterli," dedi ve diğer Kurtarılmış Haydutların onu selamlamak için yaklaşabilmesi için uzaklaştı.

Duval, "Hepimizin hayatta kalması bir mucize. O gece kötü konyak şişelerini elden ele dolaştırırken konuştuğumuz gibi her biriniz kendinizi affettirdiniz mi?"

"Sanırım biraz geç de olsa buldum." Ramsay Signy'yi kendine doğru çekti. "Signy'nin benim kurtuluşumla çok ilgisi var."

Masterson kolunu görkemli Amazon'una doladı. "Athena'm gibi olağanüstü bir kadın bir erkeğin içindeki iyiliği ortaya çıkarmak için çok şey yapar."

"Ve iyi bir erkek bir kadının en iyi yönlerini ortaya çıkarabilir," dedi karısı tatlı bir sesle. "Gerçi bazen en iyi erkeklerin bile biraz eğitime ihtiyacı olur."

Kahkahaların ardından Gordon, "Şu duyduğumuz Ateş Festivali de neyin nesi?" diye sordu.

"Oldukça neşeli," diye açıkladı Signy. "Bir grup adam sokaklarda meşaleler taşıyarak Norn lehçesinde çok eski bir şarkı söylüyor. Eğer sözleri bilmiyorsanız, sadece melodiye eşlik edebilirsiniz. Gruplar limanda buluşur ve bir Viking heykeli büyük bir şenlik ateşinde yakılır. Yiyecek ve içecek de dahil. Kilometrelerce öteden herkes katılır."

Diğer kadınlara gülümsedi. "Biz zayıf dişiler şenlik ateşi yakılana kadar içeride, sıcak bir yerde kalır ve birbirimizi daha iyi tanırız."

Ramsay sözlerine şöyle devam etti: "Sonbahar ekinoksu olduğu ve yılın soğuk, kış mevsimine girdiğimiz için, ateş bizi karanlıktan bahara doğru götürecek olan ışığı ve sıcaklığı sembolize ediyor."

"Şenlik ateşi, yiyecek ve içecek eşliğinde iyi bir sembolizm. Daha neye ihtiyacımız var?" Gordon karısının elini tutarken retorik bir şekilde sordu. "Callie ve ben bundan büyük keyif alacağız!"

"Yakında büyük bir eğlence daha düzenleyeceğiz." Ramsay Signy'nin ellerini sıktı ve onun sıcak altın gözlerine baktı. "Signy ve ben artık el ele evlendik. Önümüzdeki birkaç gün içinde Aziz Magnus Katedrali'nde büyük bir resmi düğün yapacağız ve hepiniz davetlisiniz!"

Signy'ye bir öpücük kondurmak için eğildi ve "Bir kereliğine ve her zaman için, sevgili aşkım," diye mırıldandı.

O kadar yaklaştı ki kalbinin atışını hissedebiliyordu. "Seni seviyorum, laird ama efendimi değil." Sonra da arkadaşlarının alkışlamasına neden olacak bir yoğunlukla onu öptü.

Laird ve hanımı, her zaman birlikte.

OceanofPDF.com

Yazarın Notu:

Thorsay Hakkındaki Gerçekler

Birkaç yıl önce İngiltere'nin Leeds kentinde düzenlenen RNA konferansında yaptığım konuşmanın ardından yazar arkadaşım Patricia Rice ve kocalarımız Kargaşa Danışmanı ve Bilgi İşlemci ile birlikte Orkney ve Shetland'ı ziyaret etmekten büyük keyif aldım. Her iki ada grubu da ziyaret etmek için harika yerlerdir, ancak özellikle Orkney benimle konuştu ve bu kitabın ortamına ilham verdi.

Thorsay, gerçek Orkney ile Shetland arasına, kabaca gerçek Fair Isle'ın bulunduğu yere yerleştirdiğim kurgusal bir takımadadır. Orkney'in kendi tarihi, gelenekleri ve yasaları var ve adaların benim versiyonumu yaratmak bana farklı unsurları birleştirmek için büyük bir özgürlük verdi. Bu kitabın geçtiği dönemde yosun yakma gerçek ve kârlı bir endüstriydi, ancak birkaç yıl sonra sabun ve camda kullanılmak üzere başka malzemeler bulununca pazar çöktü.

Orkney, Kuzey Avrupa'daki en kapsamlı Neolitik kalıntılara sahiptir ve her yerde muhteşem alanlar görülebilir. Fiona Brae, 1850 yılında büyük bir fırtınanın dalgaları tarafından ortaya çıkarılan sekiz bağlantılı taş evden oluşan gerçek Skara Brae'den esinlenilmiştir. Avrupa'daki en eksiksiz Neolitik köy olarak kabul edilen ve UNESCO Dünya Mirası Listesi'nde yer alan Skara Brae, Stonehenge ya da Mısır piramitlerinden daha eskidir.

Gemi mezarları İskandinavya ve Kuzey Britanya'nın her yerine dağılmış durumdadır. Bu kitaptaki gemi gömüsü için İngiltere Suffolk'taki Sutton Hoo gemi gömüsünden özgürce yararlandım. Bu mezar 20. yüzyılın başlarında keşfedilmiştir ve hiçbir zaman yağmalanmadığı için inanılmaz bir nesne hazinesine sahip olmasıyla dikkat çekmektedir.

Modern Orkney'de çok sayıda yetenekli sanatçı ve kuyumcu bulunmaktadır ve Signy'nin resmi, anne-kız sanatçılar Leila Thomson ve Jo Thomson'ın harika duvar halıları, çizimleri ve resimlerinden esinlenilmiştir. Sanatçıların çalışmaları Hoxa Tapestry Gallery'de sergilenmekte ve satışa sunulmaktadır (<https://www.hoxatapestrygallery.co.uk/>).

Çarpıcı eserleri Orkney'in denizini, gökyüzünü ve muhteşem manzaralarını yansıtıyor ve ben de eserlerinden birkaç baskıyla ayrıldım. Ben son derece

Orkney'i ziyaret edecek kadar şanslıysanız Hoxa Galerisi'ni ziyaret etmenizi tavsiye ederim.

Eve güzel gümüş Orkney takıları da getirdim! Bu tür işleri seviyorsanız [https://www.olagorie-jewellery .com/](https://www.olagorie-jewellery.com/) adresine bir göz atın. Ola Gorie'nin tasarımları Kelt, İskoç, Viking ve çağdaş unsurları ve daha fazlasını bir araya getiriyor.

Bir diğer harika kuyumcu ise Leila Thomson'ın kız kardeşi olan Sheila Fleet (<https://sheilafleet.com/>). Onlar yetenekli bir aile ve hepsi de ev dedikleri eşsiz topraklardan ilham aldıklarını söylüyorlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Mary Jo Putney'den daha fazla ısıltılı tarihi romantizmi *A Yuletide Kiss*'te okuyun!

Regency Romance'ın hükümdar kraliçeleri, üç ısıltılı tatil romantizminden oluşan bir başka keyifli Noel koleksiyonuyla geri dönüyor; mahsur kalan yolcular şirin bir kır hanında kendilerini bekleyen neşe, ökseotu ve tatil romantizmini buluyorlar. . .

BEKLENMEDİK BİR NOEL HEDİYESİ

tarafından Madeline Hunter

Jenna Waverly, mutlu ve sessiz bir Noel geçirmeyi umarak otelini kapatmıştır, ta ki bir kar fırtınası ilk birkaç yabancıyı evine davet eder. Gizemli olduğu kadar çekici de olan Lucas Avonwood, bir alçağın izini sürmekle görevlidir, ancak hanın sevimli sahibi ona kalması için daha zorlayıcı bir sebep vermektedir.

SONUNDA İYİ GECELER ÖPÜCÜĞÜ VERDİĞİMİZDE

tarafından Sabrina Jeffries

Flora Younger, Konrad Juncker'la ilk tanıştığında eşini bulduğunu düşünmüştü ama umutları suya düşmüştü.

Konrad artık ünlü bir oyun yazarıdır.

Flora gizlice eleştirilere maruz kalmıştır. Ancak تنها bir anda tesadüfen karşılaşmaları, bu yıldızlar geçidini yeniden yazmalarına yardımcı olabilir.

romantizm . . .

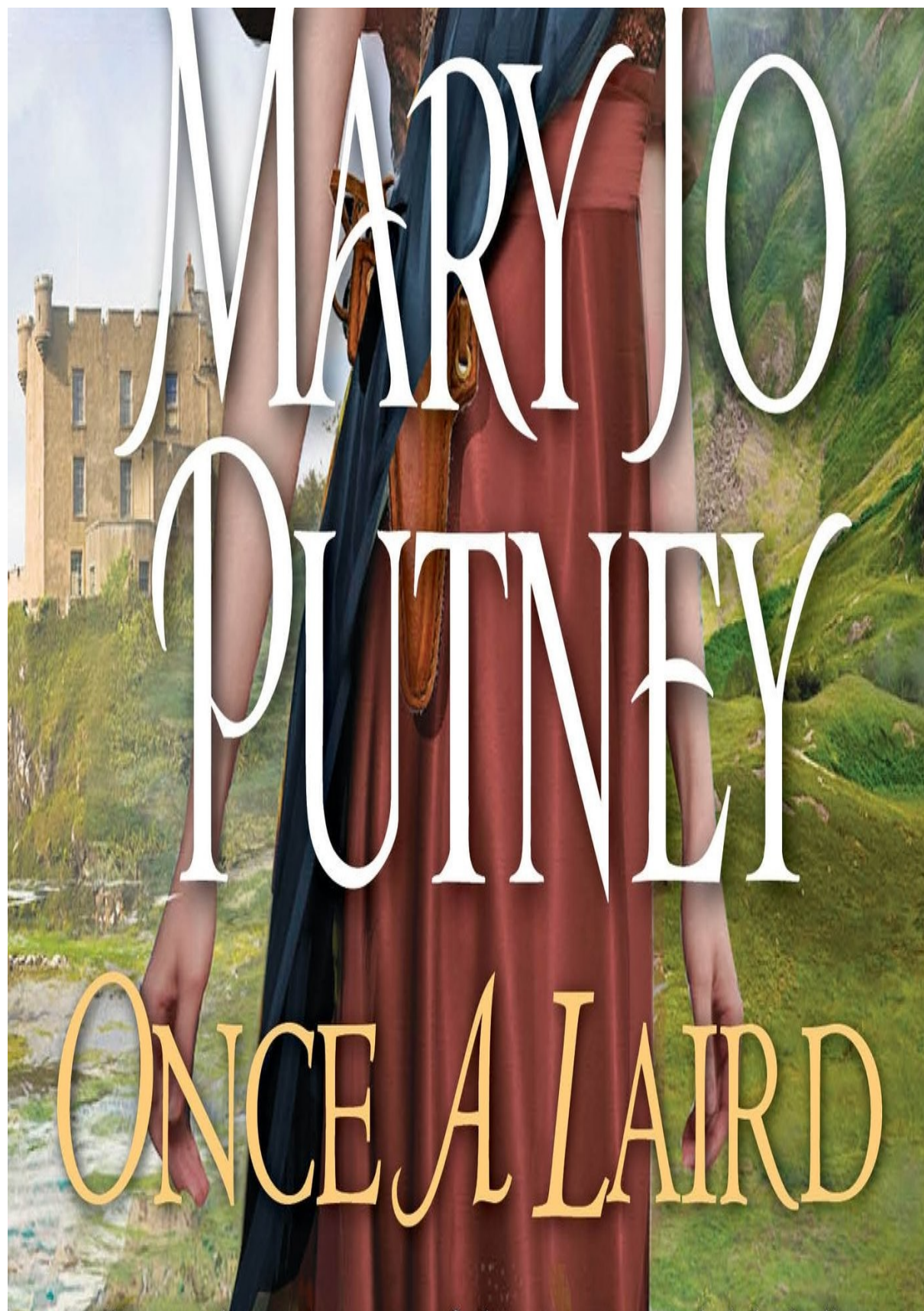
YABANCILAR KARŞILAŞTIĞINDA

tarafından Mary Jo Putney

Kate McLeod, karla kaplı anda misafir arkadaşının, belki de bir gün kendisine yardım edecek olan gösterişli bir deniz kaptanı olduğunu öğrenince şok olur. ya da kocası olmayabilir. Kaptan Langdon uzun zaman önce yaşanan o geceyi zar zor hatırlamaktadır. artık unutmak ya da görmezden gelmek imkansız .

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

MARY JO

PUTNEY

ONCE A LAIRD

"Putney's stories never fail to inspire and delight."

—Sabrina Jeffries

➤ Rogues Redeemed ➤

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.